

(ஆ) மாற்றுத் தலைவர்கள் பட்டியல்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : தமிழ்நாடு சட்டப் பேரவையின் 6 (1) விதியின்படி, கீழ்க்கண்ட உறுப்பினர்களை பேரவையின் மாற்றுத் தலைவர்களாக நியமிக்கிறேன் :—

திரு. செ. கந்தப்பன்.

திரு. எஸ். முருகையன்.

திரு. பெ. மலைச்சாமி.

திரு. என். டென்னிஸ்.

திரு. செளடி எஸ். சுந்தரபாரதி.

திரு. எம். சுரேந்திரன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : அடுத்து, ஆளுநர் உரைக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் தீர்மானம்

DR. H. V. HANDE : Sir, on a point of information. I have given notice of an adjournment motion with regard to Simpson Group of Companies. May I know whether it is going to be taken up to-day. Will the Hon. Speaker kindly indicate when it is going to be taken?

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : நான் அதை இன்றைக்கு எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. எடுத்துக் கொள்வதாக இருந்தால், உங்கரிடத்தில் சொல்லி யிருப்பேன். சொல்லாததால், எடுக்கவில்லை என்று பொருள்.

அடுத்து, ஆளுநர் உரைக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் தீர்மானம் திரு. எஸ். கந்தப்பன்.

(5) ஆளுநர் பேருரைக்கு நன்றி கூறும் தீர்மானத்தின்மீது விவாதம்.

* திரு. செ. கந்தப்பன் : “ஆளுநர் அவர்களுக்கு கீழ்க்கண்ட நன்றியுரை அளிக்கப்பட வேண்டும்”.

‘1972-ம் ஆண்டு சனவரித் திங்கள் 22-ம் நாளன்று இரு அவைகளும் சேர்ந்த சட்ட மன்ற கூட்டத்தில் ஆளுநர் அவர்கள் உவந்தளித்த பேருரைக்கு* தமிழ்நாடு சட்டப்பேரவை உறுப்பினர்கள் பெரிதும் நன்றியுடையவர்களாவர்’.

திரு. து. ப. அழகமுத்து : நான் இதை வழிமொழிகிறேன்.

(மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் தலைமை.)

திரு. செ. மாதவன் : அவை துணைத் தலைவரவர்களே, ஆளுநர் அவர்கள் அவர்களுடைய உரையிலே இந்த அரசினுடைய நோக்கங்களைப் பற்றியும்,

* 92-99-ம் பக்கங்களில் முதல் இணைப்பாகவும், பேருரையின் தமிழாக்கம் 95-108-ம் பக்கங்களில் இரண்டாம் இணைப்பாகவும் அச்சிடப்பட்டுள்ளன.

1972 சனவரி 24]

[திரு. செ. கந்தப்பன்]

செயல் முறைகளைப் பற்றியும் சத்தின சுருக்கமாகச் சொல்லியுள்ள வரிகளை இங்கே முதலில் சுட்டிக்காட்டியிருப்பது நான் என்னுடைய உரையைத் துவங்க விரும்புகிறேன்.

இந்த அரசினுடைய நோக்கம் ஏழை எளியவர்களின், பாமர மக்களின் விருப்பங்கள் நிறைவேற வேண்டும் என்பதுதான். பொது மக்களின் விருப்பத்தைப் படம் பிடித்துக் காட்டும் கண்ணுடியாகவே இந்த அரசு செயல்பட விரும்புகிறது. பொதுவாக பாமர மக்களின், குறிப்பாக இன்னலுக்கு ஆளாகிய ஏழை எளியவர்களின் வாழ்வு ஏற்றம் பெறாத அவல வாழ்வு தங்கி ஆனந்த வாழ்வு பெறுவதற்குத் தள்ளாடாவிடாமல் செயல்பட இந்த அரசு மீண்டும் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொள்கிறது என்று முதலமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்ட கருத்துக்களுக்கு இணங்க ஆளுநர் அவர்களுடைய உரை இந்த மன்றத்திலே ஆற்றப்பட்டது. சமுதாயத்தில் கீழாக இருப்பவர்கள் நல்லாழ்வு பெறுவதற்கு பல நல்ல திட்டங்களை முதல் அமைச்சர் அவர்கள் தீட்டிச் செயல்படுத்தி வருகிறார்கள். ஏழை எளிய மக்கள் இன்றைக்கு இருக்கின்ற அமைப்பிலே வாழ்ந்து சாகத்தான் வேண்டும், இது தான் தங்களுக்கு விதிக்கப்பட்டுள்ளது, இதற்கு மேல் தங்களுக்கு நல்லாழ்வு இல்லை என்று நம்பிக் கொண்டிருந்த நிலை இன்று மாற்றப்பட்டு அவர்களும் ஒளி மிக்க வாழ்வு பெற முடியுமென்ற நம்பிக்கை நட்சத்திரமாகக் குடிசை மாற்று வாரியம் ஏற்படுத்தப்பட்டிருப்பதை நாம் இன்றைக்குப் பார்க்கிறோம்.

அதே போல இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில் குறிப்பாக கிராமப் புறங்களில் 100-க்கு 50 விழுக்காடு மக்கள் குடி தண்ணீர் கிடைக்காத காரணத்தால் உடல் நலிந்து, இளைத்துக் குன்றிப் போகிறார்கள். தமிழகத் தைப் பொறுத்தவரையில் இந்த ஆபத்திலிருந்து மக்களை விடுவிக்க வேண்டுமென்று நல் முயற்சி எடுக்கப்பட்டு இன்றைக்கு கிராமங்களில் குடி தண்ணீர் வழங்குவதற்கு ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருப்பதைப் பார்க்கிறோம்.

மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் இரத்துண்டு வாழ்ந்து வருபவர்களின் நல்லாழ்விதக்காக மறுவாழ்வுத் திட்டம் தீட்டி சமீபத்திலே உருத்தார்பேட்டையிலே அவர்களுக்கென ஒரு நிலையத்தை கிறத்த வைத்து இருக்கிறார்கள்.

இந்த மாநிலத்தைப் பொறுத்த அளவில் தண்ணீர் பற்றாக்குறை இருக்கிற காரணத்தால் உணவில் சுயதேவையைப் பெற முடியாது என்று சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் நம்பப்பட்டது. ஆனால் இந்த அரசு நிறுவப்பட்ட பிறகு அது மாற்றப்பட்டு இன்றைய தினம் நமக்கு மிஞ்சி மற்றவர்களுக்கு வழங்கக் கூடிய அளவிற்கு உணவு தானியத்தில் தன்நிறைவு பெற்றிருக்கிறோம். 73 லட்சம் டன் இந்த ஆண்டின் உற்பத்தி என்கிற கனக்கை பார்க்கிறோம். இது நமக்குப் பெருமிதம் அளிக்கக்கூடிய நல்ல சாதனையாகும். இப்படி வேளாண்மை மேம்பாட்டுக்கும் மேலும் தொழில் மேம்பாட்டுக்கும் அடிப்படையாக இருக்கிற மின்சாரத் துறையிலே நாம் விரைவில் முன்னேற்றம் பெற்று மின்சாரத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்ய இருக்கிறோம்.

இன்றைக்குப் பொருளாதாரச் சிக்கலுக்கு வரி இனங்களை அதிகமாகப் பெருக்கச் செய்யமுடியாத அளவிற்கு அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட எல்லைக் கோட்டுக்குள்ளே நின்று, மத்திய அரசின் கட்டுப்பாட்டுக்குள், ஒரு சில குறிப்பிட்ட இனங்களில் மட்டும்

[திரு. செ. கந்தப்பன்]

[1972 சனவரி 24]

வரி ஷீதிக்கும் அதிகாரங்களை வைத்துக்கொண்டு நாம் இதைச் செய்து வருவதும் என்பதை புரிந்து கொள்வதற்காக ஒன்றை எடுத்துக்காட்ட முடியும். ஆளுநர் உரையில் விநியோகச் சொல்லியிருப்பதை இங்கு நான் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். 1971-72-ம் ஆண்டிற்கு மட்டும் நாம் அவர்களுக்குத் திருப்பித்தர வேண்டிய கடன் தொகை ஏறத்தாழ ரூ. 65 கோடி. இந்த 65 கோடியில் வட்டியாக மட்டும் 21.83 கோடி நாம் திருப்பிச் செலுத்துகிறோம் என்பது ஆளுநர் உரையிலே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. நாம் இப்படி 65 கோடியை திருப்பிச் செலுத்துகின்ற நேரத்தில் நமக்கு அங்கிருந்து கிடைப்பதோ 40.40 கோடி தான் என்கிற கணக்கைப் பார்க்கிறபோது கோடிய மார்வாடியாக தில்லிப் போரக நமக்குத் தெரிகிறது. இப்படி மத்திய அரசு மாநிலங்களிடம் நடந்து கொள்ளுமானால் மாநிலப் பொருளாதார வளர்ச்சி பெரிதும் குன்றிப் போகும் என்பதை நாம் அனைவரும் ஒழுமித்த ரூலில் தில்லிக்கு உணர்த்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். அவர்கள் நமக்குத் தருவதைவிட நாம் அவர்களுக்குத் திருப்பித் தருவது அதிகமாக இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட நிலையில் நாம் நம்முடைய திட்டங்களை தீட்ட வேண்டியிருக்கிறது என்பதை நாம் சித்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

இப்படிப்பட்ட ஒரு வாதத்தை எழுப்புகிற நேரத்தில் இந்த அரசு மத்திய அரசிடமிருந்து பெறும் பணத்தை எந்த வகையிலே செலவு செய்கிறது என்ற கேள்வி எழுவது நியாயமாகும். நமதரசைப் பொறுத்தவரையில் எவ்வளவு சீராக, ஆக்கப் பூர்வமான காரியங்களுக்குத் தில்லியிலிருந்து பெறப்படுகிற தொகை செலவழிக்கப்படுகிறது என்பதையும் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ள கடமைப்பட்டிருக்கிறது. தான்தோன்றிக் தனமாகவோ, தேவையற்ற காரியமாகவோ ஒரு சல்லிக் காசும் செலவழிக்கப்படவில்லை என்பதை நான் இங்கு வலியுறுத்த விரும்புகிறேன்.

இந்து பத்திரிக்கையிலிருந்து ஒன்றைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். நான் இந்துப் பத்திரிக்கையிலிருந்து சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன் என்று சொல்வதற்குக் காரணம் அந்த ஏடு இந்த அரசோடு சம்பந்தப்பட்டிராத ஏடு. எனவே இந்த அரசினுடைய நிர்வாகச் செலவுகளைப் பற்றி அந்த ஏடு என்ன கருதுகிறது என்பது இங்கே சுட்டிக் காட்டப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும். 21-6-1971 தேதியிட்ட நாள் ஏட்டில் இந்தப் பத்திரிகையில் வந்திருக்கிற தலைப்பங்கத்தின் ஒரு பகுதி.

However a good part of the deficit reflects the aspiration of the Government to accelerate the tempo of its agricultural and industrial programmes. In the agricultural sector, the performance has been quite good so far and with the planned extension of power connection to another 60,000 pump-sets in 1971-72 and with the expansion of package farming practices associated with hybrid seeds, the outlook on the food front is even more encouraging. அந்தத் தலைப்பங்கத்தில் நம்முடைய பற்றாக்குறையைச் சுட்டிக்காட்டி இந்தப் பற்றாக்குறையிலும் தொழில், வேளாண்மை ஆகிய துறைகளில் முன்னேற்றங்களைச் செய்திருப்பதைப் பாராட்டி இருக்கிறது. இந்த முன்னேற்றங்களைத்தான் நாம் இன்றைக்கு பயனாகக் கண்டு வருகிறோம் என்பதை ஆளுநர் அவர்களுடைய உரையில் மிகத் தெளிவாகச் சுட்டிக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது.

1972 சனவரி 24]

[திரு. செ. கந்தப்பன்]

ஆக, இப்படிச் சிக்கனமாகவும், சீராகவும் இருப்பதும், நமக்குத் தேவையான நிதியை எவ்விதம் பெறுவது, பெற்ற நிதி வசதியை எவ்விதம் பயன்படுத்துவது என்று ஆராய்ந்து நம்முடைய அரசு செயல்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. இந்த அடிப்படைகளைப் புரிந்துகொண்டு மத்திய அரசு ஒதுக்கீடு செய்யக் கடமைப்பட்டிருக்கிறது. இதையே ஆளுநர் உரையிலும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். கடன் தொகையைப் பொறுத்து நல்ல முடிவுகளை மத்திய அரசு செய்ய வேண்டுமென்பது நம்முடைய வேண்டுகோளாகும். இது மிகவும் நியாயமான வேண்டுகோளாகும்.

அரசு ஊழியர்களுக்கு ஊதிய உயர்வு அளிப்பதால் அரசினுடைய செலவு அதிகமாகிறது. மத்திய அரசு ஊதிய உயர்வு அளிக்கின்ற நேரத்தில் மாநில ஊழியர்களுக்கும் ஊதிய உயர்வு அளிக்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்படுகிறது. ஊதிய உயர்வு தரப்படுகிற நேரத்தில் ஆறு லட்சவாசி ஏற்றத்தால் ஏற்படுகிறது. நம்முடைய சக்திக்கும் மீறி டில்லியால் வசூலிக்கப்படும் சில பொருளாதாரத் திட்டங்களின் விளைவு இது. இதனால் பெரிய பொருளாதாரச் சமையைத் தாங்க வேண்டியவர்களாக நாம் இருக்கிறோம். டில்லியில் ஏதாவது செய்தால் அது நமக்கு சில இழப்புகளை ஏற்படுத்தும் நிலைதான் இன்றைக்கு உள்ளது. இதைப்பற்றிப் பல பெரிய அரசியல் வல்லுனர்கள், பொருளாதார நிபுணர்கள் கூட்டிக்காட்டியுள்ளார்கள். மத்திய அரசு ஊழியர்களுக்கு ஊதிய உயர்வு அளிக்கும்போது மாநில அரசும் தன்னுடைய ஊழியர்களுக்கு ஊதிய உயர்வு அளிக்க வேண்டிய தீர்ப்பந்தம் ஏற்படுகிறது. எனவே, இதை ஈடுகட்டும் வகையில் விகிதாசாரம் நிதி ஒதுக்கீடு செய்ய வேண்டும்.

தொழில் துறையில் நம்முடைய மாநிலம் அடைந்திருக்கிற முன்னேற்றம் நமக்கு உண்மையிலேயே மகிழ்ச்சி தரத்தக்க ஒன்றாகும். அனுமதிக்க கடிதம் பெற்று தொழில் துறையில் கடந்த சில மாதங்களில் மட்டும் நமது மாநிலத்தில் துவங்கி உள்ள தொழில்களின் மூலதனம் சுமார் 1.35 கோடி ரூபாயாகும் என்பது மகிழ்ச்சிக்கு உரியதாகும். இது வரவேற்கக்கூடியதாகும்; பாராட்டத்தக்கதாகும். இதற்கிடையில் தூத்துக்குடி சுற்று வட்டாரம் ரூ. 100 கோடியை உள்ளடக்கிய பல தொழில்களைக் கொண்ட பகுதியாக, பல தொழில் நிலையங்களைக் கொண்ட பகுதியாக உருவாக இருக்கிறது. இது நம்முடைய அரசின் மகத்தான சாதனையாகும். நான் இன்னொன்றையும் இந்த நேரத்திலே கூட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். நான் மாவட்டங்களைப் பொறுத்த அளவிற்கு குறிப்பாக தூத்துக்குடி ஆழ்கடல் துறைமுகம், அதையொட்டி சேதுக்கால்வாய் திட்டம் அமைவது இன்றியமையாத ஒன்றாகும். தூத்துக்குடி ஆழ்கடல் திட்டம் விரைவாக நிறைவேறி வருகிறது. அதேமாதிரி சேதுக்கால்வாய் திட்டம் நிறைவேற்றப்படவில்லை. இது வருந்தக்கூடிய நிலையாகும். இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில் முதலாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலத்தில் திரு. ஏ. ஆர். முதலியாரைத் தலைவராகக் கொண்டு ஒரு கமிட்டி அமைக்கப்பட்டது. அதற்கு முதலியார் கமிட்டி என்றே பெயர். அந்தக் குழு இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலத்திற்குள்ளாக சேதுக்கால்வாய் திட்டம் நிறைவேற்றப்பட வேண்டுமென கிட்டவாட்டமாகச் சொல்லிற்று. இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டு, மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டமும் முடிந்து, நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் நடந்து கொண்டிருக்கும் இந்த நேரத்திலும் மத்திய அரசு இதைப்பற்றிக் கவனிக்காமல் இருப்பது வருந்தத்

[திரு. செ. கந்தப்பன்]

[1972 சனவரி 24]

தக்கது. முதலியார் கமிட்டியின் அறிக்கையைத் தொடர்ந்து 1965-ம் ஆண்டில் மதிப்பீட்டுக் குழு சேதுசமூத்திரத் திட்டம் பற்றிச் சொல்லியதை இங்கே சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

“ The Committee would suggest that the development programme of Sethusamudram Project may be regulated in the light of phased programme to be drawn up by the Central Government for the development of Tuticorin as a major port.”

தூத்துக்குடியை பெரிய துறைமுகமாக ஆக்குவதோடு, அதோடு இணைத்து சேதுக்கால்வாய்க்கான திட்டமும் போடப்பட்டு நிறைவேற்றப்பட வேண்டும் என்று வலியுத்திச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இந்த 65-ம் ஆண்டு அறிக்கையைத் தொடர்ந்து 68-ஆம் ஆண்டைய மதிப்பீட்டுக் குழுவும் இதை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று வலியுறுத்திக் கூறியிருக்கிறது. இந்த அறிக்கையில் இன்னும் பலமாக வலியுறுத்தியிருக்கிறார்கள்.

ஆனால் அதற்குப் பிறகு இப்பொழுது 1971-72-ம் ஆண்டில் வேறொரு அறிக்கை மதிப்பீட்டுக் குழுவினாலே தீர்ப்பட்டிருக்கிறது. அந்த அறிக்கையில் மத்திய அரசு கொஞ்சம் நிதானமாகச் செல்லவேண்டும் என்று மத்திய அரசுக்கு புத்திமதி சொல்கின்ற விதத்திலே பரிந்துரையைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இப்படி நான்கு அறிக்கைகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தரப்பட்டிருக்கின்றன. அப்படித் தடப்பட்டிருக்கின்ற எந்த அறிக்கையிலும் அது கைவிடப்பட வேண்டும் என்று சொல்லப்படவில்லை. மாறாக அந்தத் திட்டத்தை விரைவுபடுத்த வேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். பாராளுமன்றத்தில் அரசியல் சார்பற்றவர்களால் தேர்தெடுக்கப்பட்ட மதிப்பீட்டுக் குழுவின் ஒருமித்த பரிந்துரையாக அது இருக்கிறது. நமது பாதுகாப்பிற்கு, கடல் எல்லையிலே பாதுகாப்பிற்கு அது தேவைப்படுகிறது. எப்படி வடக் கெல்லையிலே தூற்றுக்கணக்கான கோடி ரூபாய்களை இமயமலைப் பகுதியிலேயும் மற்றப் பகுதிகளிலேயும் செலவழித்து பாதை போடக்கூடிய நெருக்கடி இரானுவத் தேவை காரணமாக இருக்கிறதோ, அதேமாதிரி கிழக்கே இருக்கிற கடலுக்கும் மேற்கே இருக்கிற கடலுக்கும் பாதையில்லை என்பதையும், பெரிய வணிகக் கப்பல்களின் தொடர்புக்கும், நாவாய்களின் தொடர்புக்கும் இலங்கையைச் சுற்றித்தான் போய் வர வேண்டும் என்பதையும் நிச்சயமாக இந்திய அரசு கவனத்தில் கொள்ளவேண்டியதொன்றாகும். ஆரம்பத்திலே ரூ. 15 கோடித் திட்டமாக இருந்தது அண்மையில் 35 கோடி என்று ஆக்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் தாமதப்படுத்திக்கொண்டே போவோமானால் இதனுடைய செலவு மேலும் அதிகமாகும் என்று நான் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

எனவே, தூத்துக்குடி துறைமுகத்தின் லாப நட்டம் இந்தச் சேதுக்கால்வாய்த் திட்டத்தை ஒட்டி இருக்கிறது என்பதை இம்மாதிரி கமிட்டி அறிக்கைகளிலேயும், பின்னாலே வந்த மதிப்பீட்டுக் குழுக்களிலும்கூட அறிவுறுத்தியிருக்கிறார்கள். இந்த இரண்டு திட்டங்களையும் ஒருசேரக் கவனிக்கவேண்டும் என்றும், ஒன்றை மட்டும் தனித்துத் துவக்கினால் அதிலே இலாபம் இருக்காது என்றும், நட்டம் ஏற்படும் என்றும் பல்வேறு குழுக்கள் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கின்றன. இவ்வாறுக் கிடையிலேயும் அவை எடுத்துக்கொள்ளப் பட்டது இருப்பது வருந்தத்தக்கது என்பதை நமது மன்றத்தின் சார்பில் வலியுறுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இந்தத் திட்டம் மேற்கொள்ளப்பட

1972 சனவரி 24]

[திரு. செ. கந்தப்பன்]

டாலன் தி தெற்கு மாவட்டங்களின் வளர்ச்சி ஒரு திரந்தா வளர்ச்சியாக இருக்காது. உண்மையிலேயே தூத்துக்குடி ஆழ்கடல் திட்டத்தின் சேதுக்கால்வாய் திட்டத்தையும் நிறைவேற்றினால் எதிர் காலத்திலே இந்தியாவிலே இருக்கிற ஏனையத் துறைமுகங்களின் செல்வாக்கு மட்டுப்படுமென்று அஞ்சுகிறார்களோ என்றுகூட நினைக்கிறேன். தூத்துக்குடித் துறைமுகம் சேதுக்கால்வாய்த் திட்டத்தோடு இணைந்து ஆழ்கடல் துறைமுகமாக ஆக்கப் பட்டால் இந்தியாவிலேயே அது ஒரு முன்னோடித் துறைமுகமாக, இண்டர் நேஷனல் போர்ட் என்கிறார்களே அந்த வகையில் அது சேர்க்கப்படுகிற காலம் கண்டிப்பாகத் தொலைவிலே இல்லை. இந்த வாய்ப்புக்கூறுகள், நடுநிலை யாளர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுக்குறிப்புகள் எல்லாம் பல வருகளிலே எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. இந்தப் பின்னணியில் இந்தத் திட்டம் வலியுறுத்தப்படவேண்டும். இதை நான் இந்த மன்றத்தின் வாயிலாக வலியுறுத்திக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

இனி நமது சேலம் இரும்பாலைத் திட்டம் துவக்கமாவதைப்பற்றி ஆளுநர் உரையிலே மிகத் தெளிவாகக் குறிப்புகள் இருக்கின்றன. இதிலே அந்த நேரத்திலே இரும்பு உருக்குக்கு அமைச்சராக இருந்த பகத் அவர்கள் தம்முடைய உரையில் சொல்லியிருக்கின்ற ஒரு கருத்தினைமட்டும் நான் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். இரும்பாலைத் திட்டத்தை துவக்கம் செய்ய அவர் சேலம் வந்திருந்தபோது அவர் ஆற்றிய உரையிலேயிருந்து ஒரு பகுதி.

“In view of the iron ore deposit in this area, which has very low phosphorous and sulphur content, it is ideally suitable for the manufacture of special steel. The demand for special steel in the country has increased with the growing sophistication of our industries. Much of this demand will arise in this part of this country, where, plants for manufacture of automobiles, their ancillaries as well as defence items have been set up.”

அது ஒரு தனிச் சிறப்பு வாய்ந்த, ஒரு தனித்தன்மை வாய்ந்த உருக்கு என்றும், இந்த உருக்குக்குத் தேவை நம்முடைய நாட்டிலே அதிகம் இருப்பதாகவும் தென் பகுதியிலேயும் இது திரும்ப இருக்கிறது என்றும், எனவே விரைந்து ஆரம்பிக்கப்படவேண்டியதொன்று, இதனுடைய தேவை தெளிவானதொன்று என்ற வாசகங்கள் எல்லாம் அந்த உரையிலே வருகின்றன. அந்த நேரத்திலே இதையொட்டி வெளியிடப்பட்ட “இண்டஸ்டிரியல் எக்கானமிஸ்ட்” என்ற எட்டின் சிறப்பிதழில் இது வலியுறுத்தப்பட்டிருக்கிறது. விசாகப்பட்டினம், ஹாஸ்பெட் போன்ற திட்டங்களுக்கு முன்னறிக்கைகள் இல்லாத காரணத்தாலே காலதாமதம் இருந்தாலும் சேலத்தைப் பொறுத்தவரையில் அது தேவையில்லை. நான்கைந்து ஆண்டுகளிலேயே அதை முடிக்க முடியும் என்று அந்த நேரத்திலே அந்த இடத்திலே வலியுறுத்திச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எனவே, இதையும் மத்திய அரசு கவனிக்க வேண்டும் என்று இந்த மன்றத்திலே நாம் வலியுறுத்தி ஒருமித்த குரல் எழுப்பக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

இனி, நம்முடைய ஆளுநர் உரையில் 9-ஆம் பக்கத்தில் தொழில் துறையிலே இருக்கிற அமைதியைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். “தமிழ்நாட்டில் தொழில் துறையில் நீண்ட நெடுநாட்களாக அமைதி நிலவி வந்தது

[1972 சனவரி 24]

எனக்குப் பெருமகிழ்ச்சி அளித்த போதிலும், கடந்த சில வாரங்களில் ஒரு சில வேண்டாத, விரும்பத்தகாத சிகழ்ச்சிகள் நிகழ்ந்திருப்பது குறித்து நான் வருந்துகிறேன். இம்மாதிலும் தொழில் துறையில் அமைதியும் நல்லுறவும் நிலைநிறுத்தும் பாதையில் விரைந்து முன்னேறுமென நான் நம்புகிறேன். தொழில் துறையில் தொழிற் சங்கங்கள் போட்டி மனப்பான்மையைத் தவிர்ப்பதன் அவசியம் குறித்து முதலமைச்சர் கூறிய கருத்துக்களை நான் வலியுறுத்த விரும்புகிறேன்.” இதற்கு அடுத்து நான் விலைவாசியைப் பற்றி ஆளுநர் குறிப்பிட்டிருப்பதையும் சுட்டிக்காட்டி இந்த இரண்டையும் ஒருசேர வைத்துப் பேச விரும்புகிறேன். “மத்திய அரசு எடுக்கும் முடிவுகளையொட்டியே விலைவாசி விவரம் அமையும் என்பது முன்னர் நிகழ்த்தப் பட்ட உரைகளிலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அதனை இந்த அவையும் நன்கு அறியும். இந்த நிலையில் நாம் செய்யக்கூடியதெல்லாம் ஒன்றுதான். உற்பத்தியை இயன்ற அளவு பெருக்குவோம். அவசியம் ஏற்படின், இன்றியமையாப் பொருள்கள் விற்பனையைக் கட்டுப்படுத்தி, முறைப்படுத்தும் நடைமுறையைச் செயலுக்குக் கொண்டுவரக்கூடிய ஏற்பாட்டினை எப்பொழுதும் தயாராக வைத்திருப்போம். வணிகச் சூதாடிகளின் சூழ்ச்சியினால் விலை ஏறி மக்கள் அவதியுறாமல் காப்புடன் இருக்கும் வண்ணம், முடையிருப்புகளை ஏற்படுத்தவும், உணவு தானியங்களும் பிற பொருள்களும் போதிய அளவில் கிடைக்கவும் வகை செய்யும் பொருட்டு உணவுப் பொருள் வழங்கல் துறையின் கீழ் தனிப்பட்ட அமைப்பொன்றை உருவாக்கவும் அரசு முடிவெடுத்துள்ளது. அதே நேரத்தில் விலை ஏற்றத்தைத் தடுத்தும் நிறுத்தி நிலைப்படுத்த, பருத்தி, நெட்டிழைப் பருத்தி, உருக்கு, மருந்துப் பொருள்கள் போன்ற தொழிலியல் மூலப் பொருள்களைப் போதிய அளவில் இறக்குமதி செய்ய இந்திய அரசு உரிய காலத்தில் முடிவெடுக்க வேண்டும் என்ற கருத்தை நான், இந்த அரசின் சார்பாக வலியுறுத்த விழைகிறேன்.” விலைவாசி ஏற்றத்திற்கும் தொழில் துறையிலே ஏற்படுகிற அமைதியின்மைக்கும் பெரிதும் தொடர்பு இருக்கிற காரணத்தாலே இந்த இரண்டையும் இங்கே நான் தொடர்புபடுத்திப் பேச விரும்புகிறேன். பொதுவாக விலைவாசி ஏற்றங்குறித்து நம்மாலே என்ன செய்ய முடியும் என்பதை ஆளுநர் உரையிலே இரத்தினச் சுருக்கமாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். எனக்கு நினைவு இருக்கிறது. சில மாதங்களுக்கு முன்பு சிறிது பஸ் கட்டண உயர்வு ஏற்பட்ட நேரத்தில் இன்றைக்கு மத்திய அரசிலே ஆளுகின்ற கட்சியாக இருக்கிற அந்தக் கட்சியைச் சேர்ந்த சில உறுப்பினர்கள்கூட ஒரு மறியல் போராட்டத்திலே கலந்துகொள்வதாக அறிவித்து, கலந்துகொண்டும் இருந்தார்கள். ஒரு பேருந்துக்கு தேவைப் படுகிற சாமான்களிலே ஒரு சின்ன முறுக்காணி விலையைக்கூட கட்டுப்படுத்துகிற சக்தி மாநில அரசுக்கு இல்லை. அதை ஒட்டுவதற்குப் பயன்படுத்துகிற எரிபொருளின் விலையைக் கட்டுப்படுத்துகிற அதிகாரம் இந்த அரசுக்கு இல்லை. இப்படிப்பட்ட நேரத்தில் விலையெல்லாம் என் ஏறுகிறது என்பதற்கு மூலக் காரணத்தைக் கண்டாராயாமல் மாநில அரசின்மீது பாய்வது உண்மையிலேயே அறியாமையின்பாற்பட்டது. இது மக்கள் கவனத்தைத் தவறான பாதையிலே அது செலுத்துகிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட பிரச்சினைக்கு அல்லது கோளாறுக்கு யார் காரணமாக இருக்கிறார்களோ அவர்களை மக்கள் மத்தியிலே சுட்டிக்காட்டுவது அரசியல் தெளிவு ஏற்படுவதற்கு நன்றாக இருக்கும் என்று பணிவன்புடன் எடுத்துக்கூறிக்கொள்கிறேன். மாநில அரசு காரணமாக சில

1972 சனவரி 24]

[திரு. செ. கந்தப்பன்]

பிரச்சினைகள் ஏற்படுமானால் அதைக் கண்டிப்பதிலே தவறில்லை. ஆனால் மத்திய அரசின் தவறுகள் காரணமாக குறைகள் ஏற்படுமானால் கண்டிக்கப் படவேண்டியது மத்திய அரசே தவிர மாநில அரசு அல்ல என்பதை நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். உணவுத் தானியங்களைத் தவிர மற்றப் பொருள்களுக்கு மாநில அரசு—அது எந்த மாநில அரசாக இருந்தாலும்—இன்றைக்கு இருக்கிற அரசமைப்புச் சட்டத்தின் கீழிருந்து விலைவாசிக் கட்டுப் பாட்டை ஏற்படுத்த முடியாது என்பது என்னுடைய கருத்து.

திரு. ஆர். பொன்னப்ப நாடார்: தலைவர் அவர்களே, இதே காரணத்தைத் தான் அன்று முதலமைச்சராக இருந்த திரு. பக்தவத்சலம் அவர்கள் இந்த மன்றத்திலே பலமுறையும் எடுத்துக்கூறினார்கள். அப்பொழுது விலைவாசிப் போராட்டம் நடந்து பல்கலை எரித்தார்கள். வேறுகாரியங்கள் எல்லாம்கூட நடந்ததே அப்பொழுது இன்று ஆளுங்கட்சியாக இருக்கின்ற திராவிட முன்னேற்றக் கழகமும் அன்று எதிர்க்கட்சியாக இருந்தது. அதை ஒத்துக் கொள்கிறார்களா? அதே கொள்கையைத்தான் இப்பொழுதும் கூறுகிறார்களா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

திரு. செ. கந்தப்பன்: அன்றைக்கு முதலமைச்சராக இருந்த பக்தவத்சலம் அவர்கள் எந்த வண்ணத்தில், எந்த ஓடத்திலே இருந்தார்களோ அதே வண்ணத்தில், அதே ஓடத்தில் இருந்தார்கள் மத்திய அரசிலே இருந்தவர்கள். இன்று மத்திய அரசில் இருப்பவர்கள் வேறு படகில் போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள். நாங்கள் வேறு படகில் போய்க்கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை நான் பணிவோடு மான்முயிசு எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

எனவே விலைவாசி ஏற்றம் குறித்து அரசமைப்புச் சட்டத்தின்கீழ் இன்றைக்கு இருப்பதை மாற்ற வேண்டும் என்று நாங்கள் விரும்புகிறோம். அது மாற்றப்பட்டாலொழிய விலைவாசியின் சகல நெருக்கடிகளையும் நோக்கி அதிலே உருப்படியான நடவடிக்கைகளை எடுக்க சக்தியற்றதாக மாநில அரசு இருக்கிறது என்பதை நாம் புரிந்துகொள்ளவேண்டும். இதற்கிடையில் பொதுவாகத் தொழில் வளர்ச்சியினுடைய தன்மையில் தொழிலாளர்கள் அடிக்கடி அமைதியற்ற நிலைமைக்கு ஆளாவதற்கு பல்வேறு காரணங்கள் இருந்தாலும் நான் சில்லரையான மேலோடிக் காரணங்களை இந்த நேரத்திலே குறிப்பிடுவது பொருத்தமாக இருக்காது என்ற காரணத்தால் மூலமான சில காரணங்களை மட்டும் சொல்ல விரும்புகிறேன். குறிப்பாக விலைவாசி ஒரு முக்கியமான காரணமாக இருக்கிறது.

இதுபற்றி 'சென்செஸ் ஆஃப் மானுஸ்பாக்சர்ஸ் இன் இந்தியா', 'ஆனுவல் சர்வே ஆஃப் இந்தியா' என்ற இரு எடுகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வற்றை நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். நாட்டில் தொழில் வளர்ச்சி எந்த அளவுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது, வேலைவாய்ப்பு வசதிகள் எந்த அளவுக்கு பெருகியிருக்கின்றன என்பதை அவை தெளிவாக விளக்குகின்றன. 1951-52 விருந்து 1964-65 வரையில் தொழில் வளர்ச்சியில், உற்பத்திப் பெருக்கத்தில் 138 விழுக்காடு அதிகரித்திருக்கிறது. ஆனால் தொழில்

[திரு. செ. கந்தப்பன்]

[1972 சனவரி 24]

வளர்ச்சிக்கேற்ற முறையில் வேலை வாய்ப்புகள் அதிகரித்திருக்கிறதா என்று பார்த்தால் நிச்சயமாக இல்லை. அதிலே 35 விழுக்காடு தான் அதிகரித்திருக்கிறது. இதிலே இருந்து நாம் ஒரு உண்மையைப் புரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

வேலை வாய்ப்புகள் குறைந்ததற்கு முக்கியமான காரணம் பொருள்கள் உற்பத்தித் துறையில் தானியங்கி இயந்திரங்களை அதிகமாகப் பயன்படுத்தி வருவதேயாகும். அதனால்தான் நாம் 'ஆட்டோமேஷனை' எதிர்க்கிறோம். இந்த அரசும் அதை எதிர்க்கிறது. இதைத்தான் அந்த இரு ஏடுகளிலும் உள்ள புள்ளிவிபரங்கள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. ஒரு பக்கம் வேலை இல்லாத திண்டாட்டம் பெருகி வருகிறது. இன்னொரு பக்கம் விலைவாசி ஏறிக்கொண்டே போகிறது. உற்பத்தித் துறைகளில் தானியங்கிகளைப் பயன்படுத்தி வருகிறார்கள். இவையெல்லாம் ஒன்றாக இணைந்து சென்றால் தான் ஒரு சுமுகமான நிலை உருவாகும் என்பதை நான் இந்த நேரத்திலே சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

இதிலே இன்னொன்று மிக நன்றாகத் தெளிவாக நமக்குத் தெரியக்கூடிய உண்மை கூலிப் பிரச்சனையாகும். 1951-52 விருந்து 1964-65 வரை கூலி 76 விழுக்காடு உயர்ந்திருக்கிறது. இந்த 76 விழுக்காடு கூலியில் உயர்ந்திருக்கிற அதே நேரத்தில் விலைவாசிப் புள்ளி வரவங்களைப் பார்த்தால் 57 விழுக்காடு அது உயர்ந்திருக்கிறது. கூலி உயர்வான 76 விழுக்காட்டையும், விலை வாசி உயர்வான 57 விழுக்காட்டையும் சுட்டிக்காட்டிப்பார்ப்போமானால் மீதமுள்ள 19 புள்ளிதான் இருக்கிறது. இவ்வளவுதான் தொழிலாளர்களுக்குப் பதினைந்து ஆண்டுகளில் கிடைத்திருக்கிறது. ஆதாயத்தில் பெரும் பங்கு யாருக்குப் போயிருக்கிறது என்று பார்க்கும்போது

The output per worker accruing to the employer after payment of wages was 2.3 per cent higher.

ஒரு தொழிலாளிக்குக் கிடைத்துள்ள உடனிய உயர்வு 19 சதவிகிதம்தான். ஆனால் ஒவ்வொரு தொழிலாளியின் உழைப்பின் பேரிலும்—நிர்வாகத்திற்குக் கிடைத்துள்ள கூடுதல் ஆதாயம் 230 சதவிகிதமாகும். எனவே லாபத்தில் பெரும் பகுதி முதலாளிகளுக்கு அல்லது தொழில் முதலீட்டு பங்குதாரர்களுக்குப் போய்ச் சேர்ந்திருக்கிறது என்ற கணக்கைப் பார்க்க முடிகிறது. பங்குதாரரைவிட நிர்வாகம் என்ற பெயரில் ஒரு சிறு கூட்டமே இதில் பெருங்கொள்ளை அடிக்கிறது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

தொழிலாளர்களுக்கு நல்ல வாய்ப்புகள் உருவாக்கப்பட வேண்டும். நான் இதைச் சொல்லும்போது, அதை யாரும் மறுக்க மாட்டார்கள் என்றே நினைக்கின்றேன். யாவரும் அதை ஒப்புக்கொண்டு தான் ஆகவேண்டும். அதேபோல் தொழில் அமைப்புகளுக்கு அனுமம் வழங்குவதிலும் சில கட்டுப்பாடுகள் தேவைப்படுகின்றன. அதைக் கவனித்து, ஆவன செய்யவது மத்திய அரசினுடைய கடமையாகும். தொழில் துறையைப் பொறுத்தவரையில் தொழில் அமைதிக்கு நம்முடைய வரம்பிற்குட்பட்டு, என்னென்ன மேம்பாடுகளைச் செய்ய முடியுமோ அவைகளைச் செய்ய நமதரசு தயாராக இருக்கிறது என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். உதாரணத்திற்கு தொழில் அமைதியைக் குறித்து நம்முடைய மாண்புமிகு முதலமைச்சர் டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள், தமது சென்ற நிதிநிலை அறிக்கையில் கூறியுள்ளதை இங்கு குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

1972 சனவரி 24]

[திரு. செ. சுந்தரப்பன்]

“தொழில் தகராறுகளைப் பொறுத்த வரையில், அத் தகராறுகளைத் தீர்த்து வைக்க வசதி செய்வதே, தொடர்ந்து அரசின் கொள்கையாய் இருந்து வருகிறது. தொழில் தகராறுகளைப் பொறுத்தவரை, தொழிலாளர்களுக்குப் பரிவு காட்டும் அதே நேரத்தில், தொழில் துறை உற்பத்தி குலையாமல் பார்த்துக்கொள்வதும், தொழில் நிர்வாகிகளின் நியாயமான நலன்கள் பாது காக்கப்படுவதும், நமது கொள்கையாக எப்போதும் இருந்து வந்துள்ளது. இம் மாநிலத்தில், தொழிலாளர்களுக்கும் தொழில் நிர்வாகத்தினருக்கும் இடையே இணக்கமான நல்லுறவுகள் நிலவிட, கடமையைச் செய்பவர்களுக்கு உரிமையைப் பெற்றுத் தருவதிலும், உரிமை கேட்பவர்களுக்கு கடைமையை உணர்த்துவதிலும் இந்த அரசு பொறுப்புடன் செயல்பட்டு வருகிறது.”

இந்த வரிகளில் ஒரு இம்மியும் பிசகாமல் கடந்த காலத்தில் நம்முடைய நடவடிக்கைகள் இருந்து இருக்கின்றன என்பதைத் திட்ட வட்டமாகச் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

நானும் தொழிலாளர்களோடு கொஞ்சம் தொடர்பு உள்ளவன்தான். எல்லாத் தொழிற்சாலைகளிலுள்ள தொழிலாளர்களோடும் தொடர்பு கொண்டவன் என்று சிலரைப் போல் சொல்லிக் கொள்ள முடியாவிட்டாலும், ஒரு சில தொழிற்சாலைகளின் தொழிலாளர்களோடு தொடர்புடையவன் என்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். தொழிலாளர்களோடு நெருங்கிய தொடர்புள்ள, அவர்களின் சுக-துக்கங்களைப் பகிர்ந்துகொள்ளும் ஒருவர்தான் தொழிலாளர் தலைவராக இருக்கவேண்டும் என்பது மறுக்க முடியாத கொள்கையாகும்.

இப்பொழுது பெரிதாகப் பேசப்பட்டு வருகின்ற சிம்ஸன் கம்பெனியை எடுத்துக்கொண்டால், முன்பு தலைவராக இருந்தவர் விலகிக்கொண்ட பின்னால் வேறு ஒருவர் தலைவராக வந்தார்கள். அந்த நபர் இன்றைய ஆளும் கட்சியைத் சேர்ந்தவராக இருக்கிறார்; எனவே, அவர் சிம்ஸன் தொழிற்சங்கத் தலைவராக வந்த முறை சரியல்ல என்று சொல்கிறார்கள். தேர்ந்தெடுத்த முறை சரியில்லை என்றால் அதை மாற்றுவதற்கு அங்கீகரிக்கப்பட்ட மாபு இருக்கிறது. தொழிலாளர் நிர்வாக அமைப்பு அதை மாற்ற வேண்டுமே தவிர இதிலே அரசு தலையிட்டு முடிவெடுக்க வேண்டுமென்று சொல்வது எப்படிப் பொருந்தும்? இதிலே அரசு என்ன முடிவு எடுக்கவேண்டும் என்பதை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. தலைவர் செய்து கொண்ட ஒப்பந்தத்தில் குறைபாடு உள்ளது என்று சொல்கிறார்கள். ஒப்பந்தத்தில் குறைபாடு இருக்குமானால் அதைத் தீர்த்துக்கொள்வதற்கான வழிமுறைகளும் இருக்கின்றன. அந்த வழிமுறைகளைத் தேடாமல், அதையும் ஒரு பிரச்சனை யாக்கி, அரசாங்கத்தின்மீது பழி சுமத்துகின்றார்கள். இன்றைக்கு அந்த தலைவர் வெளியேறிவிட்டார். தலைவரை மாற்றவேண்டும் என்று கூறியவர்கள், தலைவர் வெளியேறிய பிறகும் கூட தகராறை விட்ட பாடிட்டை. இதைப் பார்க்கின்றவர்களுக்கு—என்னைப் போன்றவர்களுக்கு—இது தொழில் தகராறுகத் தெரியவில்லை. மாறாக இது அரசியல் நோக்குடன் நடத்தப்படுகிற தகராறு என்ற எண்ணத்தை ஏற்படுத்துகிறது.

[திரு. செ. கந்தப்பன்]

[1972 சனவரி 24]

இது சம்பந்தமாக ஒரு உடன்பாடு ஏற்படவில்லையானால் மாநிலம் பூராவும் இந்தமாதம் 11-ந்தேதி வேலை நிறுத்தம் செய்வதாக அறிவிக்கப்பட்டது. ஆனால் 10-ந்தேதியே உடன்பாடு ஏற்பட்டுவிட்டது. அந்தச் செய்தி ஆளும் கட்சியைச் சேராத சில பத்திரிகைகளிலும் பிரசுரிக்கப்பட்டிருந்தது. வானொலியிலும் அறிவிக்கப்பட்டது. அதன் பிறகும் மேட்டூரில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தை சேர்ந்த தொழிற்சங்கங்களைத் தவிர, மற்ற தொழிற்சங்கங்கள் எல்லாம் கண்டன ஊர்வலம் நடத்தத் திட்டமிட்டன. உடன்பாடு ஏற்பட்டு விட்டதே என்று சொன்னபோது, அந்தத் தொழிற்சங்கங்கள் எங்களுக்குத் தகவல் வரவில்லை என்று கூறின. உடன்பாடு ஏற்பட்டது குறித்து பத்திரிகைகளிலும், வானொலியிலும் அறிவித்திருந்ததைச் சுட்டிக் காட்டியும் அவர்கள் கேட்கவில்லை. இம்மாதிரியான நிலை நீடித்தால் நமது மாநிலத்தில் அமைதி குவிந்து, தொழில் முடக்கம் ஏற்படக்கூடிய சூழ்நிலை உருவாகும் என்பதை எண்ணிப்பார்க்கவேண்டுமென்று நான் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

அமெரிக்க ஆதிக்கத்தை கண்டிப்பதற்குடையாளமாக “எஸ்ஸோ”, “கால்டகஸ்” பெட்ரோல் விநியோகிக்குமிடங்களுக்கருகில் போராட்டம் நடத்தப்போவதாக ஒரு கட்சி அறிவித்துள்ளது. எஸ்ஸோ, கால்டகஸ் பங்குகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் இடங்களிலே ஸ்டிரைக் செய்வதென்றால், முக்கியமான எரிபொருள் வைத்திருக்கிற இடங்களிலே ஸ்டிரைக் செய்கிறார்கள் என்றால் அதற்கு என்ன அர்த்தம்? வேண்டுமென்றே நாச வேலைகளில் ஈடுபடுகிறார்கள் என்பதைத் தவிர வேறல்ல என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். அரசியல் நோக்கத்தோடு சில எதிர்க்கட்சிகள் இன்று நெருப்பு விளையாட்டில் இறங்கத் துடிக்கிறார்கள் என்று தோன்றுகிறது. சிம்ஸனில் பாதுகாப்புச் சட்டத்தைப் பயன்படுத்தலாமா என்று நம்மைக் கேட்டார்கள். ஆனால் கோளத்தில் இருக்கின்ற இடுக்கி பிராஜெக்ட்டில் வேலை நிறுத்தம் செய்தார்கள். அதனால் மோசமான விளைவுகள் ஏற்படும் என்று கருதி, நேற்றைய தினம் மத்திய அரசு இந்திய பாதுகாப்புச் சட்டத்தை அங்கு பிரகடனப்படுத்தி இருக்கிறது. இன்று இந்தியன் எக்சுப்ரிஸ் மற்றும் சில பத்திரிகைகளில் இச்செய்தி பிரசுரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதை இங்கே படிக்க விரும்புகிறேன்.

‘This is from the ‘Mail’ under the heading ‘Ban on strike in Iddiki Project.’ It is stated as follows:—

“The Central Government has issued a notification under the Defence of India Rules prohibiting strike or other stoppage of work in the Iddikki hydel project for six months, according to information received by the State Government.

The notification which comes into force with immediate effect, also prohibits strike in any service connected with generation, distribution or transmission of electricity in Kerala.”

மின்சார உற்பத்தி, விநியோகம் அல்லது மின்மாற்றம் தொடர்பாக எந்த இடத்திலும் வேலைநிறுத்தம் கூடாது. ஆறு மாத காலத்திற்கு வேலை நிறுத்தம் இருக்கக்கூடாது என்று இந்திய பாதுகாப்புச் சட்டம் 118-வது பிரிவின் கீழ் இந்தப் பிரகடனத்தைச் செய்திருக்கிறார்கள். இதைப்பற்றி கோள அரசாங்கம் என்ன நினைக்கிறது என்பது தெரியவில்லை. ஆனால் நம் மாநிலத்தில் பாதுகாப்புச் சட்டத்தைப் பிரகடனம் செய்தபோது, இது தேவையற்றது; தொழிலாளர்களை ஒடுக்குவதற்காகவே இந்தச் சட்டம்

1972 சனவரி 24]

[திரு. செ. சுந்தரப்பன்]

பிரகடனம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். இங்கு அண்மையில் வந்திருந்த மத்திய அமைச்சர் ஒருவர் இதைப்பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, 'இது நியாயமற்றது, விரும்பத்தகாதது, மத்திய அரசாங்கம் இதைப்பார்த்துக் கொண்டு சும்மா இருக்காது' என்றெல்லாம் கூறினார்.

நமது மாநிலத்தில் பாதுகாப்புச் சட்டத்தைப் பயன் படுத்தியதைக் கண்டித்துப் பேசியவர்கள், இடுக்கி நீர் மின்சாரத் திட்டத்தில் பாதுகாப்புச் சட்டம் பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பது குறித்து எதுவும் பேசக் காணோம். இங்கே வந்து பாதுகாப்புச் சட்டத்தைப் பயன்படுத்தியதற்குக் கண்டனம் தெரிவித்துச் சென்ற மத்திய அமைச்சர், டில்லியிலிருந்து அதே சட்டத்தை மேற்சொன்ன நிறுவனங்கள்மீது பிரகடனப்படுத்தியிருக்கிறார். இதை யெல்லாம் பார்க்கும்போது இங்கே அமைதியான முறையிலே தொழிற்சாலைகள் இயங்கிவருவதைக் காணப்பெறுபவர்கள், அந்த அமைதியை சீர்குலைக்கத் திட்டமிட்டிருக்கிறார்கள் என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட ஆசைப்படுகிறேன்.

இன்றையதினம் நம்முடைய மாண்புமிகு முதல் அமைச்சர் டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் அரசுத் தரப்பில் இருந்தோ அல்லது தாம் தலைமை வகித்து நடத்திச் செல்கிற பேரியக்கத்தின் சார்பிலோ சில அறிவிப்புகள் தருகிற போது அது பற்றி செய்யப்படுகிற சிமர்சனங்களைக் கவனித்தால் அரசியல் உள்நோக்கம் அவற்றில் இருப்பதைத் தெரிந்துகொள்ள முடியும். குறிப்பாக அவர்கள் இந்தியாவின் ஒற்றுமையைப் பற்றிச் சொல்லும்போது "ஒற்றுமைக்கே முதலிடம் தருகிறோம்" என்று சொன்னார்கள். இதைப் பற்றிக்குட அவர் சொன்னது அவரது உள்ளத்தில் இருந்து வந்ததா, இல்லையா என்பதை எல்லாம் தமிழ்ப் பத்திரிகை உலகத்தில் ஆராய்ச்சிகள் நடக்கின்றன. அதுவும் ஒரு பத்திரிகை மக்களிடத்தில் பயந்து கொண்டு அப்படிப்பட்ட அறிவிப்பைத் தந்தார்கள் என்கிறது. மக்களிடத்தில் அவருக்கு என்ன பயம்? செல்லாக் காசுகளாக்கப்பட்டு ஒதுங்கி இருப்பவர்களுட துணிவாக மக்கள் முன் எதையும் சொல்லத் துணியும் போது, இதற்குமுன் எவரும் பெருத செல்வாக்கைத் தமிழர்களுக்கு மத்தியில் பெற்று மிக்க பேரோடும், புகழோடும் இயங்கி வருகிற டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள், மக்களுக்குப் பயந்து கொண்டு ஒரு அறிவிப்பைத் தரக் காரணம் என்ன? யாருக்கும் பயந்து கொண்டு அறிவிக்க வேண்டிய அவசியமே இல்லை. அவரது தாய் எண்ணத்தை மதிக்காது கீழ்த்தரமான உணர்ச்சிக்குச் சிலபேர் பலியாகி வருகிறார்கள் என்பதைத் தான் நாம் பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது. நம் இனத்தில் ஒருவர் மக்களிடத்தில் இத்தனை செல்வாக்குடனும், புகழுடனும் செயல்பட்டு வருகிறார் என்பதைக் கண்டு பெருமைப்படவேண்டியதிருக்க—மகிழ வேண்டியிருக்க அதைவிடுத்து அவர்கள் இன்றைக்கு இறங்குகிற கீழ்த்தரமான ஆராய்ச்சியைக் கண்டு வருந்த வேண்டியதாக இருக்கிறது. அதுவும் குறிப்பாக அவருக்கு டாக்டர் பட்டம் தருகிறபோது என்ன என்னவிதமான சர்ச்சைகளை எழுப்பினார்கள் என்பதை நாம் அறிவோம். 1971-ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 30 தேதி இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸில் வந்த செய்தி ஒன்றை இந்த மன்றத்தில் படித்துக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : கூடியவரையில் பத்திரிகையில் இருந்து படிக்காமல் இருப்பது நல்லது.

[1972 சனவரி 24]

திரு. செ. கந்தப்பன் : மன்னிக்க வேண்டும். நான் சொல்கிற கருத்துக்கு ஆதாரமான மேற்கோளைத்தான் பத்திரிகையில் இருந்து எடுத்துக் காட்டுகிறேன்.

MR. DEPUTY SPEAKER : It is not necessary to quote from newspapers. It is enough if the hon. Member refers to it.

திரு. செ. கந்தப்பன் : இது காண்ட்ரவர்டியல் மேற்கொள் அல்ல; “மதர் டெரஸ்ஸா ஆனாடு” என்கிற தலைப்பில் in “Indian Express” dated 30th October 1971.

“The Catholic University of America today conferred on Mother Teresa the honorary degree of Doctor of Humane Letters for her work in the slums of Calcutta and other Indian cities and through her Order in several other countries.” என்பதாக அந்த அம்மையாருக்கு, கல்கத்தாவில் இருக்கிற சில குடிசை பகுதிகளில் ஆற்றியிருக்கிற பணிகளுக்காக, டாக்டர் பட்டம் கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்கிற இந்தச் செய்தியை நான் சுட்டிக்காட்டுவதன் நோக்கம், இது போலக் கொடுப்பது என்றால் நம்முடைய கலைஞர் அவர்களுக்கு எத்தனை டாக்டர் பட்டங்கள் தந்திருக்க வேண்டும்? இருந்தும் அவருக்கு டாக்டர் பட்டம் அளிக்கிறபோது சில பிரச்சினைகளை கீழ்த்தரமாக எழுப்பினார்கள் என்றால் அரசியல் நோக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு இழிந்த தன்மையில் பிரச்சாரம் செய்வதும், மக்களின் போக்கைத் திசை திருப்புவதும் அவ்வளவு நல்லதல்ல என்பதைத் தான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

இன்னொரு வாதம் சமீபத்தில் எழுப்பப்பட்டிருக்கிறது. இதுவரையிலும் பேசாமல் இருந்து விட்டு இன்றையதினம் மாநில சுயாட்சிக் கோரிக்கையை முதல்வர் அவர்கள் எழுப்பியிருக்கிறார்களே என்பதாக பொறுப்பான ஒருவர் பேசியிருக்கிறார். உண்மையில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைப் பொறுத்த வரையில் இந்த இயக்கம் தோன்றிய நாளில் இருந்தே மாநிலங்களுக்கு அதிக உரிமை வேண்டுமென்ற குரல் என்றைக்கும் நிறுத்திவைக்கப்படவில்லை. முதலில் விடுதலைக் குரலாக இருந்தது. பின்னர் இந்திய அமைப்புக்குள் இருக்கிற தன்னாட்சி கோரிக்கைக் குரலாக மாறிய போதிலும் தொடர்ந்து இருந்தே வருகிறது. இடையில் நாடு சிக்கலை எதிர்நோக்கிய அந்த நேரத்தில் அதை நிறுத்தினார்கள் என்பது தவறானால் அந்தத் தவறை நான் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். ஆனால் அப்படி நிறுத்தியிருந்த பெருந்தன்மையைப் பாராட்டாமல் “இடையில் பேசாமல் இருந்தார்களே, மறுபடியும் பேசுகிறார்களே” என்பது உண்மையில் பொருத்தமான வாதம் அல்ல என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

இதற்கிடையில் தோழமைக் கட்சியாகிய வலது சாரி பொதுவுடமைக் கட்சித் தலைவர் தன்னாட்சிக் கோரிக்கை ஒற்றுமைக்கு முரண்பட்டது என்பதாக பத்திரிகையில் விடுத்திருந்த ஒரு செய்தியைப் பார்த்து நான் அதிர்ச்சி அடைந்தேன். மற்றவர்கள் முரண்பாடானது என்று சொன்னால் புரிந்து கொள்ள முடியும். ஆனால் self-determination என்பதையே அடித்தளமாகக் கொண்டவர்கள்—இப்போது கொஞ்சம் மிதமாகிக் கொண்டிருக்கக் கூடும்—நம்மைப்பார்த்து தன்னாட்சி கேட்பது முறை அல்ல என்பது வேடிக்கைக்குரியதாகும். ரீப்பிள்ஸ் வார் என்ற ஜேர்னலில் 1944 அக்டோபர் 15-ல்

1972 சனவரி 24]

[திரு. செ. கந்தப்பன்]

“The National Kernal of the Pakistan Demand” wrote Adhikari, is that “wherever people of the Muslim faith living together in a territorial Unit form a nationality . . . they certainly have the right to autonomy State existence just like other nationalities in India such as Andhras, Karnatakis, Marathas and Bengalis”.

என்பதாக என்ன கருத்தை வெளியிட்டார்களோ அதே கருத்தைத் தான் ஏறத்தாழ இன்றைக்கும் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இன்னொரு இடத்தில் பி.ஸி. ஜோஷி என்பவர் அகில இந்திய அடிப்படையில் நேரு அவர்களுக்குப் பதில் தருகிறபோது

“After all the real issue which sharply divides us to-day is not people's war, but our advocacy of self-determination”

என்று மார்ச் 1946-இல் குறிப்பிட்டார்கள். “நாங்கள் -just determination

கேட்கிறோம். நேரு ஒத்துக்கொள்ள மறுக்கிறார்கள்.

“Self determination to nationalities, including the right of secession என்பதை ஒத்துக்கொண்டால் தகராறுக்கு இடமில்லை” என்றார்கள்.

தொடர்ந்து அந்தக் கருத்தைத்தான் பலகாலமாக வைத்துக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். சமீபத்தில் டெல்லியில் நடந்த ஒரு கருத்து அரங்கில் கூட திரு. ஆலடி அருணா அவர்கள் வந்திருந்தார்கள். திரு. நம்பூதிரிபாட்டும் திரு. பூபேஷ் குப்தாவும் என்ன சொன்னார்கள் என்கிற விவரம் என்னிடம் இருக்கிறது. வேண்டுமென்றால் வாங்கிப் படித்துப் பார்த்துக்கொள்ளட்டும்.

அவர்கள் வேண்டுமென்றே கலைஞர் சொல்வது முானது என்பதுதான் வேடிக்கையாக இருக்கிறது. டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் எல்லோருக்கும் புரியட்டும் என்பதாக ஆங்கில வார்த்தைகளையே உபயோகப்படுத்தி “நாங்கள் கேட்பது செல்ப் டிடர்மினேஷன் அல்ல; அடானமி தான்” என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

ஒன்றைச் சுருக்கமாக சொல்ல விரும்புகிறேன். மத்திய மாநில பொருளா தாரப் பங்கீட்டு உறவுகளை வகைப்படுத்துகிற அரசமைப்புச் சட்டத்தின் வகையுரைகள் 268-ல் இருந்து 282 வரை—ஏறத்தாழ 1935 ஆண்டு வெள்ளைய ரால் உருவாக்கப்பட்ட அரசியல் சட்டத்தையே அடிப்படையாகக்கொண்டது அந்தக் காலத்திய சூழ்நிலை என்ன? இங்கிலாந்து நாட்டில் பொருளாதார மந்தம் நிலவிய காலம்—போர் மேகங்கள் சூழ்ந்துகொண்டிருந்த காலம்—என்றைக்கும் நம்மை அடிமையாக அவர்கள் வைத்திருக்க நினைத்திருந்த காலம்—மக்கள் நல்வாழ்வுத் திட்டங்கள் என்பதாக நாம் அரசியல் அமைப்புத் திட்டத்தின் கீழ் மாநிலங்களுக்கு என்ன என்ன கடமைகளைத் தந்திருக்கி ருமோ அந்தக் கடமைகள் எல்லாம் சிந்திக்கப்படாமல் இருந்த காலம்— மத்திய அரசின் வருமானமே 90 கோடியாக இருந்த நேரம்—அந்த நேரத்தில் அவர்களால் உருவாக்கப்பட்ட சட்டப் பிரிவுகளையே இன்றைக்கும் நாம் வைத்துக் கொண்டிருப்பது சரிதானா என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். அதனால் ஏற்பட்டிருக்கிற கேடுகள் எவ்வளவுதூரம் மலிந்து போய்க் கிடக்கின்றன என்பதைப் பார்க்காது—சொல்கிற கருத்துக்கு உள் நோக்கம் கற்பிக்க முயல்வது சரியானதாகாது. திரு. பிரபதோஷ் குப்தா என்பவர் காபிடல் என்ற பத்திரிகையில் 1970 செப்டம்பர் 31-ஆம் தேதி இதழில் எழுதியிருப்பதைப் பார்க்கவேண்டும்.

[திரு. செ. கந்தப்பன்]

“ If the levy is called by one name, the revenues go to the States and if it is called by other names, the Centre gets everything ”

என்பதாக, ஒரு பெயரில் மாநிலங்களுக்குச் செல்லும் அதே வரி இன்னொரு பெயரால் அழைக்கப்படுகிறபோது மத்திய அரசுக்கே போய் விடுகிறது என்கிறார். நியாயமாக மாநிலங்களுக்கு கொடுக்க வேண்டிய பணக்கக் கொடுக்காமல் அவர்கள் வசூலித்துக் கொண்டு போகிறார்கள். அதுவும் 282 வகையரையின்படி மத்திய அரசு மாநிலங்களுக்கு அளிக்கிற உதவித் தொகை எவ்வளவு தவறாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது, அரசியல் சட்டத்திற்கு சம்பந்தம் இல்லாத பார்லிமெண்டின் அங்கீகாரம் பெறுது திட்டக்கீழ் என்று உருவாக்கப்பட்டு அந்த அமைப்பின்கீழ் பரிந்துரைகளை வைத்துக்கொண்டு தான்தோன்றித்தனமாக ஒதுக்கீடுகள் மாநிலங்களுக்கு மத்திய அரசால் செய்யப்படுகிறது. அதனாலே நமக்கு ஏற்படுகிற விளைவுகள், அதனாலே மாநில அரசினுடைய தனித்தன்மை எந்த அளவுக்குப் பாதிக்கப்படுகிறது என்பதெல்லாம் நம்முடைய உறுப்பினர்களுக்குத் தெரியாததல்ல. இப்படி பட்ட சூழ்நிலைகளிலிருந்து தப்புவதற்கு மாநிலத்தினுடைய தன்னாட்சிதான் இன்றைக்குத் தீவிரமாக்கப்படவேண்டிய பிரச்சனை என்பதை மட்டும் இங்கே நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

இறுதியாக நான் ஒன்றைத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புவது நம்முடைய அரசு காட்டிவருகின்ற நிதானமும் பெருந்தன்மையும் காரணமாக பல நேரங்களிலே ஆளுகிற தரப்பிலே உள்ளவர்கள் தாம் நியாயமான உரிமைகளைப் பெறமுடியவில்லை என்ற நிலைமைகள் எல்லாம் இருக்கிறபோது, ஏதோ தாம் பாதிக்கப்படுவது போல அரசியல் நோக்கோடு மாற்றுத் தரப்பிலுள்ளவர்கள் செய்கிற சூழ்ச்சிகளைக் குறித்து அரசு எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும்.

மாநில அரசு பொருளாதார அளவில், அரசியல் ரீதியில் நிர்வாகத் துறையில் முழுமையாகச் செயல்படுவதற்கான உரிமைகள் அதற்கு அளிக்கப்படவேண்டுமென்பதை நான் எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன். இறுதியாக ஒன்றை மட்டும் நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். எல்லோரும் ஒப்ப முடிந்தது என்பதாலே நான் அதனை இறுதியாகத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். நம்முடைய அரசமைப்புச் சட்டத்தின் 15-வது பிரிவிலே “பண்டமன்டல் ரைட்ஸ்” என்ற ஒரு வகையுரை இருக்கிறது. இந்திய நாட்டிலே சில அடிப்படைகளிலே ஒருவருக்கும் மற்றொருவருக்கும் மாறுபாடு அல்லது வேறுபாடு இருக்கக்கூடாது என்ற வகையிலே அந்த வகையுரை அமைந்திருக்கிறது. அதிலே

Prohibition of discrimination on grounds of religion, race, caste, sex or place of birth
என்று குறிப்பிடப்பட்டு இருக்கிறது. மேலும்,

“ The State shall not discriminate against any citizen on grounds only of religion, race, caste, sex, place of birth or any of them. ”

என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இதிலே மத அடிப்படையிலோ அல்லது இன அடிப்படையிலோ அல்லது ஜாதி அடிப்படையிலோ அல்லது பால்—ஆண், பெண்—அடிப்படையிலோ எந்த இடத்திலே பிறந்திருக்கிறார்கள் என்ற அடிப்படையிலோ இந்தியர்களைப் பாடுபடுத்திப் பார்க்கக்கூடாது என்று திட்ட

1972 சனவரி 24]

[திரு. செ. கந்தப்பன்]

வட்டமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனாலும் எந்த அடிப்படையிலே இந்தியர்கள் இயல்பாகப் பிளவுபடுகிறார்களோ அந்த விதியை வேண்டுமென்றே அரசமைப்புச் சட்டத்திலே புறக்கணித்து இருக்கிறார்கள். ஐக்கிய நாடுகள்—யுனெட் நேஷன்ஸ்—சார்ட்டரிலே உள்ள வார்த்தைகளையெல்லாம் அப்படியே இதிலே எடுத்துப் போட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் மொழியின் அடிப்படையில் மாறுபாடு காட்டப்படக்கூடாது என்பது மட்டும் இந்தக்கு ஆதிக்கம் தரவேண்டும்தற்காக இதில் காட்டாமல் விட்டிருக்கிறார்கள். 14, 15 மொழிகள் வழங்குகின்ற ஒரு நாட்டிலே மொழி எவ்வளவு அழுத்தமான அடிப்படை, அந்த மொழி அடிப்படையிலே மக்கள் பிரிவுபட்டிருக்கிறார்கள். எனவே, அந்த மொழி வாசகத்தை அதிலே சேர்க்கவேண்டுமென்று திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினர் நாடாளுமன்றத்திலே இரண்டு முறைகள் தீர்மானம் கொண்டுவந்து வலியுறுத்தியிருக்கிறோம். சாதாரணமாகப் பார்க்கின்றவர்களுக்கே கூட—துல்லியமாகக்கூடப் பார்க்கவேண்டாம்—தெரியும் இந்தியரிடையே மொழி அடிப்படையிலே பாகுபாடு அமைந்திருக்கிறது என்ற உண்மை ஒரு பகுதியிலே பிறந்த புண்ணியத்தைச் செய்தவர்கள் என்பதாலே மொழியுரிமை பெற்று பிறர்மீது ஆதிக்கம் செலுத்த அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். வேறு ஒரு பகுதியிலே பிறந்த பாவத்தைச் செய்தவர்கள் என்பதாலே நாம் உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டிருக்கின்ற நிலைமையான் அடிப்படை உரிமைகளிலேயே இருக்கிறது. இப்படி முக்கிய காரணங்கள் இருக்கிற நேரத்திலே அரசியல் அடிப்படையிலேயும் நிர்வாக அடிப்படையிலேயும் மாநிலத்திற்கு அதிக உரிமைகள் தரப்படவேண்டுமென்ற நம்முடைய நியாயமான குரல் அரசியல் சட்டத்திற்கு அப்பாலே நின்று எல்லோராலும் வலியுறுத்தப்பட வேண்டுமென்று ஒருமித்த குரலில் கூறவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு ஆளுநர் அவர்களுடைய உரைக்கு நன்றி தெரிவித்து இந்தத் தீர்மானத்தை முன்மொழிந்து அமைகிறேன். வணக்கம்.

THIRU K. M. SUBRAMANIAM: Mr. Deputy Speaker, Sir, while congratulating the Governor for his able representation of the State Government's views, I think we will be failing in our duty if we do not point out certain short comings that exist in the speech.

In the first page itself the Governor has been congratulating. Rather, there is more hero worship than actual statement of fact. Here he says:

“Neither superiority in arms nor treacherous moves of the unscrupulous enemy backed by some of the ill-informed powers could help the enemy to succeed in his nefarious designs. Thanks to the valour of our armed forces . . .”

We join with that.

“and the dynamic, sober and astute leadership of Prime Minister Indira Gandhi, our commitment to democracy has been honoured.”

We join with that. But apart from that, it is the entire nation that has helped to win the war. It is not a personal victory. It is a national victory, I have to point out first.

[Thiru K. M. Subramaniam] [1972 சனவரி 24]

Then, coming to the second page, the Governor says :

" Instead of advising the military junta of West Pakistan to respect realities, some of the powers encouraged the mad gamble of this junta . . .

Why some of the powers ? It was really the United States of America that led this mad gamble of the military junta. The Governor should have categorically mentioned, this Government should have categorically mentioned that United States of America has definitely encouraged the mad gamble of this junta which ultimately led to naked aggression against India. On these two points I think the entire House will agree with me that the Governor has failed to mention these two important points. One is that the nation has completely supported Indira Gandhi's leadership. Secondly, it was the United States of America that led this murderous attempt of Pakistan on the innocent Bangla Desh.

Coming to the economy of the country, here many pious words have been stated. The hon. Member Thiru Kandappan has also made a very able representation of how the economy of Tamil Nadu had been developed. I am sure that there has been a lot of things to be done. Whenever the economy goes wrong the State Government blames the Centre. If anything goes wrong the Centre says that the State Government is not doing things properly. The Centre is always harping on the view that the State Government does not utilise the funds properly. I do not particularly refer to Tamil Nadu State. There is more planned wastage than planned construction. What is happening we all know. But whatever it is, all the parties in this State will certainly support the ruling party when it says that we want more money to do our work. There are no two opinions about that. But what we should do with that money, how we should utilise it? These are important problems to be solved or tackled properly and scientifically.

Sir, we find of course that there have been good encomiums paid on the agricultural development. In the entire nation there is agricultural development. I think in 1947 when the British left India, India's agricultural production was about four crores of tonnes. To-day it is more than ten crores of tonnes. The entire country has developed. Of course, Tamil Nadu has also developed. The development is not due to the present Government alone, but also due to what the past Government did. Various dams have been constructed: various canals have been dug; various measures have been adopted: electricity generation has been developed. All these have led to the present fairly prosperous state of food production in this country. In spite of it, we are all afraid to-day as to what is going to happen to our rice problem.

Of course, 'rupee a measure' scheme has been completely forgotten. It was only promised in the election manifesto. It was only introduced in Madras and Coimbatore. That has all gone now. We are thinking of rationing. If production is high,

1972 சனவரி 24] [Thiru K. M. Subramaniam]

if production is improved and if there is no need for rationing, I do not know in the previous year what has led to the introduction of rationing or to the investigation whether rationing is necessary or not, in spite of this extra production. I leave it to the Government to answer.

Sir, now coming to the production of cotton, we all know that many mills are closed and one of the main reasons for the closure of the mills to day is the high price of cotton. The high price of cotton is due to the fact that the production of cotton is not developing according to the needs of the country. Also, the yield per acre in this country is the lowest in the world so far as cotton is concerned. I think the Mill Owners' Association of Bombay have suggested some experiments with regard to the production of cotton and how it could be increased ten-fold. The State Government have been grossly neglecting that aspect and consequently mills are being closed. Today, the mills are closed mainly due to the non-availability of cotton and its high prices.

Sir, I am sorry to say that not a word is mentioned in the Governor's Address about 40 lakhs of persons employed in the handloom industry. To day these 40 lakhs of persons employed directly or indirectly in the handloom industry are the worst sufferers. In 1947 their family income was Rs. 48 and in 1970 their family income was Rs. 96. But the family income of other workers have gone up like anything. A labourer who was getting Rs 60 in 1947 is to day getting Rs 250. But, not a word has been mentioned in the Governor's Address about them and so much importance is not given to them as should be given by this Government.

Sir, it is stated in the Governor's Address—

'As the House is aware, we have taken a number of steps to ensure that the small farmers and landless peasants are given adequate attention in the planning process . . .'

I do not know what adequate attention has been given to the landless peasants. So far as loans are concerned, in spite of the nationalisation of banks and in spite of the tall promises made to the agriculturists, I know big landholders are able to borrow money at concessional rates and they re-lend them to the small landholders who are not able to get it directly from the banks. Also, if the small landholder wants money, he has to produce two sureties to the bank. These two sureties cannot borrow anywhere else. That means only one in three will get monetary help from the Scheduled Banks. Is that right? Is that fair and is that enough?

Now coming to industries, I am very much surprised at the attitude of the Tamil Nadu Government so far as the industrial policy is concerned. I am not referring to particular industries. The hon. Member, Thiru Kandappan has stated that unemployment is due to various factors including the industrial policy. The

industrial policy should be so based as to provide maximum employment to the people. Now, this Government have suddenly come to the conclusion that joint enterprise is the best form of enterprise because it associates the Government in this enterprise, as also experts. Who are the experts? These experts are not the intellectual experts. These experts are not the people who are actually engaged in the enterprise. The moneyed people who put Rs. 50 lakhs in an enterprise along with Rs. 50 lakhs put by the Government become experts and it is they who run the enterprise. It is those people who have been responsible for the economic downfall of the country. During the last 23 years they have been able to get into all parties and they have been able to occupy all sorts of position. They have been in the banks and they have been able to influence the nationalised credit policy of the country. It is these people who contribute only Rs. 50 lakhs—the share of the Government would be Rs. 3 crores—are in charge of management, sales, purchase etc. Why not the Government say, 'You, capitalists, it is your duty to pay the whole amount and we will supervise you.' Why should the Government help them with money? Some people might say that private sector is better than the public sector. But I would definitely say that so far as the public sector is concerned, the Legislatures have got a right to question it. But as regards the private sector, who is to question them? These private people manage the industry as they like. So, I think this policy of joint enterprise needs revision and the Government should find out how the employment potential could be increased by such a change of policy.

Now I want to suggest one thing with regard to economy of expenditure. Instead of utilising lorries for the conservancy work in the municipal streets having a width of 18', carts can be used. For every furlong these lorries have to stop and that means loss of petrol. I hope the Government will consider this aspect of the matter.

Now I come to automation. Whenever automation can be substituted by human power, it should be resorted to. Now what is happening in China—I am not a friend of China. In China more importance is given to human-power. There is a ceiling on the production of cars and people are asked to go by buses. When that is going to happen in our State? Now in the Madras City there is a mechanical sweeper and is that absolutely necessary when manpower is available? In regard to such small things, we can economise expenditure.

Sir, I am glad that many industries are going to be started. B.C.T. powder, Borax and Boric Acid, Calcium Carbide, Potassium Chlorate, Cigarettes, Steering gears and Cigarette tissue. We should start industries to give employment to the people. By starting non-essential industries we will only be inflating the prices of essential commodities. For instance take the cigarette industry. It may be that 400 extra persons may be employed in the cigarette industry but the goods produced by them are not as

1972 சனவரி 24]

[Thiru K. M. Subramaniam]

essential as foodgrains. Of course there is a place for non-essential industries but those industries can be started only after meeting the demands for essential commodities. If I had any voice in the Government, I would certainly have asked the Central Government through this Government to stop issuing licences for all non-essential industries for at least some years to come and then only prices will come down.

We know production of rice is increasing but price is also increasing. When production is increasing, we find the peculiar phenomenon of prices also increasing. Here what we find is more production and more prices what is the reason: Even though there is more production, because of growth of population, we find more unemployment. Prices are also increasing. That is what we have been finding during the past several years. Let me not go into details.

I now come to the new theory of Tamil Nadu Government about labour union, viz. that there should be one union for one industry. If Government had stopped with that political ideology, I have no quarrel, but when it goes on and says that the unions should be led by persons chosen from among workers themselves, when the Governor says so in his speech, I say there is a big catch, here, Mr. Deputy Speaker. One union for one industry is good. Call it by any name. Let the election of the leader be done by the entire electorate, the workers in the industry. But you now say, that the leadership should be chosen from among workers. Can he be a worker, who may be bought, who may be influenced, who may be murdered? Is that the way we are going to have one as President of the union of workers? Will such a worker be able to deal with hundreds of problems affecting the workers? Will he be able to negotiate with the Management with full details? Take for instance the Transport workshop. Suppose in a machinery a bolt is not fitted properly and suppose there is fall in production in that machine, is it the fault of the worker? The people in the middle sector will not be able to take the case to management; they will be afraid of the management. These are matters concerning big management and they may keep quiet. Will the union leader, who is a worker, be able to point out the defect in machine and fight with the management that it is not the fault of the labour? A worker may not be able to do that. He may not be able to exert that much pressure on the management.

THE HON. THIRU S. RAMACHANDRAN: The hon. Member is discussing about the role of worker leader, a leader in the union elected by workers. Such unions are functioning very well in the Transport Department because they know the work and the issues involved in the industry. I really take objection to the hon. Member's contention that workers' leaders can be bought, that they are passive, that they are inefficient. All these evils are there

[Thiru S. Ramachandran]

[1972 சனவரி 24]

not only among workers themselves but also in the society as a whole. Let me say to the hon. Member that so far as Transport Union is concerned, we have got a workers' leader in the Transport Union. He is able to give very good suggestions. Let me remind the hon. Member that these are days of labour participation in management. When such is the case, the hon. Member should not lose confidence in the role of labour.

THIRU K. M. SUBRAMANIAM : I am extremely thankful to the Hon. Minister for Transport for the tuition about workers and their unions and the role of union leader chosen from workers. I have been also associated with industries for 37 years. Of course, my association may not be so intimate as that of the Hon. Minister. I did not say that workers should not participate in the management. As a matter of fact I want the workers to participate in management. I stated that Union leader may be a worker and that you should not impose that he should be only from workers. Freedom of choice should be there for workers to choose their leader. That is what I say. One union for one industry is good. The hitch comes only when you say that union leader should be only from workers. I just quoted the example of Transport. I did not mean anything against the Transport Minister or Transport Department because the functioning of the Department of Transport is well-known to the public of Madras they know how efficiently the transport is working in the City of Madras, how people are going about running after buses, etc. I am not going to discuss those things at all now. I am extremely sorry if I had offended the Hon. Minister for Transport. I only just quoted an example. I did not say that workers should not participate in management. In fact workers' participation in management is what I am after. Let it not be confused. What I say is that workers should have freedom of choice to choose their leader and the workers' hands should not be fettered, by saying that union leader should be chosen from among workers only.

On Page 9 of his address, the Governor has talked about a very big scheme of Government to tackle unemployment. He has said nearly 2,000 youth corps volunteers have been recruited 2,000? Is that a big number when we find several lakhs of people unemployed? Of course to this small extent it is good. But we must go into the root of the problem of unemployment and take measures to tackle it. I think, Mr. Kandappan (he reads everything thoroughly and he must have read this also which has come three days ago in the papers) must have read in the papers that the Statistical Department of the Government of India had estimated that there would be about 9 million unemployed in India in the next two years. When such is the huge figure, when such is the gigantic problem of unemployment facing us, is this provision of 2,000 jobs for youth corps volunteers such a big thing? What I say is, instead of tackling the problem piecemeal here and there, take some concrete measures to tackle unemployment. Take the

1972 சனவரி 24] [Thiru K. M. Subramaniam]

problem seriously. Let us remember one thing. Unless we tackle this problem of unemployment, we will be thrown out of employment in the next three years and we won't be here after three years. We will be thrown in the streets; we may not be here in Asembly but somewhere else. So I want that this D.M.K. Government must take this problem seriously. It is not a small problem. If you have 10 industries, it may give jobs to 10,000. If you have 12 industries, it may give employment to more. But what should be our aim? Nobody should be unemployed in this country. How can you achieve it? How did China achieve it? How could Gandhian economy achieve it? Have we gone into this question seriously? Unemployment is one of our ills and unless we have big schemes to tackle it, there is no use.

Let me come to the last point. Prices are increasing. When prices increased previously, Congress Ministry in the State was blamed. When prices are increasing now, we blame the Congress Ministry in the Centre. We are apportioning the blame on them. But fortunately or unfortunately, prices are increasing. Is it due to want of production? No. Is it due to method of distribution? No. Production has increased. But still prices are increasing? Why?

First of all our taxation policy alone is responsible to a considerable extent. In every commodity that is being produced four times tax is paid to the raw material. It is about 8 to 10 percent; Tax alone—sales-tax—in a commodity's price. I think like Britain if there is to be consumer tax instead of sales-tax, our prices would have gone down.

Take the interest charges. Many mills are closed now and people are asking for opening of the mills. Let me tell them why the mills are closed. When raw materials are bought in a mill, it takes four months to manufacture the raw materials and make them into cloth. Four months' interest is 4 per cent today. After making the cloth it takes four months to pass it on the wholesaler. Interest is 3 per cent during that period. So, four plus three, seven per cent interest. The wholesaler pays to the Marwari 2 per cent per month and four months he keeps the stock. That means he pays 8 per cent for four months. So, what is the interest charge in this country? No country in the world pays this much of interest charge in any business or industry. The total interest charges alone in this country works out to about 18 to 22 per cent on a commodity. I thought that when the banks were nationalised, the prices of commodities would collapse. But I find even after nationalisation of banks it continues as pleasantly as it was before nationalisation. Nothing has happened yet to the credit policy. I might be rightly or wrongly guiding. Even in wrong guiding there may be one simple truth. Will the Government think for a moment what is the incidence of the sales-tax on a

commodity, what is the incidence of interest charges on a commodity and what is the incidence of credit policy on a commodity. The prices will go down up to 30 per cent to-morrow if proper adjustment is made. I think nobody has taken this very seriously. Every one who has passed economics in agriculture is an economist from America or he is an economist from Germany. There is no economist from India. That is the whole trouble. The man who has lived with the people, who understands people, who understands the national character, who understands the nation's business, who understands the nation's industry—such people are not given any opportunity to think or to do as they want. People are brought from outside.

I am very happy to hear about metropolitan city. The Governor has stressed very well the importance of Madras City. But those who come from outside and stay in Madras, particularly in the Legislators' hostel and see Mount Road do not know what Madras is. If they walk about the streets of Mambalam they will see big rivers of sullage water flowing through the roads of Madras. I am not exaggerating. Anybody can come with me to my place and see for himself the flow of sullage water through the roads. They want a City beautiful and City clean. There is no City health. Sullage water is flowing through the roads on one side. One year back what was the brilliance of the lights—cut-out lights in Mount Road. Now you drive through Mount Road and see the brilliance of cut-out lights. It is faded. Many of my hon. Friends might have experienced that. In that way this City needs very good attention and very good progress. You may say that these are all civic problems. Ultimately every problem is passed on to the Government. It is not civic problem if civic administration goes wrong.

Sir, one more point I wish to refer to is this. How many times the tax has been increased in the City. You say 'Government without taxes'. Those who have been paying Rs. 100 as property tax in 1964 are now paying Rs. 300. So far as my division is concerned, for example, I am told that the total property tax for 106th Division in 1969 was Rs. 1,10,000 and today it is Rs. 2,80,000. In the course of two years it has been increased to that extent. We talk about unemployment. How can we get employment, how can we be able to bring down the prices of commodities when the taxes are increased? The landlord increases the rent and he will not give receipt. These are the things that are happening. So, I take advantage of this opportunity to bring these matters to the notice of this Government. Although their powers are limited, they can do many things within their limited power. Instead of building Five Star hotels, if you give that money to Mr. Aranganall he would have actually provided houses to another 3,000 workers. Building Five Star hotels and effecting improvements in Tourist Centres—all these things can wait.

(திரு. எம். சுரேந்திரன் தலைமை.)

1972 சனவரி 24] [Thiru K. M. Subramaniam]

We want people to progress, we want socialism in practice, not in thought, not in posters, not in dramas and not in cinemas, but socialism in practice. I hope and trust that these things will be taken into consideration when the next year's Budget is prepared. I think it must have been prepared by this time, but it may be re-examined. At least some fundamental changes in our policies be made so that we can solve the problems to a considerable extent and Tamil Nadu will have the unique honour of being shown as the first in unemployment in India instead of being shown as the first in unemployment as is indicated by the Employment Exchange figures. I thank you very much.

* திரு. எம். கந்தசாமி: பேரவைத் மாற்றுத் தலைவரவர்களே, மேதகு ஆளுநர் அவர்களுடைய உரைக்கு நன்றி தெரிவித்து, அதை ஆதரித்து. என்னுடைய கருத்துக்கள் சிலவற்றை தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மேதகு ஆளுநர் அவர்கள் தமிழக மக்களின் நிலைமையையும், தமிழக அரசின் கொள்கைகளையும் தன்னுடைய உரையிலே மிகத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றார்கள். சென்ற ஆண்டு கடைசி மாதத்தில் இந்தியாவும் பாகிஸ்தானும் போர்க்காலம் பூண்டு இருந்தபோது, சட்ட மன்றக் கூட்டத் தொடரில் நமது முதல்வர் டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் தமிழக அரசின் ஒத்துழைப்பை, தமிழக சட்ட மன்றத்திலே தீர்மானமாக கொண்டு வந்து நிறைவேற்றியதோடு மட்டுமல்லாமல், அந்தப் போரிலே ஈடுபட்டு இருந்த வீரர்களுக்கும், இந்தியத் தலைமையமைச்சருக்கும் பாராட்டினைத் தெரிவித்து, போரில் மாண்ட வீரர்களின் குடும்பங்களுக்கு 3 ஏக்கர் நிலமும், ரூ. 5,000 பணமும் என்று சொன்னதோடு மட்டுமின்றி, டிசம்பர் 26-ம் தேதி தமிழகத்திலே உள்ள அத்தனை மாவட்ட தலைநகரங்களிலும் தமிழக அரசின் சார்பில் வங்கதேச விடுதலை வெற்றி விழாவும், வீரர்களின் குடும்பங்களுக்கு நிலமும், பணமும் அறிவித்தபடியே கொடுத்ததை தமிழக மக்கள் மறக்கமாட்டார்கள் என்று கருதுகிறேன். அதற்காக தமிழக முதலமைச்சர் கலைஞர் அவர்களுக்கு என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, தமிழகத்திலே வெள்ளாண்மைத் துறை, திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு வந்ததற்குப் பிறகு, கடந்த நான்கு ஆண்டுகளில் ஒவ்வொரு ஆண்டும் குறையாத வண்ணம் அதிகப்படி தொகையை ஒதுக்கியதோடு மட்டுமின்றி, உற்பத்திப் பெருக்கமும் அதிகமாகவே வந்து கொண்டிருக்கிறது. நமக்கெல்லாம் மகிழ்ச்சித் தரக்கூடிய ஒன்றாகும். சென்ற ஆண்டைவிட இந்த ஆண்டு 3 லட்சம் டன்கள் அதிகமாக, அதாவது 73 லட்சம் டன்கள் உற்பத்திப் பெருக்கம் என்று கானும்போது, உள்ளபடியே இந்த அரசை பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். அது மட்டுமின்றி, தமிழகத்திலே விவசாயிகளுக்கு இன்றையதினம் கூட்டுறவுக் கடன் வசதி மூலமாகவும், பொதுப்பணித் துறையின் நீர்ப்பாசன மூலமாகவும், அதே நேரத்தில் அவர்களுக்குத் தேவையான மருந்துகள், பூச்சி மருந்துகள், உர வகைகள் இத்தனையும் கொடுத்த காரணத்தாலும் தமிழகத்திலுள்ள அத்தனை விவசாயிகளும், இன்றையதினம் தம்மால் முடிந்த அளவு, மற்ற மாநிலத்திலுள்ள விவசாயிகளைவிட மிகச் சிறப்பான முறையில் அவர்கள் பணியாற்றியதன் காரணமாக, இன்றையதினம் தமிழக அரசு—தமிழ்நாடு உணவு உற்பத்தியில் தன்னிறைவு பெற்று இருக்கிறது.

[திரு. எம். சுந்தராம]

[1972 சனவரி 24]

மேலும், தமிழக அரசு கோயம்புத்தூரில் விவசாயப் பல்கலைக் கழகத்தை நிறுவிய காரணத்தால், அதன் மூலமாக இன்றையதினம் விவசாயம் பெருக் வாய்ப்பு இருக்கிறது. அதோடு, நம்முடைய வேளாண்மை அமைச்சர் அவர்களும் ஒரு விவசாயி என்ற முறையிலே ஆங்காங்கு ஒவ்வொரு மாவட்டத் திற்கும் சென்று, அங்கே உள்ள விவசாயிகளை நேரில் கண்டறிந்து, அவர்களுக்கு வேண்டியவற்றை முடிந்த அளவுக்கு செய்து கொடுத்த காரணத்தாலே, இன்றையதினம் நமக்கு உணவுத் துறையிலே தன்னிறைவு கிடைத்து இருக்கிறது என்றால் அது மிகையாகாது.

அதுமட்டுமின்றி, கொள்முதல் எடுக்கப்பட்டு விட்டதால், எல்லா விவசாயிகளும் அரசாங்க அதிகாரிகளுக்கு பயப்படாமல், முடிந்த அளவு இப்பொழுது நல்ல விளையும் விவாயிகளுக்குக் கிடைப்பதால், விவாயிகள் இந்த அரசைப் பாராட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

மின்சார வசதியைப் பொருத்தவரையில், மற்ற மாநிலங்களைவிட, தமிழகம் ஒவ்வொரு ஆண்டும் அதிகமாகவே செய்து கொண்டிருக்கிறது. பம்பு செட்டானாலும் சரி, கிராமங்களுக்கு மின்சாரம் வழங்குவதானாலும் சரி, அதிகமாகவே செய்து கொண்டிருக்கிறது. கவர்னரின் உரையில் உள்ள புள்ளி விவரங்களைப் பார்த்தால், 1966-67-ல் 25,000 கிராமங்களுக்கு மின்சாரம் அளிக்கப்பட்டது என்றால் 1971-முடிய 48,137 கிராமங்களுக்குக் கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. 1972-73-ல் 58,800 கிராமங்களுக்கு மின்சார வசதி கொடுக்கப் படும் என்கிற தன்னம்பிக்கையைத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். பம்புசெட்டுக் களும், 1966-67-ல் ஏறத்தாழ 2,57,000 ஆக இருந்தது, இன்றையதினம், 1971-72-ல் 5,74,000 ஆக அதிகரித்திருக்கிறது. 1971-72-ல் 6.34 லட்சம் மின்சாரப் பம்புசெட்டுக்கள் கொடுக்கப்படும் என்று அறிவித்திருப்பது, விவசாயிகள் சம்மந்தமாக இந்த அரசு எவ்வளவு அக்கறை காட்டிவருகிறது என்பதை எடுத்துக்காட்டுகிறது. இருந்தாலும் திருச்சி மாவட்டத்தைப் பொருத்தவரையில், மின்சார வாரியம் எவ்வளவு அதிகமாகப் பணியாற்றி னாலும் கூட, அங்கே இருக்கும் சௌத் மெராஸ் எலக்ட்ரிக் சப்ளை கார்ப்பொ ரேஷன் பலவிடங்களில், தீர்வாகம் சரியில்லாமல், குறிப்பிட்ட நேரத்தில் விவசாயிகளுடைய பம்புசெட்டுக்களுக்கு கனெக்ஷன் கொடுக்காமல், கிராமங் களுக்கும் மின்சாரத்தை விஸ்தரிக்காமல் இருக்கிறது. அதை அரசாங்கம் உடனுக்குடன் கவனித்து, அதையெல்லாம் மின்சார வாரியத்தில் சேர்க்க வேண்டும் என்று திருச்சி மாவட்ட மக்கள் சார்பில் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

எனக்கு முன்னால் பேசிய உறுப்பினர் திரு. கே. எம். சுப்பிரமணியம் தொழிற்சங்கங்களைப் பற்றி கிண்டலாகச் சொன்னார்கள். இது இந்த அரசின் கொள்கையா, ஒரு தொழிலுக்கு ஒரு தொழிற்சங்கம் என்று இருப்பது முடியுமா என்று தனக்குத் தெரிந்த அளவில் சொன்னார்கள். அதற்குப் போக்குவரத்து அமைச்சரவர்கள் தகுந்த பதிலையும் அளித்தார்கள். இதற்கு முன்பு இதே கொள்கையை இன்றையதினம் முதல்வராக இருக்கும் கலைஞர் அவர்களும், அதற்கு முன்னால் மறைந்த பேரறிஞர் அண்ணா அவர் களும், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் கொள்கையாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். எல்லாப் கட்சிகளும் ஒத்துக்கொண்டால், நானும் ஒத்துக்கொள்ளத் தயார் என்று, இன்று நேற்று அல்ல, திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் எதிர்க் கட்சியாக இருந்த நேரத்திலேயே அறிவித்திருக்கிறார்கள், அதைத்தான்

1972 சனவரி 24]

[திரு. எம். கந்தசாமி]

டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் இந்த அரசின் மூலமாக இப்பொழுது தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அடிக்கடி டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் சொல்வது, உரிமைக்குக் குரல் கொடுப்போம், உறவுக்குக் கைக்கொடுப்போம் என்பது. போர் மூண்ட காலத்தில், பேரவையின் வாயிலாக கைக்கொடுத்தார்கள். பத்துக் கோடி ரூபாயை, எந்த மாநில முதல் அமைச்சருமே சொல்லாத அளவில், நம்முடைய டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் யுத்த நிதிக்காக பத்து கோடி ரூபாயைக் கொடுக்கிறோம் என்றார்கள். அதே நேரத்தில் உரிமைக்குக் குரல் கொடுக்கவும் தவறவில்லை. இங்கே சிம்சன் பிரச்சினை இருந்தபோது, மத்திய அமைச்சர்கள் ஏதோ திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசுக்கு மாசு கற்பிக்க வேண்டும் என்கிற எண்ணத்தில், ஒரு சாதாரணமான பிரச்சினையை, ஒரு பெரிய பிரச்சினையாக

(மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் தலைமை)

ஆக்கி, அதை மத்திய சர்க்கார் தீர்க்க வேண்டும் என்கிற வகையில், தொழில் சங்கத் தலைவர்கள் அங்கே சென்று, நம்முடைய முதல் அமைச்சரையும் தொழிலாளர் நல அமைச்சரையும் அங்கே அனுப்பவேண்டும் என்று கேட்ட போது, உரிமைக்குக் குரல் கொடுப்போம் என்று, அந்தப் பிரச்சினை இங்கே தான் தீர்க்கப்படவேண்டும் என்று கூறப்பட்ட மக்கள் எண்ணத்தை, வேண்டுமோ ஏற்றுக் கொண்டு, அவர்களை அங்கே அனுப்ப முடியாது என்று சொன்னதையும் தமிழகம் அறியும். அந்தப் பிரச்சினையை இங்கேயே மிக்க சுமுகமாக தீர்த்து வைத்திருப்பதற்காக உள்ளபடியே நாம் பாராட்டக் கடமைப் பட்டிருக்கிறோம். இன்னும் அறுவர் கமிட்டி இருந்தாலும், பலர் பலவிதமாக பேசிக்கொண்டிருந்தாலும், போர் நடக்கும் நேரத்தில் இப்படி ஒரு பிரச்சினையைத் துண்டிவிட்டு இருப்பதற்காக உண்மையிலேயே தமிழக அரசின் சார்பில் டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் வருத்தம் தெரிவித்துக் கொண்டார்கள். இந்த அரசு தொழிலாளிகளுடைய அரசு, தொழிலாளிகள் நல்ல முறையில் இருக்க வேண்டும் என்று முடிந்த அளவில் இந்தப் பிரச்சினையை சுமுகமாக அறுவர் கமிட்டிக்கு விட்டிருப்பதை நாம் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

அதுமட்டுமின்றி, தமிழகத்தைப் பொருத்தவரையில், டாக்டர் கலைஞர் பிறந்த நாளில், பிச்சைக்காரர் மறுவாழ்வு நிதி என்று துவக்கி, ரூ. 40 லட்சத்திற்குத் திட்டமிட்டு இன்று ஒரு கோடிக்கு மேல் எட்டிய பிறகு அதற்கான பிச்சைக்காரர் மறுவாழ்வுக்கு என்று நேற்று முன் தினம் ஒரு நிலையத்தைக் கட்டி, தென்னாற்காடு மாவட்டத்தில் திறந்து வைத்திருக்கிறார்கள். இன்னும் பல மாவட்டங்களிலும் இம்மாதிரித் திறக்கப்படவிருக்கின்றன. இதே மாதிரி எந்தக் காரியத்தை டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் தொட்டாலும், அது அதிகமாகவே நல்ல முறையில் வளருகிறது, மக்களுக்குப் பயன் படும் வகையில் இருந்து கொண்டு இருக்கிறது என்பதை, எதிர்க்கட்சிக்காரர்களும் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இன்றையதினம், மத்திய சர்க்காரில் அதிகாரங்கள் அதிகமாக குவிந்து கிடக்கின்றன. மாநிலங்களுக்கு அது பரிமாறப்படவேண்டும் என்கிற பிரச்சினை எல்லா மாநில முதல் அமைச்சர்களாலும் ஏற்றுக் கொள்ளப் பட்டிருக்கிறது. மைசூர் மாநிலத்திலும், அண்மையில் ஆளுநர் அவர்கள் மத்திய சர்க்கார் கொள்கையை மீறியிருக்கிறது என்று சொல்லும் அளவில்

[திரு. எம். கந்தசாமி]

[1972 சனவரி 24]

அவர்கள் பேசி, உடனே மத்திய சர்க்கார் அவருக்குத் தாக்கீது அனுப்பி, அவர்களை இன்றையதினம் தான் பேசியது தவறு என்று சொல்லும் அளவில் மத்திய சர்க்கார் இயங்கிக் கொண்டு இருக்கிறது. திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு மத்திய அரசில் எந்தக் கட்சி இருந்தாலும், அது பிரதமர் இந்திரா காந்தி அம்மையார் ஆனாலும் சரி முன்னாலே இருந்த நேரு அவர்கள் ஆண்ட போதிலும் சரி யார் வந்தாலும் சரி, மாநிலங்களுக்கு நிறைய அதிகாரங்களைத் தரவேண்டும் என்றும், அதே நோக்கில் இந்திய ஒருமைப் பாட்டிற்கு குந்தகம் இல்லாமல் நடக்கும் என்று டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் தெரிவித்திருக்கிறார்கள்.

தமிழகத்தைப் பொருத்தவரையில், வேலையில்லாத திண்டாட்டம் எதோ அதிகமாக இந்த மாநிலத்தில் மட்டும் இருப்பது போலவும், வேறு வேறு மாநிலங்களில் இல்லாதது போலவும் எனக்கு முன்னாலே பேசிய உறுப்பினர் திரு. சுப்பிரமணியம் சொன்னார்கள். இரண்டாயிரம் பேர்களுக்கு “இளைஞர் அணி” என்று கொடுத்துவிட்டால் போதுமா என்று கேட்டார்கள். சென்ற ஆண்டு 6,500 ஆசிரியர்களுக்கு வேலை தரப்பட்டிருக்கிறது. அதே போல, இளம் பொறியாளர்களுக்கு 1,500 பேர்களுக்கு தரப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஆண்டுக்கு 2,000 இளைஞர்களுக்கு, படித்தவர்கள் வினாகாமல் இருக்கவேண்டும் என்று பட்டதாரிகளுக்கு உதவிகொடுக்க இளைஞர் படை திறுவப்பட்டிருக்கிறது. அவர்களுக்கு நல்ல பயிற்சியினைக் கொடுத்திருப்பதை பாராட்ட மனம் இல்லாவிட்டாலும், குறைகூறாமலாவது இருக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதே போல வேலையில்லாத திண்டாட்டம் ஒழியவேண்டுமென்றால் பல தொழிற்சாலைகள், அதுவும் மத்திய அரசின் அனுமதி பெற்று சேக்கிரம் தமிழகத்தில் ஏற்பட வேண்டுமென்ற முறையிலேதான் இன்றைய தினம் தொழில் வளர்ச்சித் திட்டத்தின் மூலமாக மத்திய அரசின் அனுமதி பெற்று பல தொழில்களைத் துவங்க யோசனை இருப்பதாக கவர்னர் அவர்களின் உரையில் காண்கிறோம். அதே போல தூத்துக்குடி உரத் தொழிற்சாலை ஏறத்தாழ 100 கோடி ரூபாயிலே சேக்கிரமாக அமைக்கப்பட இருக்கிறது. அது அமைக்கப்பட்டால் அந்தப் பகுதியில் உள்ள மக்களின் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் ஓரளவிற்குத் தீரும். அதேபோல சேலம் உருக்காலைத் திட்ட வேலை சேக்கிரமாக நிறைவேற்றப்படுமானால், அது வேலையில்லாப் பிரச்சனையைத் தீர்க்கும். இந்த அளவிலே தொழிற்சாலைகள் தமிழகத்திலே சேக்கிரமாகத் துவங்கி வேலை செய்ய ஆரம்பித்தால் முடிந்த அளவிற்கு நாம் சொல்லிய அளவிற்கு இல்லாவிட்டாலும் ஓரளவிற்கு இந்தப் பகுதியிலே உள்ளவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு ஏற்படுத்த முடியும் என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்து தமிழகத்திலே இன்றையதினம் நல்ல அமைதியான சூழ்நிலை ஏற்பட்டு இருக்கிறது. எதிர்க்கட்சிக்காரர்கள் ஏதாவது செய்து தமிழக அரசிற்கு ஏதாவது கேடு விளைவிக்கின்ற எண்ணத்தில் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். எதிர்க்கட்சிகள் மட்டுமல்லாமல் சில பத்திரிகைகளும் இந்த காரியத்தில் ஈடுபட்டு வருகின்றன. பாதுகாப்பு நிதி வசூலுக்காக டாக்டர் முதல்வர் கலைஞர் அவர்கள் படத்தோடு, இந்தியப் பிரதமர் இந்திரா காந்தி யவர்கள் படத்தையும் வெளியிட்டார்கள். எதிர்க்கட்சிக்காரர்களும், ஒரு சில பத்திரிக்கைகளும் இதைத் தவறாகப் நிரிந்து கொண்டு சாதாரணமாகப்

1972 சனவரி 24]

[திரு. எம். கந்தசாமி]

போட்ட படத்தைப் பற்றித் தவறாகப் பிரசாரம் செய்தார்கள். இதற்கு முன்பு இது மாதிரி எதுவும் நடந்திராதது போலவும், இப்போது மட்டும் நடந்து விட்டது போலவும் குறை சொன்னார்கள். உடனே முதலமைச்சர் அவர்கள், அப்படி ஏதாவது முறை தவறி இருக்குமானால் அதற்காக வருத்தப் படுகிறேன் என்ற அளவில் அவருடைய பெருந்தன்மையைக் காட்டிக் கொண்டார்கள். இப்படி மத்திய அரசிற்கும், மாநில அரசிற்கும் ஏதாவது தகராறை ஏற்படுத்தி இங்கே அவருடைய ஆட்சியைக் கவிழ்த்து விடுவது என்ற முறையிலே செய்து வருகிறார்கள். நிச்சயமாக அப்படி எதுவும் செய்ய முடியாது. கடந்த இரண்டு மூன்று ஆண்டு காலமாகக் கலைஞர் அவர்கள் செய்துள்ள சாதனைகளை எண்ணிப் பார்க்கிற மக்கள் இன்றைய தினம் அவருக்குத் தங்களுடைய முழு ஒத்துழைப்பையும், ஆதரவையும் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறார்கள். அந்த அளவிற்கு முதல்வரும் அவர்களுடைய அமைச்சரவையும் தமிழகத்திலே செய்ய வேண்டிய காரியங்களை செய்து கொண்டு வருகிறது.

என்னுடைய தொகுதியைப் பற்றி ஒரு சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். திருச்சி மாவட்டத்தில் அதுவும் குறிப்பாக குளித்தலை, முசிறி, காவிரி பாலம் 20 ஆண்டு காலமாகப் பிரச்சனையாக இருந்து வந்தது. கலைஞர் அவர்கள் சட்டமன்ற உறுப்பினராக இருந்தபோது இதைப் பற்றி வற்புறுத்தி வந்தார்கள். நான் அவரை வேண்டிக் கேட்டுக் கொண்டதின் பேரிலும் இன்றைய தினம் இதற்கு அவரே அனுமதி தந்து அதற்கு அவரே, அடிக்கல் நாட்டியிருக்கிறார்கள். அந்த வேலை துரிதமாக்கப்பட வேண்டும். அதே போல குளித்தலை நகரத்திற்குக் குடி தண்ணீர் வசதிக்காக குடிநீர் வாரியத்தின் மூலம் ஏறத்தாழ 13 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டு வேலைகள் தொடங்கியவண்ணமிருக்கின்றன. அதற்காக இந்த அரசிற்கு என் நன்றியையும், பாராட்டையும் தெரிவித்துக் கொள்ள கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அதே போல காவிரி ஆற்றிலிருந்து மணப்பாறைக்கு ஏறத்தாழ 72 லட்ச ரூபாயில் குடிநீர் திட்டம் வகுக்கப் பட்டிருக்கிறது. அது செயல் வடிவம் பெற்று, அந்த வேலையை சீக்கிரம் தொடங்க வேண்டுமென்று இந்த அரசைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

குளித்தலை மருத்துவமனை நீண்ட நாட்களாக சிறு மருத்துவ மனையாக இருந்து கொண்டிருக்கிறது. அதை விரிவு படுத்தி 50 படுக்கைகள் கொண்ட மருத்துவமனையாக மாற்றப்பட வேண்டும். அதற்கான அனுமதியை அரசு சீக்கிரத்தில் அளித்து அந்த வேலையைத் தொடங்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அதேபோல மணப்பாறை நகரம் இன்றைக்குப் பெரும் நகராட்சியாக மாறி இருக்கிறது. அதன் சுற்று வட்டாரத்தில் உள்ள பகுதிகளிலிருந்து மாணவர்கள் பள்ளி இறுதி வகுப்பை முடித்துக் கொண்டு விட்டு திருச்சிக்குச் செல்ல வேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள். அந்த இடத்திலே அரசினர் ஆண்கள் கலைக்கல்லூரி ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று முதலமைச்சர் அவர்களிடத்தில் தெரிவித்திருக்கிறேன். அங்குள்ள நகராட்சி மன்றமும் அரசிற்கு ஒரு வேண்டுகோளை அனுப்பியிருக்கிறது.

[திரு. எம். கந்தசாமி]

[1972 சனவரி 24]

அதே போல தோகைமலைப் பகுதியில் சென்ற ஆண்டு பின் தங்கிய வகுப்பினர் மாணவர்களுக்காக ஒரு விடுதி ஏற்படுத்தப்பட வேண்டுமென்று உத்திரவிடப்பட்டிருந்தது. அது ஏதோ காரணத்தினால் தடைப் பட்டு இருக்கிறது. வரும் நிதி ஆண்டிலாவது அந்த விடுதியை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தமிழக மக்களுடைய பிரதிபலிப்பாக, தமிழக மக்கள் எந்தெந்த நிலையிலே இருக்கிறார்கள், அவர்களுக்கு இந்த அரசு எந்த அளவிற்கு முடிந்ததைச் செய்யும் என்பதை மிகத் தெளிவாக ஆளுநர் அவர்கள் கோடிட்டுக் காட்டி இருக்கிறார்கள். இந்த உரை தமிழக மக்களுக்கு, குறிப்பாக ஏழை எளியவர்களுக்கு பயன்படக் கூடிய விதத்திலே இருக்கிற காரணத்தினால் இதை வரவேற்று என்னுடைய உரையை இந்த அளவோடு முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* திரு. எம். சுரேந்திரன் : மாண்புமிகு உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்தச் சபையிலே வைக்கப்பட்டிருக்கிற ஆளுநர் உரையின் மீது என்னுடைய கருத்துக்கள் சிலவற்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

கடந்த வருடம் நடந்த ஆளுநர் உரையின்மீது நடந்த விவாதத்தின் போது ஜனநாயகம் எப்படிச் செயல்பட்டுக் கொண்டு வருகிறது என்பதைப் பற்றி நான் அப்போது குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். ஏனெனில் அப்போது நான் தேர்தல் நடந்து முடிந்து அதனுடைய முடிவு வெளியாகி அதன் விளைவாக ஜனநாயகம் எந்த வழியிலே செல்கிறது என்பதை மதிப்பிட முடிந்திருக்கிறது. அதற்குப் பின்னால் அந்த வருஷத்திற்கும், இந்த வருஷத்திற்கும் மத்தியில் இருக்கிற இடைக்காலத்திலே ஜனநாயகம் என்பது வெறும் தேர்தல் முறை மாதிரியல்ல அதற்கு அப்பாலும் பல காரியங்கள் ஜனநாயக முறையிலே செயல்பட வேண்டியிருக்கிறது என்பதைப் புதிய அனுபவம் நமக்கு எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறது. ஆளுநர் உரையிலே வங்காள தேசம் ஏற்பட்டது பற்றி குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அது சம்பந்தமான, தொடர்பான காரியங்களை வரவேற்றிருக்கிறோம். அங்கே ஜனநாயக முறையிலே தேர்தல் நடத்த உத்திரவிடப்பட்டு, அந்த சர்வாதிகாரி தன்னுடைய விருப்பத்திற்கு ஏற்ற நபர்கள் தேர்ந்து எடுக்கப்படாமல் தன்னுடைய விருப்பத்திற்கு மாறானவர்கள் தேர்ந்து எடுக்கப்பட்டதால் அவர்களிடத்திலே அதிகாரத்தை ஒப்படைக்காமல் அர்களை அடக்கி வைப்பதற்கான முறையிலே காரியங்களைச் செய்தார். ஆகவே, ஒரு தேர்தல் நடந்தால் மட்டும் போதாது. தேர்தலுக்குப் பின்னால் கட்சியிடத்திலே அதிகாரம் ஒப்படைக்கப்பட வேண்டும். ஒரு கட்சியிடத்திலே அதிகாரம் ஒப்படைக்கப்பட்டு அவர்கள் மந்திரிசபை அமைத்துக் கொண்டதற்குப் பின்னாலே வரி வருமானங்களை தங்கள் மனம் போனபடி ஆடம்பரமாக எப்படி வேண்டுமானாலும் பணத்தைச் செலவிடலாம் என்று நினைப்பது ஜனநாயகத்திற்குப் பொருந்தியதா என்று எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். அதோடு மாத்திரமல்ல; ஆட்சி பிடித்தில் அமர்ந்ததற்குப் பின்னால் சர்க்கார் ஊழியர்கள், மற்றச் சிப்பந்திகள், அதிகாரிகள் ஆகியவர்கள் தங்களுடைய விருப்பத்திற்கு ஏற்ப நடக்க வேண்டியவர்கள், அவர்களை எப்படி வேண்டுமானாலும் நடத்தலாம் என்ற முறையிலே நடத்துவது ஜனநாயகத்திற்குப் பொருத்தமானதாகுமா? ஆகாது என்பதை நாம் புரிந்து கொண்டிருக்கிறோம்.

1972 சனவரி 24]

[திரு. எம். சுரேந்திரன்]

அதற்கு அடுத்தாற்போல் தேர்தல் சமயத்தில் எல்லாக் கட்சிகளின் துணையோடு தேர்தல் போட்டியிட்டு அதிலே வெற்றி கண்ட பிறகு அரசாங்கம் அமைத்துக் கொள்கிற வாய்ப்புத் தங்களுக்குக் கிடைத்ததற்குப் பின்னால் மற்றக் கட்சிகளை ஏனாமாகப் பேசுவது, தங்களுடைய தயவிலே அவர்கள் வந்தார்கள் என்று சொல்வது என்பதெல்லாம் ஜனநாயகத்திற்குப் பொருந்துமா? இல்லை என்பதை நாம் புரிந்து கொண்டிருக்கிறோம். அதோடு மட்டுமல்ல தேர்ந்து எடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகள் தாங்கள் தேர்ந்து எடுக்கப் பட்டதற்குப் பின்னால் தாங்கள் எதிர்க்கட்சியினருக்கும் சேர்த்துப் பிரதிநிதியாக இருக்கிறோம் என்ற உணர்வோடு செயல்படுவதற்கு பதிலாக தங்கள் கட்சியினருக்கு மட்டும் காரியம் செய்வது ஜனநாயகத்திற்குப் பொருந்தியது அல்ல என்ற உண்மையை நாம் புரிந்து கொண்டிருக்கிறோம். அதேபோலத் தான் அமைச்சர் அவையிலே இருக்கின்றவர்கள் எந்தக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர் களாக இருந்தாலும் சரி, மாற்றுக் கட்சிக்காரர்கள் கொண்டு வருகிற பிரச்சனையை ஏற்றுக் கொள்வது இல்லை, மாற்றுக் கட்சிக்காரர்கள் அமைத்தால் அந்தப் பகுதிக்கு வருவதில்லை தங்கள் கட்சிக்காரர்கள் சொன்னால் தான் வருவது என்ற முறையிலே நடந்து கொள்வது ஜனநாயகத்திற்குப் பொருத்தமானது அல்ல என்பதை நாம் புரிந்து கொண்டிருக்கிறோம். இப்படி ஜனநாயக முறை செழுமைப்பட வேண்டுமானால் ஒரு தேர்தல் நடைபெறுவதும், தேர்தலுக்குப் பின்னால் அதிகாரத்தைத் தேர்ந்தெடுத்தவர்களிடத்திலே ஒப்படைப்பதும், அந்த அதிகாரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டவர்கள் அதைச் செயல்படுத்திகின்ற விதத்திலே ஜனநாயகமாக நடந்துகொள்வதும் மிகத் தேவையான ஒன்று என்பதை நாம் இப்பொழுது புரிந்துகொண்டிருக்கிறோம். இன்னொரு பக்கத்திலே நாம் பார்க்கின்றபோது, இந்த ஆட்சி செய்கின்ற கட்சியைச் சேர்ந்தவர் களுக்கும் இன்னொரு கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் ஏதாவது தகராறு ஏற்படும்போது இங்கே இருக்கிற அமைச்சர்கள் தம்முடைய கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் பக்கத்திலே இருப்பது தன்னை ஒரு கட்சிக்காரராக வைத்துக் கொள்வது என்பதும் ஜனநாயகம் அல்ல.

இங்கே பேசிய உயர்திரு கந்தப்பன் அவர்கள் கூறினார்கள். சிம்ப்சன் தொழிற்சாலையிலே ஏற்பட்ட வேலை நிறுத்தம், அதைத் தொடர்ந்து மாநில முழுதும் கண்டனம் அறிவிக்க வேண்டும் என்ற அறிவிப்பு, இது பின்னால் கைவிடப்பட்டது என்று சொன்னதற்குப் பின்னாலும் மேட்டூரிலே பெரிய ஊர்வலமும் கூட்டமும் நடந்தது என்று கூறினார்கள். உண்மை தான். மேட்டூரிலே ஊர்வலமும் கூட்டமும் நடந்தது, ஏதோ சிம்ப்சன் தொழிலாளர் கள்மீது அரசாங்கம் எடுத்துக்கொண்டிருக்கிற நடவடிக்கைகள் இருக் கின்றதே அந்த நடவடிக்கைகள் முறையானவையல்ல என்பதை சுட்டிக் காட்டுவதற்காக, அதைக் கண்டிப்பதற்காகத்தான் அங்கே கூட்டம் நடந்தது. அது கண்டனக் கூட்டமென்றால், ஒரு கூட்டம் மட்டுமல்ல, வேலை நிறுத்த மாகவும் மற்ற விஷயமாகவும் உருவாகி இருக்கக்கூடும். ஆனால் உருவாகாமல் வெறும் ஒரு ஊர்வலமும் கூட்டமும் நடந்ததைக்கூட உயர்திரு கந்தப்பன் அவர்கள் எடுத்துக்காட்டியதிலிருந்து நான் என்ன புரிந்து கொள்கிறேன் என்றால் தாங்கள் விரும்பியதற்குப் பதிலாக வேறு எந்தக் காரியம் நடந்தாலும் அதைத் தங்களால் சகித்துக்கொள்ள முடியாது என்பதைக் காட்டுகின்ற குணமாக அது இருக்கிறது என்று. அப்படி எடுத்துக் கொள்கின்ற முறை இருக்கின்றதே அதுவும் ஜனநாயக முறையல்ல என்று சொல்ல நான் ஆசைப் படுகிறேன். ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலேயும் ஏற்படுகின்ற நிகழ்ச்சிகளை

[திரு. எம். சுரேந்திரன்]

[1972 சனவரி 24]

ஆராய்ந்து அறிந்து அதை மாற்றிக் கொள்வதற்கும் திருத்திக் கொள்வதற்கும் அதை சகித்துக்கொள்வதற்கும், எதிரிகள் சொல்கின்ற குற்றச்சாட்டுகளையும் விமர்சனங்களையும் ஏற்றுக்கொள்வதற்கும் தயாராக இல்லாதவர்கள் ஜனநாயகத்தை முறையாக செயல்படுத்த முடியாது என்பதை இப்பொழுது நாம் புரிந்துகொண்டிருக்கிறோம் என்று நான் உங்களுக்குச் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

அங்கே சிம்ப்சன் தொழிலாளர் வேலை நிறுத்தத்தின்போது ஏதோ அரசாங்கத்தைக் கவிழ்க்க, ஏதோ அரசாங்கத்திற்கு வேண்டுமென்றே கெட்ட பெயரை உண்டாக்குவதற்காக பல பேர்கள் காரியம் செய்கின்றார்கள் என்று கிராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்த பொறுப்பான பலபேர் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்படிப் பேசியதெல்லாம் தியாயமா என்று இப்பொழுது நடந்திருக்கிற சம்பவங்களைவைத்துப் பார்க்கின்றபோது, இதே, முறையை இதற்கு முன்னால் செய்திருந்தால் இம்மாதிரியான நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் ஏற்பட்டிருக்குமா என்பதை எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும். அதை அன்றைக்குப் பேசினார்கள், இன்றைக்கும் அதுதான் பேசுகிறோம் என்றால் அதன் செயல்கள், அதன் விளைவுகள், அதன் பலன்கள் என்ன என்பதை சரியான முறையிலே கணக்கிட்டுப் பேசவேண்டும் என்று நான் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

அதேபோலத்தான் இங்கே அதிகாரத்தைப் பரவல் செய்யவேண்டும் என்ற வாதம் வெகுநாட்களாக இருந்துகொண்டிருக்கிறது. இந்த அதிகாரத்தைப் பரவல் செய்வதிலே யாருக்கும் எந்தவித அபிப்பிராய வித்தியாசமும் கிடையாது. நாட்டிலே இருக்கிற அதிகாரம் அங்கே ஒரு இடத்திலே குவிந்து அங்கே ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலேயும் சென்று அந்த அதிகாரத்தை வாங்க வேண்டும் என்பதை சகித்துக்கொள்ள முடியாது. நாடு வளர்ந்து கொண்டிருக்கிற முறையிலே அதிகாரம் பரவல் செய்யப்படவேண்டும் என்பது உண்மைதான். ஆனால் அந்த வாதத்திற்கு வலுவாக இந்த தமிழ்நாடு தனியாகப் பிரிந்துவிடவேண்டும், அப்படி பிரியாவிட்டால் ரத்தக்களறி ஏற்படும் என்று பேசுகிற முறை இருக்கிறதே அது எங்கே கொண்டு போய் விடும் என்று நான் கேட்க ஆசைப்படுகிறேன்.

அதே நேரத்தில் இப்பொழுது 'வங்க தேசம்' ஏற்பட்டதற்குப் பின்னால் இங்கே இருக்கிற மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களை இங்கே என்ன மாதிரி யாகப் பெயர்சொல்லி அழைக்கிறார்கள் என்று பார்க்கின்றபோது, முஜ்பூர் ரஹிமான் பெயரைச் சொல்லி ஆகா, தமிழ்நாட்டு தலைவர் ரஹ்மான் அவர்களே வாருங்கள் என்ற முறையிலே ஆங்காங்கு போஸ்டர்கள் போடுவதும், ஆங்காங்கு எழுதுவதும் பேசுவதும் செய்கின்றார்கள். ஆகவே, அதிலே அடங்கி இருக்கின்ற இன்னொரு அம்சத்தை நீங்கள் புரிந்துகொள்ளவேண்டும். பாகிஸ்தானிலே ரஹ்மானுக்கு எதிராக பூட்டோ இருந்ததைப்போல இங்கே இந்த ரஹ்மானுக்கு எதிராக இந்திரா காந்தி இருக்கிறார்கள் என்று சொல் கின்ற ஆர்த்தம் அதிலே தொக்கி இருக்கிறதே. அதைத் தலைவர் அவர்களே எண்ணிப் பார்த்திருக்கின்றார்களா? என்று கேட்க ஆசைப்படுகிறேன். இம் மாதிரியான முறையிலே காரியங்கள் நடந்துகொண்டுடிப்பது ஜனநாயகத் திற்கோ அல்லது அதிகாரத்தைப் பரவல் செய்வதற்கோ ஒரு பொருத்தமான காரியம் அல்ல என்று இந்த நேரத்தில் இங்கே நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

[1972 சனவரி 24]

[திரு. எம். சுபேந்திரன்]

அதோடு மட்டுமல்ல. ஒரு தொகுதிக்கு அமைச்சர்கள் வருகின்றபோது மாற்றுக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள், சட்ட மன்ற உறுப்பினர்கள், அங்கே இருந்தால் அவர்களுக்கு உரிய மதிப்பு கொடுக்க வேண்டும் என்று நடந்து கொள்வதுதான் ஜனநாயகமே தவிர, அவரைப் புறக்கணித்துவிட்டு, அந்தத் தொகுதியிலே இல்லாத வேறு தொகுதியிலே இருக்கின்றவர்களை அழைத்து அங்கே பொது நிகழ்ச்சிகளுக்கு தலைமை வகிக்கும்படி செய்து, பெரும் பங்கு எடுத்துக்கொள்ளும்படிசெய்து, அங்கே இருக்கிற சட்ட மன்ற உறுப்பினர்களுக்கு வாய்ப்பு அளிக்காமல் உரிய மரியாதை அளிக்காமல் இம்மாதிரியான காரியங்கள் செய்வது ஜனநாயகம் அல்ல என்பதை சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். ஏனென்றால் என்னுடைய தொகுதியிலே இரண்டு மூன்று பள்ளிக்கூட கட்டிடங்கள் திறப்பு விழாக்களுக்கு கட்டிட கமிட்டியைச் சேர்ந்தவர்கள் தொகுதி சட்ட மன்ற உறுப்பினரைத் தலைமை வகிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டபோது, அது முடியாது, அவர் அப்படி தலைமை வகித்தால் அங்கே அமைச்சர் வரமாட்டார் என்று சொல்லி சேலத்தில் இருந்த வேறு நண்பர்களைக் கொண்டு தலைமை வகிக்க வைத்து கூட்டங்களை நடத்தி இருக்கிறார்கள்.

இன்னொரு பக்கத்திலே பொது நிகழ்ச்சியாக இருக்கக்கூடிய அரசாங்க நிலத்தைப் பட்டா வழங்குகின்ற நிகழ்ச்சிகளுக்கு இங்கே இருக்கின்ற மதிப்புக்குரிய கந்தப்பன் அவர்கள் தலைமை வகித்து அந்தக் காரியத்தை நடத்தி இருக்கின்றார்கள். ஆகவே, இதை ஏன் நான் சொல்கிறேன் என்றால், யாராயிருந்தாலும் சரி, அங்கே தேர்த்தெடுக்கப்பட்டவர்கள் சாமான்யர்களாக இருந்தாலும் சரி, அறிவிலே குறைந்தவர்களாக இருந்தாலும் சரி, எப்படி இருந்தாலும் சரி, அவர்கள் ஜனங்களுக்குப் பிரதிநிதியாக இருக்கிறார்கள். ஆகவே ஜனங்களுடைய பிரதிநிதியாக இருப்பவர்களுக்கு உரிய மதிப்பைத் தருவதுதான் ஜனநாயகமே தவிர, இம்மாதிரியான ஜனங்களுடைய பிரதிநிதிகளுக்கு மதிப்பளிக்கவில்லை என்றால், அங்கே வாக்களித்தவர்களை மதிக்கவில்லை என்றுதான் பொருள். ஜனங்களை மதிக்கவில்லை என்றால் ஜனநாயகம் பேசுவது எப்படி சரியானதாக இருக்கும் என்று நான் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

ஆகவே, இம்மாதிரியான முறைகள் எல்லாம் படிப்படியாக வளர்ந்து ஜனநாயகம் செழுமையாக உருவாக வேண்டுமானால், ஜனநாயகத்தைப்பற்றி பேசுவதால் மட்டும் அது வராது. ஜனநாயகத்தின் உதவியைக் கொண்டு தானே எல்லாமாக தன்னுடைய காரியங்களே எல்லாமாக, தன்னுடைய ஆட்சியே எல்லாமாக செயல்படுவதற்கு அதைக் கருவியாக பயன் படுத்துகின்ற நிலை இருக்கிறதே அது சரியானதல்ல, அந்த நிலை சரியானதல்ல என்பதற்கு கோரத்திலேயும் பல உதாரணங்கள் இருக்கின்றன. இப்படி வேறு பல நாடுகளிலேகூட உதாரணங்கள் இருக்கின்றன. ஆகவே இவற்றையெல்லாம் காலத்திலே கொண்டு ஜனநாயகத்தை வளர்ப்பதற்கான முறையிலே வருங் மனதிலே கொண்டு ஜனநாயகத்தை வளர்ப்பதற்கான முறையிலே வருங் படுவார்கள் என்று நான் நம்புகிறேன். அம்மாதிரி நம்புகிற காரியத்தை இந்த நேரத்திலே குறிப்பிடுவதற்குக் காரணம் ஜனநாயகத்திலே மேலும் மேலும் வளர்ச்சிகள் ஏற்படுகின்றன. ஜனநாயகத்திலே மீண்டும் மீண்டும்

[திரு. எம். சுரேந்திரன்]

[1972 ஜனவரி 24]

படிப்பினைகள் ஏற்படுகின்றன. ஆகவே, அந்தப் படிப்பினைகளையும், வளர்ச்சிகளையும் நாம் கணக்கிலே எடுத்துக்கொண்டு, ஜனநாயகவாதிகளாக இருக்கின்றவர்கள், ஜனநாயகத்தைப்பற்றி உறுதியாகப் பேசுகின்றவர்கள் அதைச் செயல் படுத்த வேண்டும். வெறும் காகிதத்திலேயும், எழுத்திலேயும், பேச்சிலேயும் ஜனநாயகம் இல்லை என்று நான் இந்த நேரத்திலே குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஆளுநர் உரையிலே வேறு தொழிலைப்பற்றி, விவசாயத்தைப்பற்றி குறிப்பிட்டிருக்கிறதே தவிர, நம்முடைய மாநிலத்திலே இருக்கிற மிகப் பிரதானமான கைநெசவுப் பற்றி ஒன்றுமே அதிலே குறிப்பிடவில்லை. பல லட்சம் பேர் வாழ்கின்ற ஒரு தொழிலாக கைத்தறி தொழில் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. அந்தக் கைத்தறித் தொழில் இன்றைக்கு மிகவும் கஷ்டமான நிலைமையிலே இருந்துகொண்டிருக்கிறது. நூல் விலைகளும் பட்டு விலைகளும் ஏறிய காரணத்தினால் பல தறிகள் நின்றுவிட்டன. பலபேருக்கு வேலை இல்லாமல் போய்விட்டது. இப்படி இருக்கின்ற ஒரு சூழ்நிலையிலே அவர்களைப் பாதுகாப்பதற்கான வழிவகைகள் என்ன என்பதைப்பற்றி இந்த உரையிலே ஒன்றுமே குறிப்பிடாமல் இருப்பது மிகவும் வேதனைக்குரியதாக இருக்கிறது. இந்தக் கைத்தறி சம்பந்தமாக பல மாநிலங்களிலே அவர்களைப் பாதுகாக்கின்ற வகையிலே அங்கே கரைபோட்ட வேட்டியும், கலர் புடவையும் கைத்தறிக்குத்தான் தரவேண்டும் என்ற திட்டத்தை மிக உறுதியான முறையிலே செயல்படுத்திக்கொண்டு வருகிற நிலைமையை நாம் இங்கே உருவாக்க வேண்டும். நாம் கைத்தறித் துணிகளை தோளிலே சுமந்து தூக்கி விற்பனை செய்த காலம் இருந்ததை நினைத்தாவது இன்றைக்கு அவர்களை பாதுகாக்க காரியங்களை உறுதியாக செய்வதற்கான வழிவகைகளை ஏன் ஆளுநர் உரையிலே இல்லை என்பதை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

அதோடுமட்டுமல்ல, இங்கே இருக்கிற சிறுசிறு தொழிற்சாலைகளிலே வேலை செய்கின்றவர்களுக்குக்கூட குறைந்தபட்ச கூலி நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கும் போது நெசவுத் தொழிலிலே ஈடுபட்டிருப்பவர்கள் மாதம் 50, 60-கூட சம்பாதிப்பதில்லை. அவர்களுக்கு ஏன் குறைந்த பட்ச கூலியை நிர்ணயிக்கக் கூடாது, அப்படி நிர்ணயித்தால் என்ன தவறு ஏற்படும் என்று என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. ஆகவே, அந்தப் பிரச்சினையிலே கவனம் செலுத்தவில்லை என்பது எனக்கு வேதனைக்குரியதொன்றாக இருக்கிறது.

அதுமட்டுமல்ல, இங்கே பலவிடங்களிலே இப்பொழுது பவர்லூம்கள் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மின்சாரத்தால் இயங்கக்கூடிய தறிகள் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். 10, 20, 100, 200 தறிகள் என்று ஆங்காங்கே சிறுபகுதியாக வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒரு பேக்டரி துணி செய்கின்றது என்றால் அந்தத் துணி நெசவிலே எஞ்சைஸ் வரியாக வாங்குகின்றோம். ஆனால் இவர்களிடத்திலே இம்மாதிரியான வரிகளை வாங்காத காரணத்தால் அவர்கள் மற்றவர்களைவிட குறைந்த விலையிலே விற்பதற்கு முடியுகிறது. அதனால் கைத்தறி நெசவாளர்கள் நிலைமை இன்னும் மிகக் கேவலமாக, மோசமாக அங்கே தங்கியுள்ள உற்பத்திப் பொருட்களை விற்பதற்கு முடியாத நிலைமையை சிருஷ்டித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். ஆகவே இவைகளையெல்லாம் பரிசீலித்து கைத்தறிப் பிரிச்சினையை ஆளுநர் உரையிலே சேர்த்திருக்கவேண்டும் என்று நான் இங்கே கூற விரும்புகிறேன்.

1972 சனவரி 24]

[திரு. எம். சுரேந்திரன்]

அடுத்தபடியாக தொழிலாளர் பிரச்சனைக்கு வருகிறேன். இந்த பிரச்சனை ஒரு காலத்திலே யாராலும் எடுத்துக் கையாள முடியாத ஒன்றாக இருந்தது. தைரியசாலியானவர்களும், வைராக்கியமான குணமுள்ளவர்களும் தான் தொழிலாளர்களிடையே பணி செய்ய முடியும் என்றிருந்தது. தொழிலாளர்கள் ஒன்று சொன்னால் அவர்கள் கேவலமானவர்கள் என்றும் ஒரு காலத்திலே கருதப்பட்டு வந்தது. இந்த நேரங்களில் தொழிலாளர்களை ஒன்று சேர்த்து சங்கங்களை அமைத்து அவர்களின் தன்னம்பிக்கையும் அந்தஸ்தும் மேம்படுவதற்கு பல பெரியவர்கள் பாடுபட்டார்கள். இதனால் தொழிலாளர்களுக்காக பலச் சட்டங்கள் தோன்றின.

தொழிலாளர்களிலிருந்து ஒருவரை தொழிற்சங்கத் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டுமென்ற கொள்கை வலுப்பெற முடியாது. அது வரவேற்கத்தக்கதுமல்ல. 1947-க்குப் பின்னால், சுதந்திர சர்க்கார் பொறுப்பேற்ற பின்னால் பல சட்டங்கள் செய்தார்கள். அதன்படி தொழிலாளர்கள் ஒரு பிரச்சனையை அணுகவேண்டுமென்றால் அந்தச் சட்டங்களின்படி அணுகி, அவர்கள் பிரச்சனைகளைத் தீர்த்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று செய்யப்பட்டு அப்படி வழிமுறைகள் உருவாக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அப்பொழுது இருந்த நிலைக்கேற்றவாறு நல்லெண்ணத்துடன் தான் அந்தச் சட்டங்கள் வகுக்கப்பட்டன. அதன் பலன் எதிர்பார்த்த அளவு கிட்டிக்குமா என்று பார்த்தால் நிச்சயமாக இருக்காது. இன்றைக்கு பல சட்டங்கள் இருக்கின்றன. அதை கையாளுவதற்கு யாருக்கு வலு இருக்கிறதோ அவர்தான் அதன் பலனைப் பெற முடியும்; பெற்றுத்தர முடியும். சட்டங்களைக் கையாளுவதற்குரிய சக்தி இல்லாதவர், வலு இல்லாதவர் அதன் பலனை எப்படி அடைய முடியும்? அதன் பலனை அடைய முடியாதபோது அதனால் எப்படி தொழிலாளர்களுக்கு நன்மை ஏற்பட முடியும்?

ஒரு தொழிற்சாலைக்கு ஒரு சங்கம்; அதற்கு ஒரு தலைவர்; அது தொழிலாளியாக இருக்க வேண்டும் என்று சட்டம் கொண்டுவருவது நல்லதல்ல. தொழிலாளர்களின் பிரச்சனைகளை முதலாளிகளோடு சரிசமமாக உட்கார்ந்து பேசவேண்டுமானால், அது தொழிலாளியால் முடியாது. மூலதனமும் உழைப்பும் ஒரே மதிப்புடையது என்பதைக் கூட முதலாளிகளால் ஒப்புக் கொள்ளப்படுவதில்லை. இந்த நிலையில் தொழிலாளர்கள் அல்லாதவர்கள் சங்கத் தலைவராக இருக்கக்கூடாது என்று சொல்வது தொழிலாளர்களுக்கு உதவியானதல்ல.

தொழிலாளர்கள் தான் தொழிற்சங்கங்களின் தலைவர்களாக இருக்க வேண்டுமென்று சொன்னால் திடீரென்று அந்தத் தொழிலாளியை ஏதாவது காரணம் காட்டி நிறுத்திவிடுகின்றனர். அப்படி நிறுத்திவிட்டால் சங்கத் தலைவராக இருக்க முடியாது. அதன் விளைவு எப்படியிருக்கும்? இது யாருக்கு உதவி செய்யும் என்பதை எல்லாம் எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும். நான் தொழிலாளியாக இருந்தேன்; தொழிற்சங்கத் தலைவராக இருந்தேன். இப்போது நான் வெளியே வந்துவிட்டதால் தலைவராக இருக்க முடியாது என்றால் நான் வகித்துவந்த பொறுப்புகளைத் தொடர்ந்து செய்யும் ஆற்றல் படைத்தவர் தலைவராக வரவேண்டும். அது உடனே முடியுமா? முதலாளிகளோடு சரிசமமாக உட்கார்ந்து பேசி, தனது பேச்சுக்களை முதலாளிகள் செவிமடுக்கச் செய்து, சட்டங்களை நுணுக்கமாகக் கையாண்டு, திறமையாக

[திரு. எம். சுரேந்திரன்]

[1972 சனவரி 24]

வாதிடும் திறன் படைத்தத் தொழிலாளர்கள் ஒரு சிலரே இருப்பார்கள். அவ்வாறு இல்லையென்றால் முதலாளிகளோடு பேசி, தீர்வு காணமுடியாது. அப்படிப்பட்டவர்களைத்தான் தொழிலாளர்கள் விரும்புவார்கள். அவர்கள் தான் தொழிற்சங்கத் தலைவராக வரமுடியும். அப்படிப்பட்டவர்கள் சோஷலிஸ்ட் கட்சியிலே அல்லது கம்யூனிஸ்ட் கட்சியிலே அல்லது வேறு எந்தக் கட்சியிலே உள்ளவர்களாக இருந்தாலும், அவர்கள் தொழிற்சங்கத் தலைவர்களாக வருவதை ஆதரிக்கவேண்டும் என்பதே என் கருத்து.

ஒரு தொழிற்சாலைக்கு ஒரு தொழிற்சங்கம் என்ற கொள்கையை 1967-லே அமைச்சரவை ஏற்பட்டவுடனே மாண்புமிகு அமைச்சர் மாதவன் அவர்கள் வலியுறுத்திச்சொல்ல ஆரம்பித்தார்கள். ஆனால் இன்றுவரை அவர்கள் அந்தக் கொள்கையை நிறைவேற்றியிருக்கிறார்களா என்றால் இல்லை. திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்தவர்களை பல போட்டிச் சங்கங்களை அமைத்து வருவதைப் பார்க்கிறோம். உங்கள் கொள்கைப்படி அல்லாமல் ஏன் வேறு சங்கங்களை அமைக்கிறீர்கள் என்று கேட்டால், மற்றவர்கள் எல்லாம் அதற்குத் தயாராக இல்லையே. மற்றவர்களும் அந்தக் கொள்கையை ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாரானால், நாங்களும் தயாராக இருக்கிறோம் என்று சொல்கிறார்கள். மற்றவர்கள் தயாராக இல்லாததால் நாங்கள் புதுச் சங்கங்களை ஆரம்பித்தோம்; ஆரம்பிப்போம் என்றிருக்கிறீர்கள். இது சரியான வாதமாகப் படவில்லை. பல சங்கங்கள் இருப்பதைக்கண்டு தான் ஒரு சங்கம் செய்ய வேண்டுமென்ற பேச்சு வந்தது. அதைச் சொல்லிக் கொண்டே வேறு சங்கம் உண்டாக்க ஊக்கமளித்தால் அதன் பொருள் என்ன என்பது சபைக்குத் தெரியாமல் போய்விடாது.

நாம் தொழிலாளர்களுடைய பிரச்சனைகளைத் தீர்ப்பதற்கு ஒரு அடிப்படை விதி, நியதி இருக்கவேண்டும். சென்னையிலே ஏற்பட்டிருக்கின்ற பிரச்சனைகள் ஒரு அரசாங்கத்தினுடைய கருத்தாக ஏற்றுக்கொள்வது சாத்தியமல்ல. அதற்கான தனி விதியை, சட்டத்தை இயற்றி, அதன்படி செயல்பட வேண்டும். தொழில் துறையிலே இப்போது இருக்கின்ற குறைபாடுகளை மாற்றி, ஒழுங்குபடுத்த வேண்டும். அதுதான் அரசாங்கத்தின் கடமை என்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மேட்டூரிலே தி.மு.க. வைச் சேர்ந்த ஊழியர்களைக் கொண்ட சங்கங்கள் தவிர மற்ற எல்லாத் தொழிற்சங்கங்களும் கண்டன ஊர்வலம் நடத்தின என்று உறுப்பினர் திரு. கந்தப்பன் அவர்கள் கூறினார்கள். ஆனால் இப்பொழுது அங்கே ஒரு போராட்டம் அனைவரும் சேர்ந்து நடத்தும் நிலை உருவாகி இருக்கின்றது. மேட்டூர்பியர்சன் பஞ்சாலை நிறுவனத்தில் 14-ம் தேதியே விருந்து இயந்திரங்களை நிறுத்தி உற்பத்தித் தடுப்பு வேலையை நிர்வாகம் செய்துவருகிறது. அதை எதிர்த்து தி.மு.க. உட்பட எல்லாச் சங்கங்களும் சேர்ந்து போராடி வருகின்றன. நியாயமான கோரிக்கைகளுக்கு ஒன்றாகச் சேர்ந்து போராட வேண்டும். எல்லாக் காரியங்களிலும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து செயல்பட வேண்டுமென்று சொன்னால் அது முடியாது. எனவே, நியாயமான கோரிக்கைகளை வலியுறுத்த, போராட நாங்களும் வருகிறோம் என்று அவர்கள் சொன்னால் அவர்களோடு சேர்ந்து நாங்கள் போராடுவதற்குத் தயாராக இருக்கிறோம்.

1972 சனவரி 24]

[திரு. எம். சுரேந்திரன்]

இப்போது கூட திரு. காமராஜர் அவர்கள் ஊழலை எதிர்த்துப் போராட வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். எல்லா தரப்பினரும் அதில் ஈடுபட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஊழல் அதிகப் படும்போது நியாயம் கிடைக்காமல் போய்விடுகிறது. நியாயம் கிடைக்காதவர்கள் ஏமாற்றமும் ஆத்திரமும் கொள்வது இயல்பு. இதிலிருந்துதான் நக்சலேட்டுகள் தோன்றுகிறார்கள். இவர்களின் தோற்றம் ஜனநாயகத்தை அழித்துவிடுகிறது. அதனால் ஊழல்கள் வளராமல் தடுக்க வேண்டியது அவசியமாகும். இதற்காக ஒரு போராட்டம் நடந்தால் அதிலே அனைவரும் கலந்துகொள்ள வேண்டியதாகத்தான் இருக்கும். ஆனால் அது போன்ற ஒரு போராட்டம் நடக்கும்படியான நிலை உருவாவது நல்லதல்ல. அது பொருளாதார வளர்ச்சியை பின்னுக்குத் தள்ளி விடும்.

இம்மாதிரியான பொதுக் காரியங்களுக்கு எல்லாக் கட்சிகளும் ஒத்துழைப்பதால், ஆளுங்கட்சியினர் இந்த அரசாங்கத்தை மாற்றுவதற்கு சதி செய்கிறார்கள்; இந்த அரசாங்கத்தை கவிழ்ப்பதற்குச் சதி செய்கிறார்கள் என்று சொல்வதிலே பயன் இல்லை; அது பொருத்தமும் ஆகாது, குறைபாடுகள் நீங்கப்பட வேண்டுமென்றும் கூறி இந்த கவர்னர் உரைக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் தீர்மானத்தில் என்னுடைய கருத்துக்களைக் கூறி அமர்கிறேன், வணக்கம்.

திரு. வா. மை. அப்துல் ஜப்பார்: பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, மேற்கு ஆளுநர் அவர்களுடைய உரையை வாசிலேயே என்னுடைய ஒரு சில கருத்துக்களைச் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

அண்மையிலே இந்தியாவுக்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் நடந்த போரிலே நமது இந்திய நாடு மாபெரும் வெற்றியை அடைந்திருக்கிறது. இந்த வெற்றி எப்படி சாத்தியம் ஆயிற்று என்று சொன்னால் இந்த நாட்டிலே வாழக்கூடிய மக்கள் தங்களுடைய இனத்தை மறந்து, தங்களுடைய மொழியை மறந்து, வேற்றுமைகளை மறந்து ஒரே குலாக இந்திய பிரதமர் திருமதி இந்திரா காந்தி அம்மையார் அவர்களுடைய தலைமையின்கீழ் செயல்பட்டதால் தான் நமது வீரர்கள் இந்த மாபெரும் வெற்றியை அடைந்தார்கள். ஒரே இயக்கம், ஒரே கொள்கை, ஒரே தத்துவம் என்ற முறையிலே நாம் ஒன்று சேர்ந்திருந்தோம். நாடு காப்பற்றப்பட வேண்டுமென்றால் இந்தக் கொள்கை தொடர்ந்து கடைப்பிடிக்கப்படவேண்டும். அப்போதுதான் அது சாத்தியமாகும். திருமதி இந்திரா காந்தி அம்மையார் அவர்கள் ஒரு சிறந்தத் தலைவராக வாழ்ந்து, இந்த நாட்டில் உள்ள மக்கள் அனைவர் உள்ளத்திலும் நீங்கா இடம் பெற்றுவிட்டார்கள். இந்த மாபெரும் வெற்றியைத் தேடித்தந்த திருமதி இந்திரா காந்தி அம்மையாரை நாம் மட்டும் பாராட்டவில்லை. இன்று உலகமே இந்திரா காந்தி அம்மையாரை வியந்து பாராட்டுகிறது. அந்தப் பாராட்டைக்கண்டு பொருமைகொண்டிருக்கிறார்கள் என்று நான் எம்புகிறேன். இந்த யுத்தகாலத்தில்—நாட்டை எதிர்நோக்கியே சோதனையை வென்றாக வேண்டிய பணியில்—நான் சார்ந்துள்ள இந்திய யூனியன் முஸ்லீம் ஸீரூம், அதன் கண்ணியத்திற்குரிய காய்தே மில்லத் இஸ்மாயிலும், பொதுவாக முஸ்லீம் சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த அத்தனை பேர்களும் ஒரே குலாக நின்று முடிந்த அளவு நாட்டின் ஒருமைப்பாட்டைக் காப்பதில் பெரும் பங்கு

[திரு. வா. மை. அப்துல் ஜப்பார்] [1972 சனவரி 24]

கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை நான் நினைவுகூற விரும்புகிறேன். முஸ்லீம் சமுதாயத்தினர் ஆற்றிய பெரும் பணிக்கு இந்திய ஜனாதிபதி அவர்களே காய்தே மில்லத் அவர்களிடம் பகிரங்கமாகத் தம்முடைய பாராட்டுதல்களைத் தெரிவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். சட்டமன்ற முஸ்லீம் லீக் கட்சி உறுப்பினர்களும் தேசப்பாதுகாப்புக்குக் காட்டிய ஊக்கத்தையும், முயற்சிகளையும் பாராட்டி பம்பாயிலிருந்து வரும் லிங்க் பத்திரிகை எழுதியிருக்கிறதென்பதை இந்த நேரத்தில் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன்.

அதேசமயத்தில் இந்த யுத்தம் ஏன் வந்தது? எதற்காக வந்தது? வங்க தேசத்து மக்கள் அகதிகளாக 1 கோடிக்கு மேல் நம் தேசத்திற்கு ஓடி வந்ததும், அவர்களுக்கு நான் ஒன்றுக்கு 3 கோடிக்குமேல் நிவாரணம் அளித்தாக வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் நம்மேல் சுமத்தப்பட்டதும் தான் இந்த யுத்தத்திற்கு அடிப்படைக் காரணம். வங்க மக்கள் பாகிஸ்தானோடு வேறு பட்டதற்குக் காரணம் உருதுமொழி பேசுபவர்கள் வங்க மொழியை அங்கீகரிக்க மறுத்ததும்—வங்கமொழியைப் பேச முடியாது, எழுத முடியாது உருது மொழியே ஆட்சிமொழி என்பதாக அவர்கள் மீது திணித்ததும் தான்—வங்க மக்களது அடிப்படை உரிமைகள் தகைக்கப்பட்டன. யுத்தம் எழுந்தது. இதில் இருந்து உலக நாடுகள் அனைத்துக்கும் கிடைத்த ஒரு பரடம்—உலகின் எந்த பகுதியிலும்—எந்த நாடு ஒரு நாட்டை மொழி அடிப்படையில் அழித்துவிட முடியாது என்பதாகும். ஒருவரின் தாய்மொழியை அழித்து தங்களது மொழியை ஆட்சியாளர்களால் திணிக்க முடியாது என்பதுதான்—உலகத்திற்கே வங்க தேசம் இன்றைக்கு ஒரு சவாலாக விளங்குகிறது. தன்னுடைய வாலாறுப் புகழ்மிக்க சண்டையினால் உலக சாசனத்திலேயே இடம் பெற்று விட்டது என்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, ஆளுநர் அவர்கள் பேசும்போது—நம்முடைய போராட்டம் ஏழ்மையை ஒழிப்பதுதான் என்றார்கள். அதற்காக மனப்பூர்வமாக அவர்களைப் பாராட்டுகிறேன். இந்த அரசையும் பாராட்டுகிறேன். ஆம். ஒன்று பட்டு நின்று போர் முனையில் நாம் எப்படி மகத்தான வெற்றியைப் பெற்றோமோ அப்படியே ஒன்று பட்டு நின்று நம்முடைய நாட்டின் வறுமையை, ஏழ்மையைப் போக்குவதிலும் நாம் வெற்றிபெற்றாக வேண்டும். இன்றைக்கு கிராமப் பகுதிகளில் ஏழ்மைதான் நிலவுகிறது. மற்ற மாநிலங்களுக்கு எல்லாம் வழிகாட்டியாக நாம் கிராமப் பகுதியில் உள்ள ஏழ்மையைப் போக்கியாக வேண்டும். அவற்றைச் செழிப்புள்ள—வளமிக்க பகுதிகளாக ஆக்கியாக வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக விவசாயத்துறையில் கண்டுள்ள முன்னேற்றங்களை எல்லாம் எடுத்துச்சொன்னார்கள். நானும் அந்தப் பெருமையில் உண்மையிலேயே பங்கு கொள்கிறேன். எனக்கு நன்றாக ஞாபகம் இருக்கிறது. தோழமைக் கட்சியாகிய திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆட்சிப் பொறுப்பை எடுத்துக்கொள்வதற்கு முன்னால் உணவுப் பொருளுக்கு மக்கள் பட்ட துபாம்—கேவலம் ஒரு படி அரிசிக்காக அவர்கள் எவ்வளவுதூரம் அலைந்தார்கள் என்பது எல்லாம் என் மனக்கண் முன்னால் வந்து நிற்கிறது. இன்றையதினம் நம்முடைய மாநிலம் உணவுப் பொருளில் தன்னிறைவு அடைந்திருப்பதோடு உபரிமாநிலமாக வெளியிடங்களுக்கும் அனுப்புகிறோம் என்றால் அதற்கு

1972 சனவரி 24]

[திரு. வா. மை. அப்துல்ஜப்பார்]

அடிப்படையான காரணம் விவசாயத்துறையில் இந்த அரசு எடுத்துக்கொண்ட பல முற்போக்கான நடவடிக்கைகள்தான். மந்திர சக்திபால் இந்த அற்புதம் நிகழ்ந்ததுவிடவில்லை. இரவோடு இரவாக பொழுது விடிவதற்குள் ஏற்பட்ட ஆச்சரியம் இல்லை. முழுக்க, முழுக்க அரசு விவசாய மக்களுக்கு கடன் உதவி அளித்து, பொறுக்குவிதை அளித்து, உரம் அளித்து—நீர்ப்பாசன வசதிகளை எல்லாம்—மின்சார மோட்டார் அமைத்துக்கொள்ள வசதி செய்து கொண்டிருப்பதன் காரணத்தினால் தான் உணவு உற்பத்தி பெருகியிருக்கிறது. அதற்காக விவசாயத்துறை அமைச்சர் அவர்களை இந்த நேரத்தில் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். மேலும் அவர்களுடைய காலத்திலேயே விவசாயப் பல்கலைக் கழகம் ஒன்றும் நம் மாநிலத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்டிருப்பதற்காகப் பாராட்டுகிறேன். இப்படி நான் சொல்லும்போது குறைகளை இல்லை என்று சொல்லவில்லை. நீர்ப்பாசன வசதி அற்ற—குறிப்பாக என்னுடைய தொகுதியை எடுத்துக்கொண்டால்—மிகவும் பிற்போக்கான நிலைதான் காணப்படுகிறது. அந்த வறட்சிப் பகுதியை வளம் நிறைந்த பகுதியாக ஏன் உடனடியாகப் பல்வகையில் செய்திட முடியாது என்று தோன்றுகிறது. மக்களிடத்தில் உள்ள ஏற்றத்தாழ்வைப் போக்க நாம் எப்படித் திட்டங்கள் போடுகிறோமோ அப்படியேதான் பிராந்தியங்களிடையே காணப்படுகிற ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் போக்க உடனடியாகப் பல திட்டங்களைப் போட்டாக வேண்டும். செழுமையாக உள்ள பகுதி மேலும் மேலும் செழுமையாகப் பல திட்டங்களைப் போடுவதோடு நின்றுவிடாது—பிற்பட்ட பகுதிகள் செழுமையாக—பிரத்தியேகத் திட்டங்களைப் போட்டு அதிக நிதி ஒதுக்கம் செய்து முன்னேற்றம் அடைந்திடச் செய்திடல் வேண்டும். எங்கள் பகுதியில் மக்கள் குடிதண்ணீர் வசதி கூடக் கிடைக்காது கஷ்டப்படுகிறார்கள். உடனடியாக குடிதண்ணீர் வசதியாவது செய்துகொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

விவசாயத்துறையில் ஏற்பட்டுள்ள முன்னேற்றத்திற்கு மின்சாரம் ஒரு முக்கியமான காரணம். குறிப்பாக 1966-67-இல் மின் இணைப்பு வழங்கப்பட்ட விசையேற்றங்களின் எண்ணிக்கை 2.57 லட்சம் என்றால் 1971-இன் முடியில் அதை 5.74 லட்சமாக உயர்த்தியிருக்கிறோம். இந்த மகத்தானதோர் பெரிய சாதனையே நம்முடைய பசுமைப் புரட்சியைப் பெரிதும் வெற்றிபெறச் செய்துள்ளது. அதற்காக முதலமைச்சர் அவர்களைப் பாராட்டுகிறேன்.

சேலம் உருக்காலைப்பற்றி ஆளுநர் அவர்கள் வருத்தத்துடன் சொன்னார்கள். மக்கள் மத்தியில் ஒருவிதமான சந்தேகம் ஏற்பட்டு வருகிறது. நெய்வேலி நிலக்கரி அதற்குப் பயன்படாது, இதுவும் அவ்வளவு தரமுள்ளதாது அல்ல என்பதாக ஏதாவது சொல்லி அதைக் கைவிட்டுவிடுவார்களோ என்கிற அச்சம் மக்கள் மத்தியில் இருக்கிறது. நிச்சயமாக சேலம் உருக்காலை விரைவில் ஏற்பட்டாகவேண்டும் என்பதில் இந்த அரசு தீவிர கவனம் கொண்டிருக்கிறது என்பதை நான் அறிவேன். மேலும் விரைவிலேயே கொண்டுவர நமது அரசு ஆவன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாநில திட்ட ஆணைக்குழு ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. இந்தத் திட்ட ஆணைக் குழுவுக்கு ஒரு ஆலோசனை கூற விரும்புகிறேன். இதுவரை முன்னேற்றம் காணாத பகுதிகளில் கொஞ்சம் அதிக கவனம் அவர்கள் செலுத்தியாக வேண்டும். எங்கே நீர்ப்பாசன வசதிகளை ஏற்படுத்த முடியவில்லையோ அங்கெல்லாம் குறைந்த பட்சம் தொழில்களையாவது பெருக்கினால்தான்

[திரு. வா. மை. அப்துல்ஜப்பார்] [1972 சனவரி 24]

அந்தப் பகுதி மக்களுக்கு வாழ்க்கை வளம் பெருகும். ஆகவே திட்ட ஆணைக்குழு எங்கெங்கு பிற்பட்ட பகுதியாக இருக்கிறதோ, அங்கெல்லாம் சிறு சிறு தொழில்களை ஏற்படுத்த வகை செய்தாகவேண்டும்.

அடுத்து ஒன்றை கடைசியாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இது எனது இதயப்பூர்வமான வேண்டுகோள். அரசாங்க உத்தியோகங்கள் சிறுபான்மையினராகிய எங்களுக்கு நியாயமான முறையில் கொடுக்கப்படுவதில்லை என்பது சிறுபான்மையினராகிய எங்கள் சமூகத்தினரின் மனக்குறை. இதை மறைத்துப்பேச நான் விரும்பவில்லை. தோழமைக் கட்சியாக திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சியில் இத்தகைய குறை இருப்பது நியாயம் அல்ல. என்னுடைய தாழ்மையான வேண்டுகோள்—டாக்டர் கலைஞர் அவர்களுக்கு—வேலைவாய்ப்புகள்—சிறு உத்தியோகத்தில் இருந்து பெரும் உத்தியோகம் வரை சிறுபான்மையினராகிய எங்கள் சமூகத்திற்கு நியாயமாகக் கொடுக்க வேண்டிய பங்கை கொடுக்க வேண்டும். மக்கள் விகிதாசார அடிப்படையில் உரிய பங்கை மட்டும்—நான் சிறிது கூடக் கேட்கவில்லை—அது நியாயமும் இல்லை—கொடுக்க வேண்டும். ஆளுநர் உரையில் சிறுபான்மையோருக்கு உரிய பாதுகாப்பு கொடுக்கப்படும் என்று கூறியிருந்தால் நான் பெருமகிழ்ச்சி அடைந்திருப்பேன். இந்தக் குறை நீக்கப்படும் என்று நம்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இந்தக் குடிசை மாற்று வாரியம் இன்னும் சென்னை நகரத்திலே மாத்திரம் இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. சென்னையிலே மாத்திரம்தான் ஏழைகள் இருக்கிறார்களா? இங்கே உள்ளவர்களாவது சற்று வசதியுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்று சொல்லலாம். ஆனால் கிராமப்புறங்களிலே உள்ளவர்கள் மிகக் கேவலமாக இருக்கிறார்கள். எனவே குடிசை மாற்று வாரியத்திட்டங்களை அங்கேயும் விஸ்தரிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கடந்த ஆண்டு சட்ட மன்றத் தொடர் கூட்டத்தில் அரிசன மக்களுடைய நலன்களைப் பெருக்க, குடிசை வாழ் மக்களுக்கு வேண்டிய வசதிகளைச் செய்து கொடுப்பதற்காக அவர்களுக்கு அதிகமாக நிதி ஒதுக்கம் செய்ய வேண்டுமென்று கூறியிருந்தோம். இந்த ஆண்டு அதிகமாக நிதி ஒதுக்கப்படும் என்று நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறேன். ஆளுநர் அவர்களுடைய உரையிலே பார்த்தால் அம்மாதிரி நம்பிக்கை துளிர்க்க இடம் இல்லை. ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக நாம் அவர்களுக்கு இழைத்த கொடுமை யினால் இன்று நல்ல நிலைமையில் இல்லாத அம்மக்களுக்கு ஒதுக்கிய தொகை போதாது, வேறு எந்தத் துறைக்கு அதிகமாகத் தொகை ஒதுக்கினாலும் ஒதுக்காவிட்டாலும் அரிசன நல மானியத் துறைக்கு அதிகமாக ஒதுக்கி, வீடு இல்லாதவர்களுக்கு வீடுகள் கட்டிக்கொடுத்தும், தொழில் இல்லாதவர்களுக்கு சிறு சிறு தொழில்களையும் ஏற்படுத்தித் தரவேண்டும். அப்படிச் செய்வதன்முலமாகத்தான் வாழ்க்கையிலே தாழ்த்தப்பட்ட நிலையில் இருக்கின்ற அந்த மக்களும் மற்றவர்களுக்குச் சமமாகப் பிடுநடை போட்டு முன்னேறமுடியும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, உணவுப்பொருட்கள் விலைவாசிபற்றி உறுப்பினர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். நானும் இந்த அரசுக்குப் பணிவன்புடன் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். உண்மையிலேயே சில பொருட்களின் விலைகள்—தை மாத அறுவடை முடிந்த பிறகு விலைகள் குறைவது சகலம், குறிப்பாக அரிசியின் விலை குறைவதுதான் வழக்கம்—

1972 சனவரி 24] [திரு. வா. மை. அப்துல்ஜப்பார்]

வழக்கத்திற்கு மாறாக விலை குறைவதற்குப் பதிலாக கூடிக்கொண்டே போகிறது. அதற்காக விவசாயிகளுக்குக் கட்டுப்படியாகாத விலை தரவேண்டுமென்று நான் சொல்லவில்லை. ஆனால் அதே சமயத்திலே பொதுமக்களும் பாதிக்காத அளவுக்கு விலைகளைச் சீரமைப்புச் செய்ய நம்முடைய அரசு நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு இத்துணை நேரம் எனக்குப் பேச வாய்ப்பளித்த துணைத் தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்து முடிக்கிறேன். வணக்கம்.

DR. M. MOSES : Mr. Deputy Speaker, Sir, the present division of panchayats into town panchayats and village panchayats has resulted in many village panchayats finding it difficult to even pay their employees since the income is very limited. This has resulted in bad neglect of the roads. So many roads are not at all motorable. When somebody is taken severely ill and has to be hospitalised or a doctor to be called, in such cases of emergency, the condition of the road is such that the patients could not be taken nor could the doctor come. Such is the pitiable condition of the road. During marriage ceremony and temple festivals, the villagers find it extremely hard. So, I request that the Highways Department should take over all the Panchayat roads or Government should give a substantial sum as aid to the Panchayats for maintaining these roads. That must be given separately every year; every year we are putting up new roads but no money is spent on maintaining it with the result, the roads become so bad that they cannot be used.

In the district of Kanyakumari there is a very fertile crop of prawns and lobsters. At present these are bought by merchants from Kerala and from Kerala, they are exported. I hope that our Government will look into this matter and they themselves will purchase these things from fishermen and start exporting it. They could also start a canning industry not only for fish but also for fruits like pineapples and different varieties of plantain and jack fruits, which are plenty in our district. Such an industry will be very welcome in our district.

For post-settlement work in our district, Kanyakumari district, 4 Tahsildars, 4 Deputy Tahsildars, 4 Assistants and 17 Special Officers have been appointed. But since these posts have not been recognised by the Accountant-General's Office, these people are not paid their salary from September 1971. For many of them who depend solely on their salary for their sustenance, this is very inconvenient. I request that the office of the Accountant-General be more prompt in these matters.

Regarding school teachers who have put in service in aided schools prior to entering Government service I want to say a few words. By virtue of Second Pay Commission's report, our Government has accorded first grade posts to the teachers working in aided schools and District Board. In our district alone there are about 200 graduate teachers and about 500 secondary grade

teachers who have put in considerable period of service in aided schools prior to their entering Government service. These teachers would have been eligible for the First Grade scale of pay if they had continued in aided schools. They have passed all the Departmental tests after entering the Government service. But unfortunately, they are still drawing a much lower pay than their counterparts in aided schools. Hence I request that their service in aided schools be considered for the scale of pay and pension. The neighbouring State of Kerala has taken into account the aided school service for the abovesaid purpose.

At present selection grade is given to 10 per cent of teachers in aided schools and 30 per cent of teachers in Government schools in each district. When a teacher comes into this grade his pay scale is Rs. 400-650 whereas the pay scale of the ordinary teacher is Rs. 275-400. A teacher comes into the selection grade purely by virtue of his seniority. So in some districts they get it in say 10 years whereas in other districts they may have to wait for more than 20 years and quite a few do not get into this scale at all. They retire before that. So I request that a period of say 10 or 15 years of service be fixed after which the teacher automatically moves into that selection grade, so that before he retires he goes into the scale of Rs. 400-650 and gets the benefit in his pension, gratuity, etc. I hope the Government would do the needful in the matter.

While we fully appreciate and thank the Government for the interim relief given to the handloom industry, we find that there is often a poor market for the handloom products because of competition by Mill products. I request our Hon'ble Chief Minister to contact the other Chief Ministers and approach the Central Government again and to make it a law that certain varieties of cloths like say dhoties, lunges, bed-sheets and towels be made only by handloom and not by mill. This will provide full time employment for the weavers and also provide a lot of scope for their cottage industry.

Thank you, Sir.

திரு. எஸ். ஆறுமுகம் : பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, கவர்னர் அவர்களுடைய உரையின்மீது பேரவை உறுப்பினர் திரு. கந்தப்பன் அவர்கள் முன்மொழிந்த நன்றியுரைத் தீர்மானத்தைப் பாராட்டி என்னுடைய கருத்துக்களைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

ஆளுநர் அவர்கள் இந்த உரையில் மிகத் தெளிவாக இந்த ஆட்சியினுடைய கொள்கையை, எண்ணத்தை இரத்தினச் சுருக்கமாகத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். இந்த அரசின் நோக்கமே ஏழை எளியவர்களான பாமா மக்களின் விரும்பங்களை யெல்லாம் நிறைவேற்றவேண்டுமென்பதுதான். பொதுமக்களின் விரும்பங்களைப் படம்பிடித்துக் காட்டும் கண்ணாடியாகவே இந்த அரசு விரும்புகிறது என்று ஆளுநர் அவர்கள் உரையிலே சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறார்கள். இந்த அடிப்படையிலே தமிழகத்திலே நெப்பாள நிலையான ஒரு

1972 சனவரி 24]

[திரு. எஸ். ஆறுமுகம்]

அரசை ஏற்படுத்தி நடத்திக்கொண்டு வருகிறது திராவிட முன்னேற்றக் கழகம். இதற்கு நேர்மாறான குற்றச்சாட்டுகளை இன்றைக்குச் சிதறிப் போயுள்ள எதிர்க்கட்சிகள் கூறுவதை நாம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.

எதிர்த்தரப்பில் பேசிய மேட்டூர் உறுப்பினர் திரு. சுரேந்திரன் அவர்கள், ஆளுங்கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் நம்முடைய முதல்வர் கலைஞர் அவர்களை முஜிபுர் ரஹிமான் என்று அழைப்பது நியாயமா என்ற கேள்வியைப் போட்டு, தமிழ்நாடு பிரிந்துபோகவேண்டுமென்று திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினர் விரும்புகிறார்கள், பேசுகிறார்கள் என்ற அப்பட்டமான குற்றச் சாட்டை இந்த ஆட்சியின் மீது களங்கத்தைச் சுமத்தி, இந்த ஆட்சியினுடைய கொள்கைக்கு நேர்மாறாக இங்கே எடுத்துப் பேசிவிட்டுப்போயிருக்கிறார்கள். பிரிந்து போக வேண்டுமென்ற உரிமையைத் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் தலைமையோ அல்லது தமிழகத்தின் முதலமைச்சரவர்களோ, பேரவை உறுப்பினர்களோ பாரும் ஆதாரத்தோடு சொன்னதாக அவர்களாலே நிரூபிக்க முடியாத ஒரு குற்றத்தை இங்கே சொல்லிவிட்டுப் போய் இருக்கிறார்கள்.

இன்றைக்குத் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம், இந்த ஆட்சியை நடத்தும் நாங்கள் 1962-ஆம் ஆண்டு சிஏ படையெடுத்த நேரத்திலே போறிஞர் அண்ணா அவர்கள் கொள்கைகளையெல்லாம் மறந்துவிட்டு, விடுதலையைக்கூட ஒற்றிவைத்துவிட்டு, இந்திய நாட்டைப் பாதுகாக்க வேண்டுமென்ற ஒரே ஆணையை, இந்திய நாட்டின் பாதுகாப்பிற்கு நம்முடைய கரத்தைக் கொடுப்போம் என்ற உறுதியைக் கொடுத்தார்கள். அதைத் தொடர்ந்து 1965-ஆம் ஆண்டு பாகிஸ்தான் படை எடுத்த நேரத்திலே அதே உறுதியைத் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் தெளிவாக மத்திய அரசுக்கு இந்த மாநிலத்திலிருக்கும் எங்கள் இயக்கம் ஆதரவு தெரிவித்து வந்திருக்கிறது. அதைத் தொடர்ந்து இப்பொழுது வங்க தேசப் பிரச்சினையை, மேற்கு பாகிஸ்தானுடைய அக்கிரமச் செயலைப் பொறுத்துக்கொள்ள முடியாத நிலையில், வங்க மக்கள் விடுதலை பெற வேண்டுமென்ற உணர்வோடு, வங்க மக்களின் எழுச்சியை உணர்ந்து, மத்திய சர்க்கார் வங்க மக்களுடைய மொழி உணர்வை, வங்க மக்களின் பொருளாதாரக் கொள்கை, வங்கமக்களின் கோரிக்கை, 6 அம்சத் திட்டங்கள் நியாயமானது, ஜனநாயகத்தின் அடிப்படையிலே அவர்கள் கேட்கிறார்கள், அவர்களுக்குப் பூரண உரிமையை அளிக்க வேண்டுமென்ற முடிவை இந்திய பேரரசு எடுத்த நேரத்தில், பாகிஸ்தான் நம்முடைய நாட்டின் மீது படை தொடுக்கக் கூடிய நேரத்தில், வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று, மேற்கத்திய நாடுகளின் ஆதரவைத் திரட்டிய நேரத்தில், நாம் மத்திய அரசு எடுத்த கொள்கைக்கு உறுதுணையாகயிருந்து, நம்மிடத்தில் எந்தவிதமான அப்பழுக்குமற்ற முறையில், கைமாறு பலனை எதிர்பார்க்காமல் இந்திய அரசுக்கு தமிழ் நாட்டிலேயிருக்கும் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம், தமிழக அரசு, நாங்கள் பரிபூரண ஆதரவு கொடுக்கிறோம், வங்க மக்களின் விடுதலைக்காக இந்தியப் பேரரசு என்ன நடவடிக்கை எடுக்கிறதோ அதற்கு நாங்கள் பரிபூரண ஒத்துழைப்பைத் தருகிறோம் என்று சொல்லி நம் தமிழக - முதலமைச்சர் அவர்கள் நாட்டுமக்களை ஒரே அணியில், குறிப்பாக தமிழகத்தில் உள்ள எல்லாக் கட்சிகளையும் சேர்ந்தவர்களை ஒரு அணியில் சேர்த்துக்கொண்டு, இந்திய பேரரசுக்கு நல்ல ஆதரவைத் தெரிவித்து வந்திருக்கிறார்கள்.

[திரு. எஸ். ஆறுமுகம்]

[1972 சனவரி 24]

இங்கே பேசிய திரு. சுரேந்திரன் அவர்களை நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன், திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் விடுதலை உணர்வை அல்லது விடுதலை வித்தை விளைவிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்திலிருந்தால் 1962-ஆம் ஆண்டிலிருந்து இப்பொழுது 1971-ஆம் ஆண்டுவரையில் நாட்டிலே ஏற்பட்ட பல்வேறு சம்பவங்களையும் வைத்துக்கொண்டு விடுதலை வித்துக்களைத் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் எங்கேயாவது விதைத்தார்கள் என்று அவர்களால் நிரூபித்து காட்ட முடியுமா? நாங்கள் விடுதலையைக் கைவிட்டுவிட்டு இந்திய நாட்டின் ஒருமைப்பாட்டுக்காக, அதே நேரத்தில் மாநிலத்தின் உரிமையைப் பெற்றுக்கொள்வதிலே மத்திய சர்க்காரோடு பேராடிக்கொண்டிருக்கும் ஒரு இயக்கமாக, தமிழகத்தின் தன்மானத்தைக் காப்பாற்ற, தமிழ்நாட்டின் பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்கு, தமிழகத்தின் கலாசாரத்திற்காக பாடுபட்டுக்கொண்டுவரும் இயக்கத்தின்மீது இல்லாத ஒரு பழியை அரசியல் உணர்வோடு குறிப்பிடுவது மிகப்பெரிய தவறாகும்.

இங்கே தேர்தல் நேரத்தில் கூட்டணி என்று வைத்துக்கொண்டு, பிறகு ஆளுங்கட்சியாக வந்ததும் கூட்டணிக் கட்சிகளை மதிக்கவில்லை என்று திரு. சுரேந்திரன் அவர்கள் சொன்னதும் உடனே திரு. பொன்னப்ப நாடார் அவர்கள் தலையாட்டுகிறார்கள். அவருக்குச் சந்தோஷம். அவர்களுக்குள் ஏதாவது வராதா, அதைப் பார்த்து நாம் சந்தோஷப்படலாம் என்று அவர்கள் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்றைக்குத் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தை அவர்கள் பார்ப்பதெல்லாம், பல கிரம்கள் விழுந்த கண்ணாடி முன்னால் அவர்கள் முகத்தைப் பார்த்துவிட்டு இப்படித்தான் அவர்கள் முகமும் இருக்குமா என்று சிண்டிகேட் காங்கிரசிலே இருப்பவர்களும் வேறுசில உதிரிக் கட்சியிலே இருப்பவர்களும் நினைக்கிறார்கள்.

திரு. ஆர். பொன்னப்ப நாடார்: உதிரிக்கட்சி எந்தக் கட்சி என்று விளக்கம் தரலாமா?

திரு. எஸ். ஆறுமுகம்: அப்படி நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைப் பொறுத்தவரையில் தேர்தல் கூட்டணி என்பது, முற்போக்கு எண்ணங்கள் கொண்டவர்கள், சோஷலிசக் கருத்துக்களைக் கொண்டவர்கள், ஜாதிமதபேதமற்ற சமுதாயத்தை உருவாக்க எண்ணுபவர்கள். தமிழ்நாட்டை ஜனநாயக வழியில் அழைத்துச் செல்லக் கூடியவர்கள் அத்தனைபேரும் ஒன்றுசேர்ந்து பிற்போக்குச் சக்திகளை ஒழித்துக்கட்ட வேண்டும், நாட்டின் பொருளாதாரத்திற்குக் குந்தகம் விளைவிக்கக் கூடியவர்களை ஆளுங்கட்சியாக அமர்த்தக் கூடாது என்ற அடிப்படையில் தேர்தல் கூட்டணியே தவிர, கூட்டணியிலே உள்ள கட்சிகளிலே இருப்பவர்கள் தங்கள் கட்சிகளை வளர்க்க ஆளுங்கட்சிக்கு ஒரு களங்கத்தை ஏற்படுத்தும் வகையில் சிலர் பேசுவதை அல்லது அரசியல் நோக்கங்கொண்டு அரசியல் கட்சியை வளர்க்க முனைவதை திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஏற்றுக்கொள்ளாது என்பதே எங்கள் தலைவரவர்களால் இன்றைக்கு எடுக்கப்பட்டு வரும் நடவடிக்கைகளே தவிர, ஏதோ நாங்கள் ஆளுநர் கட்சிக்கு வந்து விட்டோம், ஆளுங்கட்சியாகவே தொடர்ந்து இருக்க வேண்டும் என்ற பதவி மோகத்தில் இருப்பதாகக் கூட்டணியிலே இருப்பவர்கள் நினைத்துக்கொண்டு இருந்தால், அது மிகப்பெருந்தவறு என்பதை நண்பர் திரு. சுரேந்திரன் போன்றவர்கள் உணர்வேண்டுமென்பதை நான் இப்பொழுது கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

1972 சனவரி 24]

[திரு. எஸ். ஆறுமுகம்]

இன்றைக்கு வேலைவாய்ப்புத் திட்டம் நம்முடைய பொருளாதாரத்திற்கேற்ப, நம்முடைய நிதிநிலைக்கேற்ப, நம்முடைய முதலமைச்சரவர்கள் பல்வேறு கட்டங்களில், படித்த இளைஞர்களுக்கு, உயர்தலைப் பள்ளிகளிலே படித்தவர்களுக்கு, பொறியியல் பயிற்சிப் பெற்ற பட்டதாரிகளுக்குப் பல்வேறு கட்டங்களில் நம்முடைய சக்திக்கேற்பத் திட்டங்களை வகுத்து நாம் வேலை வாய்ப்பைக் கொடுக்கிறோம்.

அதேபோல் இன்றைக்கு மாநில அரசின் நிதி நிலைமைகளை ஆளுநர் அவர்கள் தெளிவாகக் கூறியிருக்கிறார்கள். இதைப்பற்றி ஏன் அந்த எதிர்த் தாப்பிலே இருக்கும் எதிர்க்கட்சியிலே இருப்பவர்கள், ஆளும்கட்சிக்கு மாறான கருத்துக்களைச் சொல்ல வேண்டுமென்று சொல்பவர்கள், நாட்டின் நன்மைக்காக நாங்கள்தான் பேசுகிறோம் என்று சொல்பவர்கள் ஏன் பேச மறுக்கிறார்கள் என்பது புரியவில்லை.

இங்கே நம்முடைய ஆளுநர் அவர்கள் தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு மத்திய அரசுக்கு 154 கோடி ரூபாய் வரையில் தர வேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் கால கட்டத்தில் நமக்கு வர வேண்டியது 141 அளவிலே வரும் என்று இங்கே தெளிவாகச் சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறார்கள். இப்படி நாம் பார்த்தால் நம்முடைய பொருளாதார நிலைமை, ஒரு ஆண்டுக்கு 60 கோடி ரூபாய்க்குமேல் நாம் கட்ட வேண்டும், ஆனால் கிடைப்பதோ 40 கோடி ரூபாய் அளவுக்குத்தான் என்றால், எந்த அளவில் நம்முடைய பொருளாதார நிலைமை சிரிந்து கொண்டிருக்கிறது. இதைச் செம்மையப் படுத்த வேண்டிய மத்திய அரசு ஒரு வட்டிக்கடைக்காரன் வட்டிக்குக் கடன் கொடுத்துவாங்குவதைப் போல இன்றைக்கு மாநில அரசை நடத்துவது நியாயமா? ஒரு நாட்டின் பொருளாதாரம் குன்றும் நேரத்தில் அந்த நாட்டின் நிதி நிலைமைக்கான திட்டங்களை மாநில அரசு செயல்படுத்துவதற்கு ஊக்கம் கொடுத்து வளர்க்க வேண்டிய கடமை, நாட்டு மக்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்க வேண்டிய பொறுப்பு மத்திய அரசுக்கு இல்லையா? மத்திய அரசை இந்த மாநில அரசு எத்தனைமுறை கேட்டிருக்கிறது? நிதியைக் கட்டித் தராதார்கள் என்று எத்தனைமுறை சொல்லியிருக்கிறது? இத்தகைய கடன் களைக் கொடுத்துவிட்டு வட்டியாகக் கேட்கிறார்களே, அந்த வட்டியையாவது குறைத்துக் கொள்ளுங்கள் என்று எத்தனைமுறை கேட்டிருக்கிறோம்? இதற்கு மத்திய அரசு செவிசாய்த்திருக்கிறதா என்றால் செவி சாய்க்கவில்லை.

இதைக் கண்டிக்கின்ற மனப்பான்மை, என்னும் எதிரிக் கட்சியில் இருக்கக் கூடியவர்களுக்கு, அதுவும் திரு. பொன்னப்ப நாடார் அவர்கள் கட்சியில் இருக்கக் கூடியவர்களுக்கு வருவதில்லை. ஏன்? 'அப்படி நிதிநிலைமை தம்முகத்தில் சரியாகிவிடுமானால், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினர் இன்னும் பல்லாண்டுக் காலம் ஆட்சியில் இருப்பவர்கள், நாம் என்னாவது? 15-ஆக இருந்தோம், 14-ஆக ஆனோம். இன்னும் சிலபேர் இல்லாமல் போகலாம்' என்ற அச்சந்தானே தவிர, வேறு அல்ல. மாநில அரசு தன்னுடைய கோரிக்கைகளை எடுத்து மத்திய அரசிடத்தில் வாதாடுவதிலே நாங்கள் என்றும் தயங்குவதில்லை. இங்கே பேசியவர்கள் பல கருத்துக்களைச் சொன்னார்கள்.

சிம்ப்சன் கம்பெனி தொழிற்சங்கப் பிரச்சினை பற்றிச் சுட்டிக் காட்டிப் பேசினார்கள். அதிகமாக அந்தப் பிரச்சினையில் தலையிட்டுப் பேச விரும்பவில்லை இருந்தாலும், இன்றைக்கு மத்திய அரசு இயற்றக்கூடிய தொழிற்சங்கச் சட்டங்களை மாநில அரசு நிர்வாக முறையில் செயற்படுத்தக்கூடிய

[திரு. எஸ். ஆறுமுகம்]

]1972 சனவரி 24

அமைப்பாகத்தான் இருக்கிறதே தவிர, தொழிலாளர்களுக்கென்று சட்டத்தை நாமே உருவாக்கி, தொழிலாளர்களைப் பாதுகாக்கக்கூடிய வழியில் சட்டத்தை உருவாக்கக் கூடிய அமைப்பாக மாநில அரசுக்கு அதிகாரமில்லை. நம்முடைய தமிழகத்தில் இருக்கக் கூடிய தொழிற்சாலைகளிலே தொழிலாளர்களுக்கும், நிர்வாகத்திற்கும் இடையிலே தகராறுகள் ஏற்படுமானால், கருத்து வேறுபாடுகள் ஏற்படுமானால், அதிலே சமரசம் செய்து வைக்கக்கூடிய முறையிலே தான் மாநில அரசு இயங்க வேண்டுமே தவிர, வேறல்ல. தொழில்கள் நல்ல முறையில் நடக்க வேண்டும், தொழிலாளர்களுக்குப் பாதுகாப்பு இருக்க வேண்டும், தொழில் உற்பத்தி பெருக வேண்டும் என்ற முறையில் தொழிற் தகராறுகள் ஏற்படுகின்ற நேரத்தில் எல்லாம் நம்முடைய மாநில முதலமைச்சர் அவர்களும், தொழில் அமைச்சர் அவர்களும் முதலாளிகளையும், தொழிலாளர்களையும் அழைத்து வைத்து, தொழிற்சங்கப் பிரதிநிதிகளை அழைத்துவைத்து பேசி சுமுகமான தீர்வைக் கடந்த ஐந்தாண்டுக் காலத்தில் திங்கள் ஆட்சி நிறைவேற்றி வந்திருக்கிறது.

ஆனால் சமீபத்தில் சிம்ப்சன் கம்பெனி பிரச்சினையில் மத்திய அரசின் அமைச்சர் ஒருவர் தமிழகத்திற்கு வருகிறார் என்றால், அவர் தமிழக முதலமைச்சரைச் சந்தித்து பிரச்சினையைப் பற்றிக் கேட்டிருக்க வேண்டும். தொழிலமைச்சரைச் சந்தித்துக் கேட்டிருக்க வேண்டும். முதலமைச்சர், தொழிலமைச்சர், தொழிற்சங்கப் பிரதிநிதிகள் ஆகியோருடன் கலந்து பேசி சுமுகமான தீர்வு காண முயற்சி எடுத்திருக்க வேண்டும். இந்திய நாட்டின் ஒருமைப்பாட்டில் உள்ளபடியே அவர்களுக்கு அக்கறை இருந்திருக்குமானால் அப்படிச் செய்திருக்க வேண்டும். அதற்கு மாறாக அந்த அமைச்சர் தோடியாக தொழிலாளர் மத்தியில் சென்று நம்முடைய திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சி மீதும், இந்த அமைச்சரவை மீதும் களங்கத்தை ஏற்படுத்தும் வகையில் தொழிலாளர்களைத் தூண்டிவிடுகின்ற முறையில் அவருடைய பேச்சு அமைந்திருந்தது என்று சொன்னால், இந்திய நாட்டின் ஒருமைப்பாட்டை எப்படி டில்லி அமைச்சர் காப்பாற்றினார் என்பதுதான் என்னுடைய கேள்வி. எந்த அளவுக்கு உண்மையோ தெரியவில்லை — இந்த ஆட்சியை ஆறு மாத காலத்தில் டில்லியில் செய்து விடலாம் என்ற அளவுக்கு சில அரசியல்வாதிகளுடைய மனத்தில் என்னாம் இருக்கிறது.

சேலம் இரும்பாலை பற்றி ஆளுநர் அவர்கள் சொல்லி இருக்கிறார்கள். இதைப்பற்றி அந்தத் தாப்பிலே இருந்து யாராவது பேசுவார்களா என்று பார்த்தால் இல்லை. முழுக்க முழுக்க இந்த ஆட்சியைக் குற்றம் சொல்லி விதிலேயே இருக்கிறார்களே தவிர, நம்முடைய உரிமையைப் போராடிப் பெற டெல்லியிலுட்கிலே வாதாட அவர்கள் தயாராக இல்லை.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி:

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத்தலைவர் : திரு. ஆறுமுகம் கூறிய அந்த வார்த்தைகளைச் சபையின் நடவடிக்கைக் குறிப்பிலிருந்து நீக்க வேண்டுமென்று உத்தரவிடுகிறேன். இதனைப் பத்திரிகைகளிலும் பிரசுரிக்கக்கூடாது என்று உத்தரவிடுகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவரின் ஆணைக்கிணங்க அகற்றப்பட்டது.

[1972 சனவரி 24]

திரு. எஸ். ஆறுமுகம்: 1952-ம் ஆண்டில் இருந்து சேலம் இரும்பாலை பற்றிப் பேசப்பட்டு, பிறகு அந்தத் திட்டம் தயாரிக்கப்பட்டு, ஜப்பான், ஜெர்மனி போன்ற நாடுகளில் இருந்தெல்லாம் நிபுணர்கள் வரவழைக்கப்பட்டு அவர்கள் எல்லாம் பார்த்து, சேலம் கஞ்சமலை இரும்புத் தாதுவிருந்து நல்ல சுகமான இரும்பு தயார், செய்யலாம் என்றும், தொழில் அமைக்கலாம் என்றும், லாபகரமாக நடைபெறும் என்றும் அறிக்கை கொடுத்து, அதன்பேரில் தஸ்தூர் கம்பெனியை அறிக்கை தயாரிக்கச் சொல்லி 1963-64-ம் ஆண்டில் அவர்கள் அறிக்கை மத்திய அரசிடம் கொடுத்தார்கள். இந்தத் திட்டத்தை உடனடியாகச் செயல்படுத்தலாம் என்று அந்த அறிக்கையிலே கூறியிருந்தார்கள். அதன்படி 1964-ம் ஆண்டில் என்னுடைய வீரபாண்டி தொகுதியில் இரும்பாலைத் திட்டத்திற்கென 24,000 ஏக்கர் நிலத்தை எடுத்துக் கொள்ளுவதற்கு அரசு 4 (1) நோடிபிகேஷன் செய்தார்கள். தஸ்தூர் கம்பெனி அறிக்கையில் 24,000 ஏக்கர் தேவை என்று சொன்னதை வைத்துக்கொண்டு அந்த நோடிபிகேஷன் கொடுத்தார்கள். இதனால் அந்தப் பகுதி மக்கள் 1964-ம் ஆண்டில் இருந்து புதிய வீடுகள் கட்டிக் கொள்ள வழி இல்லை, விவசாயத்திற்கு மின்சாரத்தைப் பெற வழி இல்லை, தொழிலை நடத்த வழி இல்லை, குடிதண்ணீர் வசதியைத் தீர்த்துக் கொள்ள வழி இல்லை. நல்ல பள்ளிக் கட்டடங்களைக் கட்டி நம்முடைய வீட்டுப் பிள்ளைகள் படிக்க வசதி இல்லை. இப்படி பல்வேறு கட்டடங்கள். அந்தப் பகுதி மக்கள் கடந்த பத்தாண்டுக் காலமாக தொல்லைகளைத் தாங்கிக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள்.

சேலம் இரும்பாலைத் திட்டம் வந்தால் போதும் என்ற எண்ணத்தில் பொறுத்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அப்போது செய்த மதிப்பீட்டின்படி புஞ்சை நிலத்திற்கு 1,500 ரூபாய் என்றும், நஞ்சை நிலத்திற்கு 2,300 ரூபாய் என்றும் நஷ்ட ஈடு கொடுக்க முடிவு செய்யப்பட்டது. இன்றைய மதிப்பு ஐயாயிரம், ஆறாயிரம் அளவுக்குப் போயிருக்கிறது. எப்படி இருந்தாலும் நம்முடைய அரசு நம்மைக் கவனிக்கும், தமிழக அரசு காப்பாற்றும் என்ற நம்பிக்கையில் இருக்கிறார்கள். இந்தத் திட்டம் அங்கு வருவதால் அங்கு வேலை வாய்ப்பு கிடைப்பதோடு தமிழகத்தின் பொருளாதாரம் உயரும் என்ற நோக்கத்தில் அவர்கள் எந்த விதமான கிளர்ச்சியிலும் ஈடுபடாது தமிழக அரசு எடுத்து வரும் நடவடிக்கைகளுக்கு அவர்கள் ஆதரவு தெரிவித்திருக்கிறார்கள். இந்தத் திட்டத்திற்கு கடந்த செப்டம்பர் 1970-ம் ஆண்டு இந்திரா காந்தி அம்மையார் அவர்கள் வந்து அடிக்கல் நாட்டிச் சென்றிருக்கிறார்கள். இரும்பாலைத் திட்டத்திற்கான கால்கோள் விழாவெல்லாம் முடிந்த பிறகு இன்றையதினம் அந்தத் திட்டத்தை ஆரம்பிக்கலாமா, கூடாதா என்று ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டுமென்று சொன்னால், மத்திய அரசு எந்த அளவுக்கு மாநில அரசின், தமிழகத்தின் திட்டத்தைப் புறக்கணிக்கிறது என்பதை எதிர்க்கட்சியில் இருக்கக்கூடிய சட்டப் பேரவை உறுப்பினர்கள் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

(மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் தலைமை)

இந்தத் திட்டத்தை டெல்லி அரசு நிறைவேற்றியே தீர வேண்டும், இதைச் செயல்படுத்தாவிட்டால் ஆளும் கட்சியோடு எதிர்க்கட்சியாகிய நாங்களும் ஒன்று சேர்ந்து வட புலத்தை நோக்கி உரிமைக்காகப் போராடுவோம் என்று சொல்ல மாட்டார்களா என்று பார்த்தேன், ஆனால் அவர்கள், இந்தத் திட்டம் நிறைவேறி விட்டால் இந்த ஆட்சிக்குப் பெருமை வந்துவிடும், வேலை

வாய்ப்பு பெருகிவிடும், அரசாங்கத்தின் பொருளாதாரம் உயர்ந்துவிடும், ஆகவே நாம் எதற்காக ஒத்துழைப்புத் தரவேண்டுமென்ற அரசியல் உத்தேசத்தோடு அவர்கள் நடந்து வருகிறார்கள்.

தான் இன்றையதினம் டெல்லி அமைச்சர் அவர்களுக்கும், இந்திரா காந்தி அவர்களுக்கும் சேர்த்து, இந்த மன்றத்தின் மூலம் சொல்வேன், சேலத்திலே இரும்பாலை ஏற்பட வேண்டும், கஞ்சமலையில் இருக்கும் கல்லை எடுத்து அங்கேயே அதைக் காய்ச்சி இரும்பாக்க வேண்டும். அங்கே இருக்கும் கல்லை எடுத்துக்கொண்டு நெய்வேலிக்கோ அல்லது வேறு எங்கேயாவது கொண்டு போய் விடலாம் என்று மத்திய அரசு, அரசியல் கார்ப்புணர்ச்சியோடு மத்திய இரும்பு அமைச்சர், நினைப்பார்களேயானால், கஞ்சமலையில் இருக்கும் ஒரு கல்லை எடுத்துக் கொண்டு வெளி மாவட்டங்களுக்கு மட்டுமல்ல, வெளி மாநிலங்களுக்கு எடுத்துச் செல்லவேண்டுமென்றால், அங்கே லட்சக்கணக்கான பிணங்களை மிதித்துக்கொண்டு தான் செல்லமுடியும் என்று இந்த நேரத்தில் சொல்லிக்கொள்கிறேன். இது என்னுடைய கோரிக்கை மட்டுமல்ல, தமிழ் நாட்டின் நீண்ட நாடைய கோரிக்கை, சேலத்திலே தான் இரும்பாலை இருக்க வேண்டுமென்பது. அதை மத்திய அரசு உடனடியாக செயல்படுத்த வேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நம்முடைய ஆளுநர் அவர்கள் சிறப்பான ஒரு உரையை இங்கே நிகழ்த்தியிருக்கிறார்கள். அந்த அடிப்படையில் தமிழ்நாட்டின் உரிமைக்காக, தமிழ் நாட்டின் வளர்ச்சிக்காக, தமிழ்நாட்டின் கலாச்சாரத்திற்காக, தமிழ் மக்களை, 4½ கோடி மக்களை அழைத்துச் செல்லக்கூடிய நாயகனாக நம்முடைய தமிழ் நாட்டு முதலமைச்சர் இருப்பார்கள் என்ற மன நிறைவோடு, அவர்களுடைய உரையை பாராட்டி, வாழ்த்தி அமைகிறேன். வணக்கம்.

திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி: சபாநாயகர் அவர்களே, கவர்னர் உரையின் பேரில் நன்றித் தீர்மானம் கொடுக்கப்பட்டதற்குச் சில திருத்தங்களை நான் வற்புறுத்தவே கொடுத்திருக்கிறேன். அது அநேகமாக உறுப்பினர்களுக்கு எல்லாம் சிக்கிரத்தில் கொடுக்கப்படும் என்று நம்புகிறேன். சுருக்கமாகச் சொல்லப்போனால், இந்த ஆளுநர் அவர்களின் உரையிலே குறிக்கப்படாத சில விஷயங்கள் என்று அந்தத் திருத்தத்திலே நான் கொடுத்திருக்கிறேன். யுத்த காலத்தில் அமெரிக்காவின் நிலை குறிக்கப்படவில்லை. கைத்தறி நெசவுத் தொழிலாளர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை. நிலச்சீர்திருத்தம் என்பதைப் பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை, காவேரி விவகாரத்தைப் பற்றி என்ன நிலை என்பதைப் பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை. அதே நேரத்தில், விவிலாசி சம்பந்தமாகவும், மூடிய மில்களைத் திறப்பது சம்பந்தமாகவும், மக்கிய-மாநில அரசு உறவு பற்றியும் சில திருத்தங்களைக் கொடுத்து இருக்கிறேன். அந்தத் திருத்தத்தின் அடிப்படையில் ஆளுநர் அவர்களின் உரையின் மீது பேசலாம் என்று இருக்கிறேன். ஆளுநர் உரையின் மீது மிகத் தெளிவாகவும், அவர்களுடைய நிலையை வலியுறுத்திச் சொல்லக்கூடிய நிலையில் நன்றித் தீர்மானம் கொண்டு வந்த திரு. செ. கந்தப்பன் அவர்கள் பேசியிருக்கிறார்கள். அவர்களை எழுப்பியுள்ள ஒன்றிரண்டு விஷயங்களுக்குப் பதில் சொல்ல வேண்டியதும் என்னுடைய கடமையாக இருக்கிறது. அதற்கு நான் கடைசியில் வாலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

[1972 சனவரி 24]

[திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி]

கவர்னர் அவர்கள் உரையிலே யுத்தத்தைப் பற்றியும், அந்த யுத்தத்திலே நம்முடைய ஜவான்கள் வீரமாக போரிட்டதைப்பற்றியும் பாராட்டியிருக்கிறார்கள். அதேநேரத்தில் தமிழக அரசு அந்த ஜவான்கள் குடும்பத்திற்குச் செய்யக்கூடிய உதவிகளையும் பற்றிச் சொல்லிப் பாராட்டியிருக்கிறார்கள். இதிலே யாருக்கும் எந்தவிதமான ஆட்சேபனையும் இருக்க முடியாது. அதை எல்லோரும் கண்டிப்பாக வரவேற்பார்கள். சோவியத் யூனியன் போன்ற நாடுகள் என்று குறிப்பிட்டு விட்டு, சில நாடுகள் தெரிந்தோ, தெரியாமலோ எதிராக நின்றார்கள் என்று குறிப்பிட்டு இருக்கிறதே தவிர, இதே ஈபையில் நாம் வங்க தேசத்தை ஆதரித்து நிறைவேற்றிய தீர்மானத்தில் அமெரிக்கா எதிர்ப்பு நடவடிக்கை எடுத்து இருக்கிறது என்று தெளிவாகக் குறிப்பிட்டு இருக்கிறோமே, இந்திய மக்களுக்கு மத்தியில் அமெரிக்கா இந்தியாவின் ஒரு எதிரி என்பதாக தெளிவாக்கி இருக்கிறோமே அதைக் குறிப்பிடவில்லை. நாம் நிறைவேற்றிய அந்தத் தீர்மானத்தை தொடர்ந்து சில கஷ்டங்கள் நமக்கு கண்டிப்பாக உருவாகத்தான் செய்யும்.

நாம் அமெரிக்காவுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய கடன் தொகை, அமெரிக்காவுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய கடனுக்குரிய வட்டி, இதையெல்லாம் உடனடியாகக் கொடுக்க வேண்டுமா, அல்லது, அதை எப்படி ஒத்திட்டுப் போட வேண்டும் என்பதைப்பற்றி மத்திய அரசு சில நிலைகளை இப்போது எடுத்திருக்கிறார்கள். அதே மாதிரியாக அமெரிக்காவிலிருந்து அவர்கள் இனிமேல் சாமான்கள் அனுப்பப்போவது இல்லை என்று சொன்னார்கள். அது தேவையில்லை. ஒரு காலத்தில் பிரிட்டிஷ் சாமான்களைப் பிடிக்காரம் செய்த பாரம்பரியம் நமது நாட்டிற்கு உண்டு. பிரியமாக நமக்கு பணம் கொடுத்தாலும், பின்னால் இருந்து கொண்டு நம்மை கொலை செய்ததற்கு ஏற்பாடு செய்யும் நாட்டின் உதவி நமக்குத் தேவையில்லை. அந்த முறையில் வங்க தேசத்து மக்களுக்கு பண உதவி செய்கிறோம் என்று அமெரிக்கா சொன்னதோத்தில், அவர்கள் நிராகரித்து விட்டார்கள்.

பி.எல். 480 என்பது ஒரு பெரிய சர்ச்சை. நாடாளுமன்றத்தில் அநேகமாக எல்லாக் கட்சியைச் சார்ந்தவர்களும் எழுப்பி இருக்கிறோம். அதிலே கிடைக்கிற பணம் இந்தியாவிலேயே நடமாடிக் கொண்டிருக்கிறது. அது அமெரிக்க லாபிக்கு பெரிய உதவியாக இருக்கிறது. மக்களை காப்பீடு செய்யும் பெரிய சாதனமாக அது இருந்து கொண்டு இருக்கிறது. இந்த லாபி இன்னும் அதிகமாக வேலை செய்யும் என்ற காரணத்தால் பி.எல். 480 பணத்தை யாரும் உபயோகிக்கக்கூடாது என்ற அளவில் "That will have to be frozen" ஒரு முடிவு எடுக்க வேண்டும்.

அமெரிக்காவின் செயல்களை எதிர்க்கிறோம் என்பதற்காக அவர்கள் நமக்குத் தருகிற உதவிகளை நிறுத்தப்போகிறோம் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் நிறுத்தப்போகிறோம் என்று நம்மை மிரட்ட வேண்டியது இல்லை. எப்படி நமக்கு மத்திய அரசின் கொள்கைகள் பிடிக்கவில்லை என்று சொன்னால், ரயில் நிலையங்கள் முன்பும், மத்திய சர்க்கார் அலுவலகங்கள் முன்பும், போஸ்டாபிஸ் முன்பும் மறியல் செய்கிறோமோ, ஆர்ப்பாட்டம் செய்கிறோமோ அநேபோல் அமெரிக்க அரசாங்கத்தின் கொள்கைகளை எதிர்த்து அவர்கள் நாட்டு கம்பெனிகள் முன்பு, எல்லோ, கால்டாக்ஸ் முன்பு, பாங்குகள் முன்பு, மறியல், ஆர்ப்பாட்டங்கள் செய்வது என்று முடிவு எடுத்து இருக்கிறோம். ஆர்ப்பாட்டங்கள் செய்வது என்பது பலாத்காரத்தில் கொண்டுவரும் என்று சொல்வது தவறு. அந்த இடங்களுக்குப் போகாமலேயே பலாத்காரம்

[திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி] 1972 சனவரி 24

தோன்றக்கூடும். இன்றைக்குப் பல கட்சியினர் இப்படிப்பட்ட முடிவு எடுத்து இருக்கிறார்கள். ஆளுநர் உரையில் மாநில மக்கள் இப்படிப்பட்ட ஒரு நிலையை எடுத்து இருக்கிறபோது, அதைக் குறிப்பிடாமல் இருந்தது, அதற்கு சற்று மாறாக இருக்கிறது என்று நான் இங்கே குறிப்பிட ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்து, ஆளுநர் அவர்கள் உரையிலே, இந்திரா காந்தி அவர்கள் சொன்ன மாதிரி, “வார் அகென்ஸ்ட்-பாவர்ட்டி” என்று நான்காவது பாராவினாலே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இங்கே இருக்கும் நிலைமையை எந்த அளவிற்குப் படம் பிடித்துக் காட்டமுடியுமோ அந்த அளவுக்கு படம் பிடித்துக் காட்டுகிறோம். இப்படி படம் பிடித்துக் காட்டுவதோடு நிறுத்தி விடமுடியாது. அதை மாற்றுவதற்கு நாம் என்ன செய்யப்போகிறோம் என்பதைப் பற்றியும் ஒரு அழுத்தமான, ஒரு விவேகமான நிலை எடுக்கவில்லை என்பதையும் நான் சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, 5-6 பாராவினாலே, நம்முடைய அரசு வேளாண்மைத் துறையில் உணவு உற்பத்தியில் 70 லட்சம் டன்னிலிருந்து 73 லட்சம் டனாக உயர்ந்து இருக்கிறது என்ற விவரம் இருக்கிறது. 3 லட்சம் டன் உயர்ந்து இருக்கிறது, இன்னும் அதிகமாக உயர்வதற்குச் சந்தர்ப்பம் இருக்கிறது, அப்படி உயர்ந்து இருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கிறபோது, ஒரு பக்கத்தில் விலையும் உயர்ந்து இருக்கிறது. மக்களுடைய நிலையைப் படம் பிடித்துக் காட்டுவது என்றால், சாதாரண மக்கள் அரிசி விலை உயர்ந்து இருப்பதாலே உண்மையிலேயே அதிர்ச்சி அடைந்து இருக்கிறார்கள். அதற்கான உறுதியான நடவடிக்கையை எடுக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறார்கள். அதற்கு துரித நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். அரசின் கையில் இருக்கும் அதிகாரத்தை வைத்துக்கொண்டு எதையும் திட்டவாட்டமாகச் செய்யமுடியும். அதைப்பற்றி விவரமாகவும் நான் எடுத்துச் சொல்லமுடியும். தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்த வரையில் இருக்கிற உற்பத்தியை வைத்துக்கொண்டு, அன்று அண்ணா அவர்கள் இருந்த போது ரூபாய்க்கு ஒரு படி அரிசி கொடுத்தார்களே—அப்படி கொடுப்பது வேண்டுமானால் கஷ்டமாக இருக்கலாம் இப்போது—அதைப்போல் இன்றைக்கு இருக்கும் உற்பத்திச் செலவை வைத்துக்கொண்டு, சாதாரண விவசாயிக்கு ஒரு குவிண்டாலுக்கு ரூ. 10 அதிகமாக கொடுத்து கூட, படி அரிசி ரூ. 1.40-க்கு விற்கமுடியும் என்பது என் கருத்து. அதற்காக அரசாங்கம் துரித நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அந்தக் காரியத்தை கண்டிப்பாக அரசு துரிதமாகச் செய்ய வேண்டும். அதற்கு தக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, சீனி பற்றியது. இந்த சர்க்கரையைப் பொறுத்தவரையில் அதிகமான விவரம் அரசுக்குத்தான் தெரியும். அதிலும் மத்திய சர்க்கார் இன்னும் அதிகமான விவரத்தை வைத்திருப்பார்கள். உற்பத்தியில் 60 சதவிகிதம் சர்க்கார் மூலம் விநியோகிப்பது என்றும், 40 சதவிகிதம் பகிரங்கமாக, மார்க்கெட்டில் உற்பத்தியாளர்களே விநியோகிப்பது என்பது, ஏற்பாடு. நான் அறிய விரும்புவது, இப்பொழுது மார்க்கெட்டில் இந்த 60-ம், 40-ம் முறையாக விநியோகிக்கப்படுகிறதா? எனக்குச் சந்தேகம். 40 சதவிகிதம் தான் நடமாடுகிறது. 60 சதவிகிதம் வெளியிலேயே வராமல்

[1972 சனவரி 24 [திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி]

இருக்கிறது. இதற்குக் காரணம் என்ன? யார் பொறுப்பு?

we will have to fix responsibility

அது அதிகாரியாக இருந்தாலும் சரி, வேறு யாராக இருந்தாலும் சரி, அவர்கள் செய்வது நாட்டு மக்களுக்கு விரோதமான காரியம். ஆகவே, கடுமையான நடவடிக்கை எடுத்தாக வேண்டும். முன்புகூட இங்கே சினி அம்மாதிரி வினியோகம் செய்யப்பட்டது. அரசே வினியோகம் செய்தது. 60 சதவிகிதத்தை உபயோகம் செய்தபோது, முதலில் நஷ்டம் ஏற்பட்டிருக்கலாம். ஆனால் வருஷக் கடைசியில், லாபந்தான் வந்தது. அப்பொழுது ரூ. 1.70-க்கு ஒரு கிலோ என்று விற்ப்போது, இதே தமிழக அரசு விற்ப்போது, வருஷம் முடிவில் லாபம்தான் வந்ததாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அப்படியானால் இப்பொழுதும் ரூ. 1.75-க்கு ஒரு கிலோ என்று விற்ப்பு ஏன் இரண்டு கோடி ரூபாய் லாபம் காட்டக் கூடாது? நான் எண்ணெய், பருப்பு இவற்றின் விஷயத்திற்குப் போகவில்லை. அவையெல்லாம் மக்களுக்குத் தேவையானவை தான். ஆகவே, விலைவாசி சம்பந்தமாக இன்னும் கொஞ்சம் முனைப்பாக இருக்க வேண்டும் என்று சொல்லிவிட்டு, அடுத்த விஷயத்திற்குப் போகிறேன்.

நிலச் சீர்திருத்தம் சம்பந்தமாக

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : தலைவர் அவர்களே, சர்க்கரையைப் பற்றி பேசினார்கள். 60 சதவிகிதம் சர்க்காருக்கு வருகிறது. அதை வேறு ஒட்டல்களுக்கோ, மற்றவர்களுக்கோ கொடுக்கவில்லை. வீடுகளுக்குத் தான் பிரித்துக் கொடுக்கிறோம். அந்த உத்தரவாதத்தைக் கொடுக்க முடியும். அதிலேயும், தமிழ் நாட்டில் உற்பத்தியாகும் சர்க்கரையில் 60 சதவிகிதம் நமக்குக் கொடுப்பதில்லை. இந்தியா முழுவதிலும் உற்பத்தியாவதைக் கணக்கெடுத்து, அதில் ஒரு சதவிகிதத்தை நமக்குக் கொடுக்கிறார்கள். அதுவும் கொஞ்சம்தான். அப்படிக் கொடுத்ததிலே, சென்ற மாதத்தில் நமக்குக் கிட்டத்தட்ட 10,000 டன் கிடைத்தது, அதை எல்லா மாவட்டங்களுக்கும் கொடுத்து விநியோகம் செய்யச் சொல்கிறோம். ஒரு உத்தரவாதத்தைக் கொடுக்கிறேன். இப்படிக் கிடைக்கும் சர்க்கரையை, ஒட்டல்களுக்கோ, அல்லது ரொட்டி செய்பவர்களுக்கோ, ஐஸ் க்ரீம் செய்கிறவர்களுக்கோ, வேறு தொழில் செய்பவர்களுக்கோ கொடுக்கவில்லை. இது பூராவும் ஒவ்வொரு மாவட்டத்திற்கும் கொடுத்து, கடுமையான வரையில் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் மூலம் விநியோகம் செய்ய வேண்டும் என்று உத்தரவு போட்டிருக்கிறது.

திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி : நன்றி. அதே நேரத்தில் விலையைப் பற்றியும் அறிய விரும்புகிறேன். அதை பதில் சொல்லும்போது சொல்லலாம் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நிலச் சீர்திருத்தத்தைப் பற்றிச் சொல்லும்போது, நிலச் சீர்திருத்தம் என்பது அநேகமாக, முன்னேற்றக் கழகமும், மற்ற முற்போக்குக் கட்சிகளும் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கும் கொள்கை. ஆனாலும், சில சில விஷயங்கள் வரும் போது, விதிவிலக்குகள் இருக்கின்றன என்றாலும், அவையும் ஒவ்வொன்றாக ரக்து செய்யப்பட்டு வருகின்றன. இன்றைக்குச் சர்க்கரை ஆலைக்கு கரும்பு உற்பத்தி என்றதிலிருந்து, மலைமீதிருக்கும் நிலங்கள் இப்படி விலக்கு எத்தகையிருக்கிறது. என்னுடைய அபிப்பிராயம், இன்றைக்கு கமிட்டி. கமிஷன் சொல்லித்தான் செய்யவேண்டும் என்ற நிலையை மாற்றி, சீக்கிரத்தில் அரசே ஒரு திருத்த மசோதாவைக் கொண்டு வந்து விவசாயிகளுக்கு வேண்டிய நிலம்

[திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி]

[1972 சனவரி 24]

கிடைத்திருக்கிறதா, உழுது பயிரிடும் விவசாயிகளுக்கு வேண்டிய நிலம் கிடைத்திருக்கிறதா என்பது போன்ற விவரங்களைச் சேகரித்து சபைக்குக் கொடுத்தால் இன்னும் அதிகமாக நம்பிக்கை ஏற்படும்.

அதுமாதிரமல்லாமல், இன்றைக்குக் கூட, இனம் சம்மந்தமாக அல்லது குத்தகை விவசாயிகள் சம்மந்தமாக நாம் போட்டிருக்கும் சட்டங்கள் அமல் நடத்தப்பட முடியாமல், சில அதிகாரிகள் அல்ல, சில ஐட்ஜுகள் என்று இருப்பவர்கள், தங்கள் அதிகாரங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட சில காரியங்களைச் செய்கிறார்கள். தஞ்சை மாவட்டத்தில், குத்தகைக்காரர் வெளியேற்றத்திற்கு டிஸ்ட்ரிக்ட் முன்சிப் உத்தரவு போட்டிருக்கிறார்கள். அதை மீறி எல்லாக் கட்சிக்காரர்களும் நிலத்தை கையகப்படுத்துவது என்று ஏற்றுக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். இந்தமாதிரி காரியங்களில் வெகு துரிதமாக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். ஏற்கனவே விவசாயிகளுடைய ஸ்தாபனமே பலநேரமாக இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட சட்டப் போக்கின் காரணமாக, இண்டர்பிரி டேஷன் காரணமாக, வெளியேற்றம் நடைபெறுகிறது. ஆகவே, விவசாயிகளுக்கு பாதுகாப்புக் கொடுக்கும் முறையில், சட்டம் வரவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இன்னொன்று, விவசாயிகள் கொடுக்கும் வட்டி. ரிசர்வ் பாங்கியிலிருந்து 3 சதவிகிதத்துக்கு வாங்கும்போது, எப்படி விவசாயிக்குக் கொடுக்கும் போது, கூட்டுறவு வங்கிகள் மூலம் கொடுக்கும் போது, 9 சதவிகிதம் ஆக உயருகிறது? அவர்களுக்குக் கொடுக்கும்போது, எந்த அளவுக்கு குறைத்துக் கொடுக்க வேண்டும் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். விவசாயிகளின் கடன் நிவாரணச் சட்டம் இப்பொழுதும் தேவை. 1938-ல் என்று நினைக்கிறேன். கடன் நிவாரணச் சட்டம் வந்தது. வாங்கிய கடனுக்கு மேல் வட்டி கொடுத்திருந்தால், அதன் பிறகு வட்டி கொடுக்க வேண்டியதில்லை என்று சட்டம் அப்பொழுது வந்தது. இப்பொழுதும் கடன் நிவாரணச் சட்டம் தேவைப்படுகிறது.

மின்சாரம் பற்றி ஏற்கனவே விவாதித்து இருக்கிறோம். நான் அப்பொழுது சொன்னேன், அரியானாவில் எல்லா கிராமங்களுக்கும் மின்சாரம் கொடுத்து விட்டதாகச் சொன்னாலும், அங்கே ஒளி கிடைத்தாலும், 'டெப்ட்' கிடையாது என்று சொல்லியிருக்கிறேன். நாம் 72-க்குள் எல்லா கிராமங்களுக்கும் மின்சாரம் கொடுப்போம் என்ற நிலை வந்திருக்கிறது. அதே நேரத்தில் கட்டணத்தை உயர்த்தவேண்டிய அவசியம் என்ன? இன்றைக்குக் கூட நாம் பல விஷயங்களைக் கட்ட பண்ணிக் கொண்டு, நான் கொடுக்கும் ரூ. 400 கோடி மூலதனத்தை வைத்துச் செய்யும்போது, மானியமாகவே விவசாயிகளுக்குக் கொடுக்கலாம். அதனால் நஷ்டம் ஏற்பட்டாலும் பரவாயில்லை என்ற முறையில் சித்திக்க வேண்டும். எவ்வளவோ வாக்குறுதிக்குப் பிறகு 12½ பைசா, சர்சார்சும் சேர்ந்து ஒரு யூனிட்டிக்கு என்று வரும்போது, உண்மையிலேயே, ஆளும் கட்சி சட்ட மன்ற உறுப்பினர்களும் நான் சொல்வதை ஒப்புக் கொள்வார்கள். ஆனால் இங்கே பேசுவதில் தயக்கம் இருக்கலாம். அப்படிக் கூட்டியதன் காரணமாக ஜனங்களிடையே அதிருப்தி ஏற்பட்டிருக்கிறது என்கிற விஷயத்தைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். செய்த முறையே கூட, ஏதோ 'நேஷனலைஸ்'. திருத்தி அமைக்க என்று கட்டணத்தை உயர்ந்தி யிருக்கிறோம் என்ற நிலை ஏற்பட்டிருப்பது சரியில்லை என்பதைச் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

1972 சனவரி 24]

[திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி]

தொழில் சம்பந்தமாக, எங்கள் கொள்கையை வலியுறுத்திச் சொல்லியிருக்கிறோம். தனி முதலாளிகளோடு, அரசு நடத்தும், 'ஜாயின்ட் செக்டர்' என்பதை நாங்கள் கொள்கை ரீதியில் எதிர்ப்பவர்கள். தனி முதலாளிகளுக்குச் சலுகை கொடுப்பது அது. சிம்சனை எடுத்துக் கொண்டால் கூட, விவகாரம் ஒரு பக்கம் இருந்தாலும், எங்களுடைய கட்சி டெல்லியில் கூடிய போது, தீர்மானம் நிறைவேற்றியிருக்கிறது. நாட்டில் இருக்கும் 75 ஏக்கராகக் குடும்பங்களில் இதுவும் ஒன்று.

7 கோடி ரூபாய்க்கு ஓவர் டிராப்ட் வாங்கியிருக்கிறார்கள். 1% கோடி ரூபாய் ஓவர் டிராப்ட் இப்போது கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதற்கு என்ன தேவை?

சிம்சன் தொழிற்சாலைகளில் உற்பத்தி ஆகும் சாமான்கள் பாதுகாப்புக்கு அவசியமான பொருட்கள். இது ஒரு கேந்திரமான தொழில். இந்தத் தொழிலை இன்னும் தனியார் கையில் ஏன் விட்டு வைத்திருக்க வேண்டும். அரசாங்கமே இதை ஏன் நடத்தக்கூடாது. தனி முதலாளி கையில் இந்த தொழிலை எதற்காக விட்டு வைத்திருக்க வேண்டும். தனி முதலாளிக்கு ஊக்கம் கொடுப்பதை விட அரசாங்கமே இப்படிப்பட்ட தொழில்களை ஏற்று நடத்த வேண்டும். மத்திய சர்க்கார் இண்டஸ்ட்ரியல் பரலிசி ரெசல்யூஷன் போட்டிருக்கிறார்கள். 1948-ல் இருந்து 1956 வரையில் இதைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். தனியார் கையில் கேந்திரமான தொழில்கள் இருக்கக்கூடாது. பொதுத் துறையில் இருக்கவேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அந்த கொள்கைக்கு மாறாக இன்றைக்கு தூத்துக்குடியில் தனியார் கையில் தொழிற்சாலையை விட்டு வைத்திருக்கிறோம். இது பொதுத் துறையில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருக்கவேண்டும். தனியார், ஏகபோக கோடும்வரர்கள் பர்டிகுலர் பிளாண்டை அமைக்க அனுமதித்திருக்கிறோம். லட்சக்கணக்கில் பணம் போட்டு அமைக்கும் இப்படிப்பட்ட தொழில்கள் பொதுத் துறையில் வர வேண்டும். தனியார் கையில் இவைகள் இருப்பதனால் அவர்கள் தங்களுடைய மூலதனத்தைப் பெருக்குவதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது. இப்போது "செல்ப் ரிலைன்ஸ்" "ஆண்டி மனுபலி" என்ற கொள்கைகள் இந்தியா பூராவிலும் பூரணமாக வற்புறுத்தப்பட்டு வருகின்றன. எனவே இதை வற்புறுத்திச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

மில்களைப் பொறுத்தவரையில் அது ஒரு பெரிய புதிராக இருக்கிறது. கோயம்புத்தூரில் எத்தனை மில்கள் மூடப்பட்டுக் கிடக்கின்றன என்றால், சில பேர் 28 என்று சொல்லுவார்கள். அது உண்மையல்ல. கோவையில் உள்ள மில்களோடு மற்ற இடங்களில் உள்ள மில்களைச் சேர்த்து மொத்தம் 12 மில்கள் தான் மூடப்பட்டிருக்கின்றன. கோவையிலே 6, மதுரையிலே 3, திருநெல்வேலியிலே ஒன்று, செங்கற்பட்டிலே ஒன்று, அதேமாதிரி இராமநாதபுரத்திலே ஒன்று என்று மொத்தம் 12 மில்கள் மூடப்பட்டிருக்கின்றன. மத்திய அரசைப் பொறுத்தவரையில் இந்த மில்களைத் திறப்பதற்கு இரண்டு மூன்று விதமான கொள்கைகளை வகுத்திருக்கிறார்கள். ஒரு மில் "வயபில் யூனிட்"டாக தன்னுடைய சொந்தக் காலிலே நிற்கக் கூடியதா என்பது ஒன்று. இன்னொன்று அந்த தீர்வாகத்தில் உள்ள ஊழல்களைக் களைந்து விட்டால் அது "வயபில் யூனிட்"டாக இருக்க முடியுமா என்பது.

[திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி]

]1972 சனவரி 24

அடுத்து, சிக் மில்களுக்கு ரூ. 10 லட்சம் பெறுமானமுள்ள சாமான்களைக் கொண்டு வந்து புதிதாகச் செய்துவிட்டால் அந்த மில்களைத் திறப்பதற்கு முடியுமா என்று பார்ப்பது. இப்படிப் பல கொள்கைகளை வைத்திருக்கிறார்கள். கோவையைச் சேர்ந்த எல்லாக் கட்சித் தொழிலாளர்களும் அடுத்த மாதத்திற்குள் இந்த மில்களைத் திறப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்யாவிட்டால், தாங்கள் ஸ்ட்ரைக் செய்யப் போவதாக அறிவித்திருக்கிறார்கள். மத்திய சர்க்கார் முழுமையாக ஏற்றுக்கொண்டு செயல்படவில்லையென்றால், மாநில சர்க்கார் பாதிப் பணம் போட்டு, மத்திய சர்க்காரைப் பாதிப் பணம் போடச் செய்து இந்த மில்களை எடுத்து நடத்தினால், அதன் மூலம் 10 ஆயிரம் தொழிலாளர்களுக்கு உடனடியாக வேலை கொடுக்க முடியும். அவர்களுக்கு “ரிஸிப்” கிடைக்கும். ஆளுநர். உரையில் இந்த மில்களைத் திறப்பதற்கு மத்திய அரசின் உதவி நமக்குச் சரியாகக் கிடைக்கவில்லை என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இது சரியான கொள்கையல்ல. இந்த மில்களைப் பிரவரி 12-ம் தேதிக்குள் திறக்கவில்லையென்றால், உடனடியாக ஸ்ட்ரைக் செய்யப் போவதாக எச்சரித்திருக்கிறார்கள். இது அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்கும் வந்திருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.

இன்றைக்குத் தியாகிகளுக்கு மாலியமாக 50 ரூபாய் கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது. மாண்புமிகு திரு. வி. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் 200 ரூபாயாக கொடுக்கிறோம் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். எது உண்மை என்று தெரியவில்லை. 50 ரூபாய்தான் கொடுக்கப்படுகிறதா அல்லது 200 ரூபாய் கொடுக்கப்படுகிறதா என்று தெரியவில்லை.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : இப்போது மத்திய அரசு கொடுக்கவில்லை. இப்போது கொடுக்கப்பட்டு வரும் தியாகிகள் மாலியம் நம்முடைய மாநில அரசினால் கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது. மாண்புமிகு திரு. சி. சுப்பிரமணியம் 200 ரூபாய் என்று கூறி இருக்கிறார். என்கே கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது என்று தெரியவில்லை. மூன்று மாதம் சிறைச்சாலையில் இருந்தவர்களுக்கும், 6 மாதம் சிறைச்சாலையில் இருந்தவர்களுக்கும் இப்போது கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது. அவர் எப்படிச் கூறினார் என்று தெரியவில்லை.

திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி : திரு. சுப்பிரமணியம் 200 ரூபாய் கொடுப்பதாகக் கூறி இருக்கிறார்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : அது உறுதியாக இல்லை. நிச்சயமாக நாம் தான் இப்போது இதைக் கொடுத்து வருகிறோம்.

திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி : அடுத்து நான் குறிப்பிட விரும்புவது சிம்சன் விவகாரம். இன்றைக்கு இந்த விவகாரம் கொஞ்சம் முடிவாகி இருந்தால் கீழ் மட்டத்தில் உள்ளவர்கள் புரிந்து கொள்ள கொஞ்ச நாள்கள் ஆகும். தலைவர்கள் மட்டத்தில் விவகாரம் தீர்க்கப்பட்டு விட்டது. அங்கு ஒரு வேகம் கிளம்பி இன்றைக்கு அமைதி ஏற்பட கொஞ்ச நாள்களாகும். 1946-லே மதுரை மில்லிலே ஒரு தகராறு வந்தது. அங்கு அடிதடி எல்லாம் ஏற்பட்டு இரண்டு கோஷ்டிகளுக்கு இடையே மோதல் ஏற்பட்டு “மர்டர்” எல்லாம் கூட நடந்தது. அதிலே நாங்கள் குற்றவாளிகள் ஆக்கப்பட்டு ஹெயிலுக்குக் கூடப் போனோம். அந்த அளவிற்கு முடிந்தது. ஆனால் இன்றைக்கு விஷயம் என்ன என்று சொன்னால் சில தாப்புகள், சில கோஷ்டிகள்

1972 சனவரி 24]

[திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி]

இடையே தகராறு வாத்தான் செய்யும். மேலே இருக்கக் கூடிய தலைவர்கள் திருந்தி விட்டாலும் கீழே உள்ள தொண்டர்கள் மத்தியிலே அமைதி ஏற்பட சிறிது நாட்கள் ஆகும். லெனின் கூடச் சொன்னார் "

" what is obsolete for the party is not obsolete for the cause and what is obsolete for the cause is not obsolete for the people "

நமக்கு தெளிவு ஏற்பட்டு விட்டது என்று சொன்னாலும், இன்னும் சில பேருக்குத் தெளிவு ஏற்படச் சில நாட்களாகும். அவர்களுக்குத் தெளிவு ஏற்படச் செய்வது நம்முடைய கடமை. இது தீண்டகாலமாக இருந்து வரும் உண்மை.

அடுத்து, இன்னொரு முக்கியமான விஷயம் இந்தக் கட்டத்திலே சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. நாட்டிலே பல கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள், பல தொழிற் சங்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். எல்லாக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களும் தொழிலாளர்களின் பிரதிநிதிகளாக இருந்து கொண்டு இருக்கிறார்கள். என்னைப் பொறுத்தவரையில் தொழிலாளர்களாக முடிவு செய்து அவர்கள் ஒரு தொழிற்சங்கத்தை ஏற்றுக் கொள்கிறேன் என்றால் அதில் ஆட்சேபணை இல்லை. மதுரையில் மகாலட்சுமி மில்லில் பார்வார்ட் பிளாக், கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, திராவிட முன்னேற்றக் கழகம், காங்கிரஸ் கட்சி ஆக நான்கு கட்சிகளைச் சேர்ந்த 12 பேர் கொண்ட கமிட்டி போட்டு அங்கு செயல்பட்டுக் கொண்டு வருகிறது. அதுபோல சிம்சன் தொழிற்சங்கத்திலும் நடத்தப்படலாம். நான்கு சங்கங்களும் சேர்ந்து சந்தா வசூல் செய்து தங்களுக்குள் பிரித்து கொள்கின்றன. தொழிலாளர்களிடையே இதனால் ஒற்றுமை ஏற்பட்டு நல்ல விதமாக வளர்ந்து வந்துள்ளது. கட்சி வித்தியாசங்களினால் அவர்களுக்குள் போட்டியில்லை.

ஏ.ஐ.டி.யு.சி.யைப் பொறுத்தவரையில் ரகசிய ஒட்டெடுப்பு முறை மூலம் எந்தச் சங்கம் வேண்டும் என்று அவர்கள் விரும்புகிறார்களோ, அந்தச் சங்கம் செயல்பட்டு வரலாம் என்பதை நாங்கள் ஏற்கெனவே தெரிவித்திருக்கிறோம். 1952-ல் இருந்து இந்தக் கொள்கையைச் சொல்லிக்கொண்டு வருகிறோம். பொதுவாக தொழிலாளர்களே தங்கள் சங்கங்களை நடத்தி வா வேண்டும் என்பது நல்ல கொள்கைதான். என்னைப் போன்றவர்கள் அவர்களுக்காக பொது வாழ்க்கைக்குத் தங்களை அர்ப்பணித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். தொழிலாளர்களே தங்கள் சங்கங்களுக்குத் தலைமை தாங்கி நடத்திச் செல்வது என்றால் அதிலே பல சங்கடங்கள் ஏற்படுகின்றன. தொழிலாளர்களுக்குத் தலைமை தாங்குகிற தொழிலாளியைப் பழிவாங்குகிற தீர்வாகம் இல்லாமல் இல்லை. தொழிலாளி தலைமை தாங்கட்டும் என்று விட்டு வைத்து இருக்கும் நல்ல தீர்வாகம் இன்றைக்கு இல்லை. இன்றைக்குத் தொழிலாளர்களுக்குத் தலைமை தாங்குகிறவர்கள் முன்னால் அந்தந்தத் தொழிற்சாலைகளில் பணி செய்தவர்கள்தான். அவர்கள் வேலையிலிருந்து கட்டாயமாக தீர்வாகத்தினால் நீக்கப்பட்டார்கள், அல்லது அவர்களாகவே ராஜினாமா செய்து விட்டு வந்தவர்கள். தொழிற் கல்யாணசந்தரம் இரயில்வேயில் வேலை பார்த்த தொழிலாளி. அந்த தீர்வாகத்தினால் பழி வாங்கப்பட்டவர். இன்றைக்கு ஒரு தொழிற்சங்கத்தை ஆரம்பித்து தொழிற்சங்கத் தலைவராக வந்தாரென்றால் முதலாளி என்ன செய்வார்? ஒன்று அந்தத் தலைவரை விடைக்கு வாங்குவார்; அல்லது அந்தத் தலைவரை டிஸ்டிம்ஸ் செய்வார் அல்லது பிராட்டி தொந்தரவு செய்வார்.

[திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி]

[1972 சனவரி 24]

இன்றைக்கும் முதலாளிகள் தொழிற்சங்கத்தை ஏறறுக்கொள்ளக்கூடிய நிலையிலே இல்லை. அது ரொம்ப வருத்தப்படக்கூடிய விஷயம். ரொம்ப ரொம்ப அருமையான முதலாளிகள் எல்லாம் சங்கம் என்றால் கூடாது என்கிறார்கள். சென்னை நகரத்தைப் பொறுத்தவரையிலே ஒரு சிறப்பான அம்சம் இருக்கிறது. பெரும்பெரும் தொழிற்சாலைகளில் எல்லாம், சிம்சன் மெட்ரால் ரப்பர் பாக்கடரி, சர்ஜிகல் இன்ஸ்ட்ருமென்ட்ஸ் பிராஜக்ட், சதர்ன் ஸ்டார்க்ஸால்ஸ், என்பீல்டு போன்ற தொழிற்சாலைகளையெடுத்துக்கொண்டால், 1,000, 2,000, 3,000 தொழிலாளர்களுக்கெல்லாம் ஒரே சங்கம்தான். இரண்டாவது சங்கத்தை வைப்பதற்கு அந்தத் தொழிலாளர்களை அனுமதிப்பது கிடையாது. ஆனால் விவகாரம் எங்கே வருகிறது என்றால் ஒன்று இரண்டு வருடங்களுக்குப் பிறகு யாரைத் தேர்ந்தெடுப்பது என்று வருகிறபோது, அரசியல் வேகத்திலே தேர்தல் நடக்கிறது. என்னுடைய அபிப்பிராயம் என்னவென்றால், நான் முன்பு சொன்னதிலேகூட திருத்தமாக இருக்கலாம், அந்தத் தொழிலாளர்கள் தங்களுக்கு வேண்டியவர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கட்டும். தொழிலாளிகளைத் தேர்ந்தெடுக்கட்டும், மாஜித் தொழிலாளிகளைத் தேர்ந்தெடுக்கட்டும், அல்லது வெளியே இருக்கிறவர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கட்டும். பணியாற்றிக்கொண்டிருக்கிற தொழிலாளிகளைத்தான் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லி சட்டத்தினால் கட்டுப்படுத்தக்கூடாது என்ற அளவுக்கு அந்தச் சட்டம் வந்தால்தான் அது வரவேற்கக்கூடியதாக இருக்கும். இந்த மசோதாவைப்பற்றி ஸ்டேட் லேபர் அட்வைசரி கமிட்டியிலே விவாதிக்க அஜண்டா போட்டிருக்கிறார்கள். அங்கே இந்த ஆலோசனையைக் கொடுக்க இருக்கிறோம். இப்படி மசோதா வருவது தவறு அல்ல. இப்பேர்ப்பட்ட மசோதா ஏற்கனவே வங்காளத்திலே, கேரளாவிலே நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கிறது. அந்த மாதிரி அதைச் செய்ய வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன்.

இப்பொழுது பஸ் போக்குவரத்து சம்பந்தமாக ஒரு சின்ன விவகாரம் இருக்கிறது. பஸ் போக்குவரத்து, டி.வி.எஸ்ஸும், ஏ.பி.டி. யும்— திரு. பொன்னப்ப நாடார் அவர்கள் கோபித்துக்கொள்ள மாட்டார் என்று நினைக்கிறேன்—காங்கிரஸ் கட்சி ஆட்சியிலே இருந்தால் கண்டிப்பாக எடுத்துக் கொண்டிருக்கமாட்டார்கள் என்பது என்னுடைய திடமான நம்பிக்கை. ஏனென்றால் இந்தப் பெரிய பஸ் முதலாளிகள்தான் அவர்களுக்கு ரொம்ப பாதுகாப்பாக இருந்தார்கள். ரொம்ப அனுபவித்தவர்கள் நாங்கள். இந்த பஸ் தொழிலாளர்களுக்காக வேலை நேரம் நிர்ணயம் பண்ணவேண்டும் என்பதற்காக ஒரு மசோதா அங்கே டெல்லியிலே கொண்டுவந்து 1961-ஆம் வருஷம் நிறைவேற்றப்பட்டது. அதன்பேரிலே விதிகள் கொண்டுவரவேண்டும் என்பதற்கு முயற்சிசெய்து, விதிகள் வந்ததே 1967-க்குப் பிறகுதான். 6 வருஷம் அந்த விதிகளைக் கொண்டு வரவில்லை. ஏனென்றால் பஸ் முதலாளிகளைத் தங்களுடைய செல்லப் பிள்ளைகளாக ஆளுங்கட்சியினர் வளர்த்தார்கள். நாங்களெல்லாம் சங்கம் அமைத்து ஒரே சங்கமாக இருந்தால் அமைச்சர் அவர்களே வந்து ஒரு சின்ன பஸ் கம்பெனியிலேகூட தனி சங்கத்தை அமைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இப்படி எல்லாம் நடந்தது. இன்றைக்குக்கூட அவர்கள் அதைத்தான் நினைக்கிறார்கள். பல பஸ் முதலாளிகள், அதிகாரத்திலே இருப்பவர்களை நாம் எப்படியும் வளைத்துப் போட்டுவிடலாம் என்று நினைக்கிறார்கள். அப்படி

1972 சனவரி 24]

[திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி]

நினைத்து அவர்கள் பல காரியங்களைச் செய்ய முனைகிறார்கள். நேற்று பாண்டியன் ரோட்வேஸ் கார்ப்பரேஷன் அமைக்கப்பட்டது. மதுரையிலே ரொம்ப சிறப்பான விஷயம். அந்த டி.வி.எஸ். முதலாளி டி.வி.எஸ். கிருஷ்ணவும் நானும் இணைபிரியாத நண்பர்களாக இருந்தோம். அவர்களுடைய தொழில் ஸ்தாபனத்தில்தான் நான் தொழிற் சங்கத்தை வைத்தேன். என்னுடைய பிரதான கோரிக்கையே அரசு இதை ஏற்று நடத்த வேண்டும் என்பதுதான். 1952-லே நான் முனிசிபாலிடியிலே இருந்தேன். இந்த ஸ்தாபனத்தை முனிசிபாலிடியே ஏற்று நடத்தவேண்டும் என்று சொன்னதற்காக லட்ச ரூபாய் செலவழித்து என்னைத் தோற்கடித்தார்கள். அந்த டி. எஸ். கிருஷ்ண சோன்னார் “நீ விரும்பியது நடந்தது, ரொம்ப மன நிறைவோடு உட்கார்ந்திருக்கிறேன்” என்று. அவர்கள் கொடுத்துவிட்டார்கள். பெண் எடுத்த மாதிரி எடுத்தாலும் நாங்கள் அந்த அம்மாளுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய சீர்வரிசையை எல்லாம் கொடுத்தாயிற்று, அந்த அம்மாளுக்குக் கொடுத்துத்தான் வாங்கியிருக்கிறோம் என்று முதலமைச்சர் அவர்கள்கூட சொன்னார்கள். இலவசமாக அவர்கள் கொடுக்கவில்லை என்பதையும் சொன்னார்கள். இதைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு சில பஸ் முதலாளிகள்—ஸ்வாமி மோட்டார் டிரான்ஸ் போர்ட் கதை எப்படி என்றால் 53 இருந்தது 50 என்று வைத்ததற்குப் பின்னாலே 48 ஆனது. அதற்குப் பிறகு அவர்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குறைத்தார்கள். மத்தியசர்க்காருக்குப் பணம் கொடுக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் 3 பஸ்களைப் பிடுங்கினார்கள். மாநில சர்க்கார் 4, 5 எடுத்துக் கொண்டது. மற்றவை சங்கத் தலைவர் கோபு கையிலே இருக்கிறது.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : 53 இருந்தது 50 என்று அறிவித்த பிறகு 48 ஆயிற்று என்கிறீர்களே, எந்த ஆதாரத்துடன் சொல்கிறீர்கள்?

திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி : எங்கள் ஆட்கள் சொன்ன விவரத்தை வைத்துத்தான் சொல்கிறேன். 53 வரையிலும் இருந்தது என்பதுதான் எனக்குக் கிடைத்த விவரம். அது குறைந்தும் இருக்கலாம்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : எனக்குக் கிடைத்த தகவல்படி இரண்டு மூன்று பஸ் விவகாரங்கள், தங்களுடைய ரூட் என்று ராமன் அண்ட் ராமன் வாதாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். எஸ்.எம்.டி. ரூட் இல்லை எங்களுடையது என்று. 50 என்று நிர்ணயித்த பிறகு வாதாடியவர்களே அதைத் தங்களுடைய கையைவிட்டுப் போனால் போதும் என்று கருதுவதாகவும் தெரிகிறது. இவைகளையெல்லாம் தனியாகக்கூடப் பேசலாம். பல ரகசியங்கள் அதிலே இருக்கிறது.

திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி : இந்த விஷயம் என்னவென்றால் 50 என்று சொன்னதற்குப் பிறகு 10 இருக்கிறது பாருங்கள், 10-க்கு மேலே இருக்கக் கூடிய பஸ் பர்மிட்கள் எல்லாம் காலாவதியானவுடனே அவர்கள் சரண்டர் பண்ணவேண்டும் என்றால், அவர்கள் சரண்டர் பண்ணத் தயாராக இல்லை. சரண்டர் பண்ணுவதற்குத் தயாராக இல்லாமல் சுந்தரம் டிரான்ஸ்போர்ட் என்று ஒன்று மதுரையிலிருந்து திருச்சிக்குப் போகக்கூடியது. அவர் பெரும் பணம் சேர்த்தவர். அவர் ஐக்கோர்ட்டிலே போய் டெம்ப்ரரி பர்மிட் வாங்கி விட்டால், அது ஒரு அபாயம் இருக்கிறது. பர்மிட் லேபஸ் ஆனால்கூட அந்த டெம்ப்ரரி பர்மிட் வாங்குவதற்கான வசதியும், வாய்ப்பும் அவர்களுக்கு

[திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி] [1972 சனவரி 24]

இருக்கிறது. அதனாலே என்னுடைய அபிப்பிராயம் படிப்படியாக தவிராருக்கு ஒரு பஸ்கூட இருக்கக்கூடாது. இப்பொழுது 50-லே ஆரம்பித் திருக்கிறோம். 10-லே போகும். 10-க்கு மேலே இருக்கிற பஸ்கள் எடுக்கப் படும் நிலை ஏற்படுமானால் 10-க்குள்ளே இருக்கிற பஸ்வை வைத்துக் கொள்ளட்டும், அதற்குள்ளே வைத்து யாரும் நடத்தமுடியாது—அவர்களே கடைசியிலே சரண்டர் பண்ணுவார்கள். அந்த நிலையை உண்டாக்கவேண்டும்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : 10 பஸ்வை வைத்து யாரும் நடத்த முடியாது, அவர்களே சரண்டர் செய்துவிடுவார்கள் என்பது ஹண்டே அவர்களுக்கு மிகவும் தேவையான வாதமாக இருக்கிறது. 10 தான் வேண்டும் என்று உச்சவரம்பு கொண்டுவர இதே காரணத்தைச் சொல்லி எதிர்த்தார்கள். தாங்கள் அதே காரணத்தை ஒத்துக்கொண்டு பேசுவது அவ்வளவு பொருத்தமாக இல்லை.

திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி : நான் 10 பஸ்வை கூடாது என்கிறேன். பஸ்கள் பூராவும் தேசியமயமாக்கப்படவேண்டும். இன்னொரு விஷயத்தைக் கூட யோசிக்கலாம். அரசாங்கத்திற்கு ஆலோசனை சொல்லலாம் என்ற நிலைக்கிறேன். குஜராத்நிலை பஸ்கள் பூராவையும் நேஷனலைச் செய்து விட்டார்கள். மகாராஷ்டிரத்திலேயும், ஆந்திராவிலேயும் ஏரியா வாரியாக நேஷனலைச் செய்துவிட்டார்கள். அந்த முறையிலே நாம் செய்தால் நன்றாக இருக்கும். 10 என்பதுகூட இருக்கக்கூடாது. முதலிலே 50, பிறகு 10-க்கு மேல் இருந்தால் சரண்டர் என்றால் எனக்குத் தெரியும் முதலாளிகள் எல்லாம் எப்படி என்று சொல்லக்கூடாது. ஜெனியரால் கம்பெனி என்று ஒரு கம்பெனி இருக்கிறது. அந்தக் கம்பெனி 10 பஸ்ஸாலேதான் பாதிக்கப்படுகிறது. ஆனால் உடனடியாகப் பாதிக்கப்படவில்லை. காரணம் அவர்கள் சரண்டர் பண்ண வேண்டியதே இன்னும் 3 வருஷம் கழித்து இருக்கிறது. அப்பேர்ப்பட்டவர் களுக்கு இந்தச் சட்டத்தாலே எந்தவித பாதகமும் இல்லை. எனவே, அந்த அளவிலே சொல்லி இதோடு இதை நிறுத்திக்கொள்கிறேன்.

அதற்குப்பிறகு அரிஜனங்கள் சம்பந்தமாக ஒரு விஷயத்தைச் சொல்லும் படி சொல்லி இருக்கிறார்கள். பல மகஜர்கள் வந்திருக்கின்றன. நடமாட சலவைத் தொழிலாளர்கள், மருத்துவத் தொழிலாளர்கள், சுவரத் தொழிலாளர்கள் இவர்களெல்லாம் தங்களை அரிஜனங்களாக ஷெட்யூல்டு காஸ்டிலே சேர்க்க வேண்டும் என்று கேட்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் சொல்வது பல மாநிலங்களிலே வேறு பெயர்களிலே போட்டு சேர்த்திருக்கிறார்கள் என்று. உத்திரப்பிரதேசத்திலே, ஆந்திரப்பிரதேசத்திலே இருக்கிறது என்று சொல்கிறார்கள். அதையும் பரிசீலனை செய்ய வேண்டும். அதேமாதிரி கிறிஸ்தவர்கள் ஆகிவிட்ட காரணத்தாலே இழந்துவிட்டவர்களையும் பரிசீலனை செய்ய வேண்டும் என்று கேட்கிறேன். முன்பு மேல்சபையிலே எத்திராஜுலு சாகிற வரையிலேயும் இதைக் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தார். அந்த சபையில் ஒவ்வொரு கூட்டத்திலேயும் எப்படியாவது இவர்களை ஷெட்யூல்டு காஸ்டிலே சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று வற்புறுத்தி வந்தார். அதைக் கொஞ்சம் யோசிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தது ஸ்டேட் பிளானிங் கமிஷன், அட்மினிஸ்ட்ரேடிவ் ரிபார்ம்ஸ் கமிட்டி—இவர்களுடைய செயல்பாட்டு முறை திருப்தி அளிப்பதாக இல்லை என்பதை மட்டும் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். ரெவினயூ போர்டை

1972 சனவரி 24] [திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி]

ரத்து பண்ணிவிடுவது என்று ஏற்கெனவே அரசு முடிவு எடுத்திருக்கிறது. இந்த ரெவின்யூ போர்டு அபாலிஷன் குறித்த முடிவு ஏற்கெனவே எடுத்த முடிவாகும். இப்போது இது ஒத்திப்போடக் கூடிய ஒரு சூழ்நிலை ஏற்படுகிறது. அதேமாதிரி ஸ்டேட் பிளானிங் கமிஷன் இருக்கிறது. அதனுடைய செயல்களும் துரிதமாக இல்லை.

இப்போது மத்திய மாநில அரசு உறவு சம்பந்தமாகப் பல கருத்துக்கள் கூறப்பட்டு வருகின்றன. எங்கள் கட்சியைப் பொறுத்தவரையில் திரு. கந்தப்பன் அவர்கள் கூறியதை நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன். 1947-க்குப் பின்னால் படிப்படியாக பல திட்டங்களை வகுத்திருக்கிறோம். நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்காக சட்டங்களைப் போட்டால் மட்டும் போதாது. அதற் குரிய முக்கியத்துவம் கொடுத்து அதை நிறைவேற்ற வேண்டும். இதை முக்கியமாக நாம் மனதில் கொள்ளவேண்டும். சுதந்திரம் கிடைத்த பிறகு மத்திய அரசு வலியுள்ளதாக இருக்கவேண்டும். அதேநேரத்தில் மாநில அரசாங்கத்திற்கு, மத்திய அரசாங்கத்தில் அதிக அதிகாரங்கள் குவிந்திருக் காமல், அதிக அதிகாரங்கள் இருக்கவேண்டும். என்ன என்ன அதிகாரங்கள் என்பதைப்பற்றி ஒவ்வொரு தடவையும் சொல்லி வருகிறோம்.

எங்கள் கட்சிக்கு ஒரு திட்டம் உண்டு. அதன்படி எப்பொழுதும் நாங்கள் ஒரே கொள்கையைக் கடைப்பிடித்து வருகிறோம். எங்கள் கொள்கைப்படி டெவலப்மென்டல் ஆக்ஷனிட்ஸ், கல்ச்சுயல் ஆக்ஷனிட்ஸ், ஃபைனான்ஷியல் பொட்டன்ஷியாலிட்ஸ் இவை சம்பந்தமான அதிகாரங்கள் மாநில அரசாங்கத்திற்கு இருக்க வேண்டும். சில சமயங்களில் எங்கள் கட்சியிலும் இது சம்பந்தமாக சில சர்ச்சைகள் இருந்தன. இன்றைக்கு இருக்கின்ற அரசியல் சட்டத்தைப் பார்க்கும்போது இது இப்போதைக்கு சாத்தியமானதாகத் தெரியவில்லை.

எங்கள் கட்சியைச் சேர்ந்த மாநாடு ஒன்று கொச்சியிலே நடைபெற்றது. அந்த மாநாட்டிலே அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்த வேண்டுமென்று சொல்லி இருக்கிறோம். அந்த நிலை எப்படி வருமென்று சொன்னால், உண்மையிலேயே இதை ஏழு கட்சிகளும் கூடிப் பேசி உருவாக்கவேண்டும். அப்படி ஒன்றுகூடிப் பேசினால்தான் ஒவ்வொருவரிடையேயும் இருக்கக்கூடிய வித்தியாசம் தெரியும். அதனால் பல நல்ல திட்டங்கள் உருவாகும். பழைய முறைப்படி பல சட்டதிட்டங்களை, கொள்கைகளை உருவாக்கியிருக்கிறார்கள். அதிலே இருக்கின்ற, தற்பொழுது உதவாத சிலவற்றை, தப்பானவற்றை மாற்றி யமைக்கவேண்டும். இப்போது நமக்கு கிடைக்கும் லோன் பெரசிஷனை மறுபரிசீலனை செய்யவேண்டும்.

We must review the loan position. The Centre should consider overdrafts. They must convert them as grant or soft loan for socially beneficial schemes.

அந்த அளவுக்குச் செய்தால் நமக்கு ஓளவு ரிஸிஸ்ப் கிடைக்கும். இன்னும் பல விஷயங்களைச் சொல்லவேண்டும். தோரம் இல்லாததால் இந்த அளவில் இதை முடித்துக்கொண்டு, நான் ஏற்கெனவே என்னுடைய திருத்தத்தில் சொல்லியுள்ள விஷயங்களையும் கவனிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, முடித்துக்கொள்கிறேன்.

[1972 சனவரி]

(4) அறிவிப்புகள்.

(இ) ஆளுநர் பேருரைக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் தீர்மானத்திற்குத் திருத்தம் கொடுப்பது குறித்து.

MR. SPEAKER: I have to announce to the House that amendments, if any, to the Motion of Thanks to the Governor's Address may be sent to the Secretary, Legislative Assembly Department on or before 12 Noon on Friday 28th January 1972.

இத்துடன் இன்றைய அலுவல்கள் முடிவுற்றன. இப்போவை மீண்டும் நாளைக் காலை 9 மணிக்குக் கூடும்.

பின்னர் பேரவை ஒத்திவைக்கப்பட்டது.

(6) பேரவையின் முன் வைக்கப்பட்ட ஏடுகள்.

A. Statutory Rules and Orders.

£ 1. Notification issued with G.O. Ms. No. 2900, Home, dated the 24th October 1970, in regard to certain amendments to the Tamil Nadu Denatured Spirit Methyl Alcohol and Varnish (French Polish) Rules, 1959. [Laid on the Table of the House under section 54 (3) of the Tamil Nadu Prohibition Act, 1937 (Tamil Nadu Act X of 1937).]

£ 2. Notification issued with G.O. Ms. No. 3398, Revenue, dated the 4th November 1971 in regard to certain amendments to the Tamil Nadu General Sales Tax Rules, 1959. [Laid on the Table of the House under section 535 of the Tamil Nadu General Sales Tax Act, 1959 (Tamil Nadu Act I of 1959).]

£ 3. Notification issued with G.O. Ms. No. 76, Excise and Prohibition, dated the 8th October, 1971 in regard to relaxation of rules relating to maximum limit of liquor for use of Foreign Delegates attending the Inter-Regional Seminar on Industrial Processing of Rice to be held in Madras in October 1971. [Laid on the Table of the House under section 32 (4) of the Tamil Nadu Abkari Ordinance, 1971 (Tamil Nadu Ordinance No. 8 of 1971).]

£ 4. Notification issued with G.O. Ms. No. 2643, Home, dated the 22nd October 1969, in regard to an amendment to the Tamil Nadu Liquor (Licence and Permit) Rules, 1960. [Laid on the Table of the House under section 54 (3) of the Tamil Nadu Prohibition Act, 1937 (Tamil Nadu Act X of 1937).]

£ 5. Notification issued with G.O. Ms. No. 373, Home, dated the 3rd February 1971, in regard to certain amendments to the Tamil Nadu Spirituous Essences Rules, 1959. [Laid on the Table of the House under section 54 (3) of the Tamil Nadu Prohibition Act, 1937 (Tamil Nadu Act X of 1937).]

£ 6. Notification issued with G.O. Ms. No. 779, Rural Development and Local Administration, dated the 26th March 1971, making the Madras Corporation Services (Classification, Control